ἡ Νεολαία

ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ
ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ
ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

ΕΤΟΣ 1ον ΦΥΛΛΟΝ 2

Μητρός τε καὶ Πατρὸς καὶ τῶν ἄλλων Προγόνων ἁπάντων ΤΙΜΙΩΤΕΡΟΝ ἐστὶν ἡ ΠΑΤΡΙΣ καὶ ΣΕΜΝΟΤΕΡΟΝ καὶ ΑΓΙΟΤΕΡΟΝ καὶ ἐν ΜΕΙΖΟΝΙ ΜΟΙΡᾼ καὶ παρὰ ΘΕΟΙΣ καὶ παρ' Ἀνθρώποις τοῖς ΝΟΥΝ ἔχουσιν. ΠΛΑΤΩΝ

Ἡ ΝΕΟΛΑΙΑ εἶναι τὸ ΜΕΛΛΟΝ τοῦ ΕΘΝΟΥΣ. Ἡ ΝΕΟΛΑΙΑ εἶναι ἐκείνη εἰς τὴν ὁποίαν πρὸ παντὸς θὰ δώσωμεν τὴν ΨΥΧΗΝ ΜΑΣ ΟΛΗΝ καὶ ΟΛΑ μας τὰ ΜΕΣΑ διὰ νὰ ΣΩΣΩΜΕΝ τὸ ΜΕΛΛΟΝ τοῦ ΕΘΝΟΥΣ. Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος!

ΠΑΤΡΙΣ μας εἶναι ἡ ΕΛΛΑΣ. Δὲν ἠμπορεῖτε νὰ εἶσθε ΤΙΠΟΤΕ ΑΛΛΟ παρὰ ΕΛΛΗΝΕΣ καὶ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ εἰς ΟΛΗΝ σας τὴν ΖΩΗΝ. Ἡ ΕΛΛΑΣ εἶναι ἡ ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΝΝΑ ΟΛΩΝ μας. ΕΙΣΘΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΑΙΔΙΑ της, τὸ αἷμα της εἶναι μέσα εἰς τὰς ΦΛΕΒΑΣ σας, ἡ ΨΥΧΗ της εἶναι μέσα στὴν ΨΥΧΗ σας. ΣΕΙΣ οἱ ΙΔΙΟΙ, ΑΓΟΡΙΑ καὶ ΚΟΡΙΤΣΙΑ, ΕΙΣΘΕ ἡ ΕΛΛΑΣ. ΟΤΑΝ ΑΓΑΠΑΤΕ τὴν ΕΛΛΑΔΑ ΑΓΑΠΑΤΕ τὸν ΕΑΥΤΟΝ ΣΑΣ. Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΖΗΤΟΥΜΕ νὰ κάνουμε τὴ ΝΕΟΛΑΙΑ ΓΕΡΗ στὰ ΣΩΜΑΤΑ, ΓΕΡΗ στὴν ΨΥΧΗ, ΕΥΘΥΜΗ καὶ ΕΝΘΟΥΣΙΩΔΗ καὶ πρὸ ΠΑΝΤΩΝ ἕνα ΣΥΝΟΛΟΝ. Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΣΗΚΩ ΕΠΑΝΩ **ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ**, ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ διὰ σὲ ἄλλη πραγματικότης παρὰ ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΤΡΙΣ, μόνον ἐκεῖ θὰ ἐπανεύρῃς τὸν ΕΑΥΤΟΝ ΣΟΥ. Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

ΕΤΟΣ 1.
1938

ΤΕΥΧΟΣ 2ον
22 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Η ΝΕΟΛΑΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ΑΘΗΝΑΙ	ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ καὶ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ Τῆς Διευθύνσεως Τύπου τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ε.Ο.Ν.	ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝ/ΤΟΣ Καραγεώργη 4

Ἡ Κοινωνικὴ Ζωὴ τῶν Ἀνθρώπων

Διὰ τὸν ἄνθρωπον ζῶντα ἐν τῇ κοινωνίᾳ δὲν ἀπομένει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ συνταχθῇ μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους εἰς μίαν πλήρη ἑνότητα, νὰ ὀργανωθῇ. Καὶ δὲν δύναται νὰ ὀργανωθῇ παρὰ ἀπὸ τὸ Κράτος καὶ νὰ πειθαρχήσῃ εἰς τὸ Κράτος, νὰ εἶναι θεληματικῶς ὑπήκοος εἰς τὴν ἰσχὺν τοῦ Κράτους πρὸς πραγμάτωσιν ἑνὸς συνόλου.

....

Διὰ νὰ εἶναι ἀπολύτως ἐλεύθερος ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ πωλήσῃ τὰ ὑπάρχοντά του, νὰ ἐγκαταλείψῃ γυναῖκα καὶ παιδιὰ καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἔρημον, νὰ φορέσῃ ἕνα σάκκον τρίχινον, νὰ ζῇ μὲ ἀκρίδας καὶ μέλη ἄγριον καὶ νὰ κατοικῇ εἰς ἕνα σπήλαιον.

(Ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ Ἀρχηγοῦ—Κυβερνήτου μας εἰς τὸ γεῦμα τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν 13)7)936).

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἓν ἐκ τῶν εἰδῶν τῆς δημιουργίας τῆς Ζωῆς ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἔναντι τῶν ἄλλων ζώντων ὀργανισμῶν καὶ κυρίως τῶν ζώων, παρουσιάζει δύο κύρια καὶ οὐσιώδη διακριτικὰ γνωρίσματα.

Εἶναι ὂν λογικὸν καὶ κοινωνικόν.

Ἡ λογικότης ἀποτελεῖ τὴν χαρακτηριστικὴν διαφορὰν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὰ ζῷα καὶ δι' αὐτῆς διακρίνεται τούτων.

Λογικότητα λέγοντες νοοῦμεν, τὴν σκέψιν τὴν σύγκρισιν, τὸ πνεῦμα, τὴν διανόησιν, ὁλόκληρον τὸ ἠθικὸν αἴσθημα, τὴν συνείδησιν γενικῶς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὅλα ἐκεῖνα τὰ συναισθήματα διὰ τῶν ὁποίων ὁ ἄνθρωπος διακρίνεται ἀπὸ τὰ ζῷα καὶ ὁδηγεῖται εἰς τὰς πράξεις του. Λογικότητα δὲν ἔχουν τὰ ζῷα, ἀλλὰ ταῦτα κυριαρχοῦνται ἀπὸ τὸ ἔνστικτον.

Χάρις εἰς τὴν λογικότητα καὶ τὴν ἐν γένει συνείδησίν του, ὁ ἄνθρωπος ἀντιλαμβάνεται τοῦ περὶ αὐτὸν κόσμου διὰ τῶν πνευματικῶν του, οὕτως εἰπεῖν, αἰσθήσεων.

Ὅπως τὸν ὑλικὸν κόσμον ἀντιλαμβάνεται ὁ ἄνθρωπος διὰ τῶν σωματικῶν αἰσθήσεων, τῆς ὁράσεως, τῆς ἀφῆς κλπ. τοιουτοτρόπως διὰ τῶν πνευματικῶν του αἰσθήσεων καὶ χωρὶς πολλοὺς συλλογισμούς, ὁ ἄνθρωπος λαμβάνει συνείδησιν καὶ διακρίνει τὸ καλὸν ἀπὸ τὸ κακόν, τὸ ὡραῖον ἀπὸ τὸ ἄσχημον, τὸ ἀληθὲς ἀπὸ τὸ ψευδές, τὸ ὠφέλιμον ἀπὸ τὸ βλαβερόν, τὸ ἠθικὸν ἀπὸ τὸ ἀνήθικον, τὸ δίκαιον ἀπὸ τὸ ἄδικον.

Αἱ πνευματικαὶ αἰσθήσεις τοῦ ἀνθρώπου ἀρνοῦνται νὰ δώσουν τὴν αὐτὴν ἀξίαν, εἰς ὅσα ὑποπίπτουν εἰς αὐτὰς ἐκ τοῦ πέριξ κόσμου.

Διὰ τῆς λογικότητός του ὁ ἄνθρωπος διακρίνει καὶ ἐκτιμᾷ τὰ πράγματα.

Ὅπου ἡ κρίσις καὶ ἡ ἐκτίμησις, τοῦ καλοῦ ἢ τοῦ κακοῦ ἡ γενομένη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων συμπίπτει, τουτέστι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δέχονται ὡς καλόν, ὠφέλιμον ἕνα πρᾶγμα, μίαν πρᾶξιν ἢ συμπεριφοράν, ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῆς τοιαύτης ἐκτιμήσεως δημιουργεῖται ὁμοιομορφία διαγωγῆς ὅλων τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ ὁμοιομορφία τῆς διαγωγῆς θεμελιοῖ τοὺς κοινοὺς κανόνας, τοὺς ἀναγκαίους νόμους τῆς ζωῆς διὰ πάντα ἄνθρωπον καὶ ἐπιβάλλει ὡς καθῆκον τὴν τήρησίν των. Ὁ μὴ συμμορφούμενος πρὸς αὐτούς, ἐκπίπτει τῆς ἐκτιμήσεως τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων.

Ἐλέχθη ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι καὶ ὂν κοινωνικόν.

Τὸ χαρακτηριστικὸν αὐτὸ γνώρισμα τοῦ ἀνθρώπου νὰ συζῇ μεθ' ὁμάδος ἀνθρώπων καὶ ὄχι μόνος, τὸ ἀντιλαμβάνεται κάθε ἄνθρωπος ὡς ἐνστικτώδη ἀνάγκην.

Καὶ ἄλλα ἐκ τῶν ζώων ζῶσι πολλὰ μαζύ, ἀλλὰ εἰς οὐδὲν εἶδος δὲν παρατηρεῖται τὸ φαινόμενον τῆς κοινωνικῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων.

Ὁμαδικὴ ζωὴ ὀργανωμένη παρατηρεῖται, ἐκτὸς τῶν ἀγεληδὸν ζώντων ζώων, εἰς τὰς μελίσσας καὶ τοὺς μύρμηκας. Δύναται μάλιστα νὰ λεχθῇ, μετὰ τὰς νεωτέρας ἐρεύνας τῶν ζωολόγων, ὅτι ἡ ὀργάνωσις τῶν κοινωνιῶν τῶν μελισσῶν καὶ τῶν μυρμήκων εἶναι τελειοτέρα τῆς ἀνθρωπίνης ἀπὸ τινων ἀπόψεων. Τὰ ζῷα ταῦτα χωρὶς νὰ σκέπτωνται, ὁδηγούμενα ὑπὸ τοῦ ἐνστίκτου μόνον, τὸ ὁποῖον παραμένει ἀπὸ τῆς δημιουργίας των ἀμετάβλητον, ὑπακούουν εἰς αὐτὸ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὡς καὶ πρὸ χιλιάδων ἐτῶν. Αἱ μέλισσαι καὶ οἱ μύρμηκες διάγουσι τὴν αὐτὴν ζωὴν σήμερον, τὴν ὁποίαν καὶ πρὸ χιλιάδων ἐτῶν διῆγον καὶ ἔχουν τὴν αὐτὴν κοινωνικὴν ὀργάνωσιν καὶ τὸν αὐτὸν καταμερισμόν. Ἡ κατασκευὴ τῶν κυψελῶν, τῶν ὁποίων τόσον θαυμάζεται ἡ τελειότης, ἀπ' ἀρχῆς ἦτο τοιαύτη. Ἡ ὁμαλότης τῆς κοινωνικῆς ταύτης ζωῆς τῶν ζώων εἶναι τὸ κύριον χαρακτηριστικόν της, διότι καὶ αὐτὴ ἡ ὀργάνωσίς της εἶναι ἐπὶ τοῦ ἐνστίκτου θεμελιωμένη. Οὔτε μεταβολαί, οὔτε ἀνατροπαὶ παρατηροῦνται, ἀλλ' ἀπαρέγκλητος διατήρησις τοῦ ἀρχικοῦ καθεστῶτος.

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως, καίτοι ὠθεῖται ὑπὸ τοῦ ἐνστίκτου διὰ τὴν μετ' ἄλλων ἀνθρώπων συμβίωσιν, ἐν τούτοις δὲν ὁδηγεῖται ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῆς λογικότητος. Ἐκ τῆς λογικότητος δὲ ἀπορρέουσι τὰ ἑξῆς:

Ὡς ὂν κοινωνικὸν ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ἄνθρωπος παρὰ ἐὰν εἶναι μέλος τῆς κοινωνίας. Ἐκτὸς τῆς κοινωνίας εἶναι ἀδύνατον λογικὸς ἄνθρωπος νὰ ζήσῃ, ἐὰν δὲ τὸ ἐπιχειρήσῃ ἢ εὑρεθῇ μόνος ἡ ἐνστικτώδης ἀνάγκη τῆς κοινωνικότητος θὰ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς τὴν ἀπώλειαν τῆς λογικότητος, εἰς τὴν παραφροσύνην.

Ὡς κοινωνικὸν συνεπῶς καὶ λογικὸν ὂν ὁ ἄνθρωπος ἔχει σαφεστάτην ἀντίληψιν, ὅτι ὁ χαρακτήρ του ὡς ἀνθρώπου πρέπει νὰ παραμείνῃ ἐν ἑαυτῷ καὶ ὅτι πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς ἄνθρωπος ὑπὸ τῶν ἄλλων μεθ' ὧν συζῇ.

Καὶ κατὰ πρῶτον λόγον πρέπει διὰ νὰ θεωρῆται ἄνθρωπος νὰ ἔχῃ πλήρη ἐπίγνωσιν τῆς κοινωνικότητός του καὶ τῶν ἐκ ταύτης ὑποχρεώσεών του, διότι, ὡς προελέχθη, ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἄνθρωπος, παρὰ μόνον ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ὡς ὂν κοινωνικόν.

Τὰ καθήκοντα καὶ αἱ ὑποχρεώσεις τὰς ὁποίας δημιουργεῖ διὰ τὸν ἄνθρωπον ἡ κοινωνικὴ ζωὴ ἀπορρέουν ἐκ τῆς λογικότητος καὶ ἀποτελοῦν ὑπερτάτους κανόνας κοινωνικῆς ἠθικῆς.

Δὲν δύναται ὁ ἄνθρωπος λογικῶς νὰ ἀξιώσῃ τὸν σεβασμὸν τῆς ἀνθρωπίνης ἰδιότητός του ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων εἰς τὴν κοινωνίαν, χωρὶς νὰ ἀναγνωρίσῃ ὅτι καὶ ὁ ἴδιος ὀφείλει νὰ σεβασθῇ τὴν ἀνθρωπίνην ἰδιότητα τῶν ἄλλων, διὰ τὴν ὁποίαν ἰσχυρίζεται ὅτι ὡς ἄνθρωπος διαφέρει τῶν λοιπῶν ζώντων ὀργανισμῶν.

Τὴν βάσιν ταύτην ἔθεσεν ὁ Θεάνθρωπος διδάξας «ὃ σὺ μισεῖς ἑτέρῳ μὴ ποιήσῃς».

Οἱ κανόνες διαγωγῆς καὶ συμπεριφορᾶς, τὰ δικαιώματα καὶ αἱ ὑποχρεώσεις, ἐπιβάλλονται εἰς τὸν ἄνθρωπον ὑπὸ τῆς λογικότητος καὶ τῆς κοινωνικότητος, ὄχι ἀσυνδέτως καὶ ἀπολύτως, ἀλλὰ ἐν σχέσει μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, μετὰ τῶν ὁποίων συζῇ, καὶ μὲ τὰ συμφέροντα τοῦ συνόλου.

Ἡ ὁμαλότης τῆς κοινωνικῆς ζωῆς ὡς συμφέρον τοῦ συνόλου καὶ τῶν κατ' ἰδίαν ἀνθρώπων ἀπορρέει ἐπίσης ἐκ τῆς λογικότητος καὶ ἐπιβάλλει πρὸς διατήρησίν της θυσίας.

Δικαιώματα συνεπῶς τοῦ ἀνθρώπου ἔναντι τοῦ συνόλου, ἔναντι τῆς ὀργανωμένης ἐξουσίας πρὸς προστασίαν τῆς ὁμαλῆς κοινωνικῆς ζωῆς δὲν δύνανται νὰ ἀναγνωρισθοῦν.

Ἡ λογικὴ ὑπαγορεύει μόνον ὑποχρεώσεις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἐξουσίας, διὰ τὴν διατήρησιν ὁμαλῆς κοινωνικῆς ζωῆς, ἐντὸς τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος θὰ δύναται νὰ ἀναπτυχθῇ, νὰ μορφωθῇ καὶ νὰ δράσῃ.

Ἐὰν ἕκαστος ἄνθρωπος ζῶν εἰς τὴν κοινωνίαν ἦτο δυνατὸν νὰ θεωρηθῇ ὡς αὐτόνομος προσωπικότης μὲ ἴδια ἀπαραβίαστα δικαιώματα ἔναντι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων καὶ τοῦ συνόλου, τότε ἡ κοινωνία δὲν θὰ ἦτο ἄλλο τι παρὰ συγκέντρωσις ἐπὶ τῷ αὐτῷ χωριστῶν ἀνθρώπων, ὅπως μία συγκέντρωσις λίθων εἰς σωρούς, δηλαδή, ἀνόργανος ἑνότης, εἰς τὴν ὁποίαν ἀξίαν θὰ εἶχε μόνον εἷς ἕκαστος λίθος, τὸ ἄτομον.

Ἀλλ' ἡ Κοινωνία τῶν ἀνθρώπων δὲν εἶναι ἀνόργανος ἑνότης· εἶναι ἑνότης ὀργανική. Τὰ ἄτομα, τὰ ὁποῖα τὴν ἀποτελοῦν, εἶναι μὲν χωρισμένα τὸ ἓν τοῦ ἄλλου, ἀλλὰ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν κοινωνίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ζοῦν, ὡς πρὸς πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὰς σκέψεις των, τὸν χαρακτῆρα των, τὰς κινήσεις των, τὴν ἐλευθερίαν των καὶ γενικῶς, ὡς πρὸς πᾶν ὅ,τι συνεπάγεται ἡ λέξις πολιτισμός.

Ἡ ὀργανικὴ ἑνότης τῆς Κοινωνίας δὲν παρουσιάζεται ὑπὸ σωματικὴν μορφήν, ἀλλὰ ἐκ τούτου δὲν ἀναιρεῖται ἡ πραγματικότης, τῆς ἀμοιβαίας μεταξὺ τῶν μελῶν της σχέσεως συνεργασίας καὶ ἀλληλεπιδράσεως, ἡ ὁποία συγκροτεῖ πάντα ζῶντα ὀργανισμόν. Τὸ ἄτομον περιλαμβάνεται ὀργανικῶς εἰς τὸ κοινωνικόν του περιβάλλον, εἰς τὸ ὁποῖον ζῇ καὶ οἱ σκοποί του δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθοῦν παρὰ διὰ τῆς ἐξυπηρετήσεως τοῦ κοινωνικοῦ σκοποῦ, διότι τὸ ἄτομον ἔχει τὴν θέσιν κυττάρου εἰς τὸν ὀργανισμὸν τῆς κοινωνίας, τὸ ὁποῖον ἀναπτύσσεται διὰ σχέσεών του πρὸς τὰ ἄλλα, διὰ τῆς πείρας, παραδόσεων καὶ γνώσεων τῆς φυλῆς.

Ἡ κοινωνικὴ συνεπῶς ζωή, εἶναι ἡ ζωή, ἐκ τῆς ὁποίας τὸ ἄτομον ἀντλεῖ ὅπως ἐπιτύχῃ καὶ δημιουργήσῃ τὸ ἴδιον τὴν ζωήν του, τὴν εὐτυχίαν του, τὴν ἐλευθερίαν του. Ἡ ὁμοιότης μεταξὺ κοινωνίας καὶ ὀργανισμοῦ ζῶντος εἶναι πλήρης. Ἡ κοινωνικὴ δὲ ζωὴ εἶναι ἡ καθολικὴ τοιαύτη, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὰ κεχωρισμένα κύτταρα, τὰ ἄτομα, λαμβάνουν τὴν ἀτομικήν των ζωήν.

Τοῦτο καταδεικνύεται σαφέστερον ἐὰν φαν-

τασθῶμεν πρὸς στιγμὴν παραλύουσαν τὴν κοινωνικὴν ζωὴν καὶ τὰς κοινωνικὰς λειτουργίας, τουτέστι τὸν οἰκονομικὸν μηχανισμόν, τὴν νομοθεσίαν, τοὺς θεσμοὺς καὶ τὰ ἔθιμα τῆς κοινωνίας.

Τότε, ὄχι μόνον πολιτισμένου ἀνθρώπου ζωὴ δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος θὰ κατέλθῃ εἰς ἐπίπεδον χεῖρον τῆς πρωτογόνου ἀγρίας καταστάσεως.

Ὁ ἄνθρωπος ὡς λογικὸν ὂν κατεῖδεν ὅτι ἐν τῇ ἐπιδιωκομένῃ ἐξάρσει τῆς ἀτομικότητός του διὰ τῆς ἐλευθερίας, οἰκονομικῆς καὶ πολιτικῆς, τὴν ὁποίαν ἐξώθησεν εἰς τὸ ἀκρότατον σημεῖον κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα, περιέχονται ἰδέαι καὶ ἀπαιτήσεις πεπλανημέναι, αἱ ὁποῖαι ὁδήγουν εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς.

Πρὸ τῆς τοιαύτης διαπιστώσεως ἐκ τῆς λογικῆς του φύσεως καὶ τῆς ἐξ ἐνστίκτου ἀνάγκης διατηρήσεως ὁμαλῆς κοινωνικῆς ζωῆς ἀπεδέχθη τὴν θέσιν του ὡς συνεργάτου ἐν τῇ κοινωνικῇ ζωῇ, τὴν θέσιν ἡ ὁποία φυσικῶς τῷ ἀνήκει.

Ἡ λογικὴ τοῦ ὑπαγορεύει τὴν θέσιν ταύτην καὶ τὴν λειτουργίαν τοῦ ἐξηρτημένου καὶ ὄχι αὐτονόμου μέλους τῆς κοινωνίας, διότι αὕτη τείνει εἰς τὴν τελειοποίησιν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, διὰ δυνηθῇ αὕτη νὰ ἐπιτύχῃ πλήρως τὸν ὕψιστον σκοπὸν τῆς Κοινωνίας, ὅστις εἶναι ἡ τελειοποίησις τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῆς.

Ὁ Gerber, εἷς ἐκ τῶν μεγαλυτέρων δημοσιολόγων τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ἐπάγεται ὡς συμπέρασμα τῆς διδασκαλίας του ὅτι «δικαιώματα ὁ ἄνθρωπος ἔχει μόνον ἐν τῇ κοινωνικῇ ἑνώσει καὶ διὰ μέσου τῆς ὁλότητος, δὲν ὑπάρχουν δὲ δικαιώματα δυνάμενα νὰ χωρισθοῦν ἀπὸ τὴν ὁλότητα καὶ νὰ θεωρηθοῦν ὡς δικαιώματα τῆς μεμονωμένης προσωπικότητος τοῦ ἀνθρώπου. Τὰ ἀπονεμόμενα εἰς τὸν ἄνθρωπον δικαιώματα δὲν ἀνήκουν εἰς τὸ ἄτομον ὡς μονάδα, ἀλλὰ ὡς μέλος τῆς ὁλότητος. Οὐδὲν δικαίωμα δύνανται νὰ ἀσκήσουν τὰ ἄτομα κατ' ἰδίαν βούλησιν, ἐφ' ὅσον δύναται τοῦτο νὰ ἐπιδράσῃ ἐπιβλαβῶς εἰς τὸ σύνολον, ἀλλὰ ὀφείλουν νὰ ἀσκοῦν τὰ δικαιώματά των ὡς ἄνθρωποι μέλη τῆς Κοινωνίας καὶ κατὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ὁλότητος, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν δύνανται νὰ θεωρηθοῦν χωρισμένοι. Τὰ δικαιώματα τῶν ἀνθρώπων δὲν δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ἀτομικά, ἀλλὰ δημόσια δικαιώματα ἀνθρώπων μελῶν τῆς Κοινωνίας. Ἀτομικὰ δικαιώματα ἀνήκοντα εἰς τὸ ἄτομον ὡς μονάδα ἔναντι τοῦ συνόλου, δὲν δύνανται νὰ νοηθοῦν» καὶ ὀρθῶς, ὅπως δὲν δύναται νὰ νοηθῇ ἄνθρωπος ἐκτὸς τῆς Κοινωνίας.

Τὰ ἀνωτέρω ἀπορρέοντα ἐκ τῆς λογικῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἀποτελοῦν ἀληθείας ἀναμφισβητήτους, παγκοσμίως ἀναγνωρισθείσας κατὰ τὴν περίοδον αὐτήν, τὴν ὁποίαν διέρχεται ἡ ἀνθρωπότης καὶ ἡ ὁποία δικαίως ἀπεκλήθη κοινωνικὴ περίοδος τῆς Ἱστορίας.

Πρὸς τὴν συστηματοποίησιν δὲ ἐξελιγμένης μορφῆς ὀργανώσεως τῆς κοινωνικῆς ζωῆς στραφεῖσα καὶ πηδαλιουχουμένη διὰ τοῦ Μεγαλευμπνευστοῦ καὶ Μεγαλουργοῦ Ἀρχηγοῦ — Κυβερνήτου μας Ι. ΜΕΤΑΞΑ ἡ Ἑλλὰς εἶναι εὐτυχὴς ὅτι δὲν περιῆλθεν εἰς κατάστασιν ἐξουθενώσεως καὶ βαρβαρότητος διαβιοῦσα ἀνώμαλον κοινωνικὴν ζωήν, οἵαν αἱ ταραχαὶ καὶ τὰ κόμματα εἶχον δημιουργήσει, οὔτε θὰ μείνῃ οὐραγὸς εἰς τὴν πρόοδον τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ, ἀλλὰ θὰ συμβάλλῃ δημιουργικῶς προάγουσα αὐτὸν μὲ ἰδανικὸν νὰ δημιουργήσῃ τὸν 3ον Ἑλληνικὸν πολιτισμόν.

* Σ *

Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Ἡ ὀργάνωσις, φροντὶς καὶ μέριμνα διὰ τὴν ἀγωγὴν τῶν Νέων, ἡ ὁποία παρατηρεῖται σήμερα εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ Κόσμου, δὲν εἶναι οὔτε αὐτὴ κάτι πρωτότυπο. Καὶ σ' αὐτὸ τὸ πεδίο, καὶ κυρίως σ' αὐτό, ἐκληροδότησαν στὴν ἀνθρωπότητα ὑποδειγματικοὺς τρόπους ἀγωγῆς τῶν Νέων αἱ ἀρχαῖαι Ἑλληνικαὶ Πολιτεῖαι. Ἀπὸ τὴν ἀστείρευτο δὲ αὐτὴ πηγή, ἀντλοῦν οἱ Λαοὶ τοῦ Κόσμου ὁλοκλήρου καὶ σήμερα, μ' ὅλη τὴν πρόοδο τῶν ἐπιστημῶν, τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐφευρέσεων.

Θὰ πρέπει γι' αὐτὸ νὰ ξέρουμε μὲ κάθε λεπτομέρεια ποία ἦτο ἡ ἀγωγὴ τῶν Νέων στὰς Ἑλληνικὰς πολιτείας τῆς Ἀρχαιότητος. Στὸ σημερινὸ τεῦχος θὰ ἐκθέσουμε τὰ τῆς Ἀγωγῆς τῶν Νέων εἰς τὰς Ἀρχαίας Ἀθήνας, διὰ νὰ πραγματευθῶμεν ἐκτενέστερον στὸ ἑπόμενο περὶ τῆς Σπάρτης, ἡ ὁποία ὅλο της τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴν δόξαν τὰ ὀφείλει εἰς τὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα εἶχε λάβει διὰ τὴν σωματικήν, ἠθικὴν καὶ ψυχικὴν διάπλασιν τῶν Νέων καὶ τὰ ὁποῖα ἀπεκλήθησαν Σπαρτιατικὴ ἀγωγὴ καὶ μὲ τὸ ὄνομα αὐτὸ εἶναι γνωστὰ παγκοσμίως.

Εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τῶν πρώτων ἱστορικῶν χρόνων μεγάλην τὸ Κράτος κατέβαλλε φροντίδα διὰ τὴν ἀγωγὴν τῶν Νέων.

Ἐξαιρετικὴ ἀπεδίδετο σημασία εἰς τὸν Ἀθλητισμὸν καὶ τὰς ἐν γένει γυμναστικὰς ἀσκήσεις διὰ τὴν σύμμετρον καὶ καλλίμορφον ἀνάπτυξιν τοῦ σώματος. Τὸν Ἀθλητισμὸν ἐσυστηματοποίησε καὶ προήγαγεν ὁ Σόλων.

Ἀπὸ τοῦ 6ου - 23ου ἔτους τῆς ἡλικίας των οἱ Νέοι ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ προσέρχωνται εἰς τὰ γυμναστήρια (γυμνάσια ἐκαλοῦντο τότε, διότι οἱ νέοι ἐκεῖ ἠσκοῦντο γυμνοί).

Τὰ γυμναστήρια εἶχον φθάσει τότε σὲ μεγάλη περιωπή. Σπουδαιότερα ἦσαν τὸ Λύκειον, τὸ Κυνόσαργες, ἡ Ἀκαδήμεια, τὸ Πτολεμαίειον καὶ βραδύτερον τὸ Ἀριάδνειον.

Σὲ κάθε μία ἐκ τῶν 4 πλευρῶν τους ὑπῆρχεν ἰδιαιτέρα στοά. Εἰς τὴν μεσημβρινὴν δὲ πλευρὰν ὑπῆρχον δύο στοαὶ αἱ ὁποῖαι ὠνομάζοντο Ἐφηβεῖον διότι εἰς αὐτὰς ἐγυμνάζοντο οἱ ἔφηβοι. Εἰς ἄλλην πλευρὰν ἡ στοὰ περιελάμβανε καθίσματα. Εἰς αὐτὴν συνεκεντροῦντο οἱ ρήτορες, οἱ φιλόσοφοι καὶ οἱ ἐπίσημοι καὶ παρηκολούθουν τοὺς γυμναζομένους καὶ συνεζήτουν.

Τὸ Ἐφηβεῖον ἦτο τὸ κυριώτερον τῶν διαμερισμάτων, περιελάμβανε δὲ τὸ μεγαλείτερον μέρος τοῦ γυμναστηρίου. Δεξιὰ τούτου ἦτο ὁ χῶρος ὅπου οἱ ἔφηβοι ἐγυμνάζοντο μὲ σάκκους γεμάτους ἄμμον (τὸ κωρύκειον) καὶ ἐν συνεχείᾳ τὸ κονιστήριον καὶ τὰ

Λόγοι καὶ Ὑποθῆκαι τοῦ Ἀρχηγοῦ πρὸς τὴν Νεολαίαν

«Ἀποτείνομαι σὲ σέ, Ἑλληνικὴ Νεολαία.

»Ἀπέβαλε μακράν σου τὰς ἀγυρτείας καὶ τὰ ψεύδη, μὲ τὰ ὁποῖα σοῦ ἐδηλητηρίασαν τὴν ψυχήν.

»ΠΕΤΑΞΕ ΜΑΚΡΑΝ σου τὰ ΑΣΕΜΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ, τὰ ὁποῖα σὲ ΔΙΔΑΣΚΟΥΝ τὴν ΑΝΗΘΙΚΟΤΗΤΑ καὶ τὴν ΑΝΑΝΔΡΙΑΝ, ΑΚΟΜΗ καὶ ΕΚΣΙΝΑ, τὰ ὁποῖα ΔΗΘΕΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΕΡΓΑ σὲ ΔΙΔΑΣΚΟΥΝ νὰ ΦΟΒΑΣΑΙ τοὺς ΑΓΩΝΑΣ τῆς ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΝΑ ΜΗ ΣΚΕΠΤΕΣΑΙ παρὰ μόνον τὸ ἄτομόν σου καὶ τὴν ΥΛΙΚΗΝ ΑΠΟΛΑΥΣΙΝ ΣΟΥ».

(Ἀπὸ τὸν λόγον τῆς Α.Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ — Κυβερνήτου τῆς 10ης Αὐγούστου 1936).

«Ἔργον μας εἶναι ἡ ἐθνικὴ διαπαιδαγώγησις τῆς Νεολαίας τῶν παιδιῶν μας καὶ τῶν θυγατέρων μας. Ἀνύψωσις τοῦ φρονήματος καὶ τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐξασφαλίσωμεν διὰ τὴν Ἑλλάδα πολίτας μὲ φρόνημα καὶ συνειδητὰς μητέρας καὶ νὰ τονόσωμεν τὸν οἰκογενειακὸν ρυθμόν».

(Ἀπὸ τὸν λόγον τῆς Α.Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ — Κυβερνήτου τῆς 2ας Ὀκτωβρίου 1936)

«Θὰ δώσωμεν εἰς τὴν Νεολαίαν περιεχόμενον καὶ φρόνημα ἐθνικόν, θὰ ἐξασφαλίσουμε τὸν χαρακτῆρα τῶν νέων, ὥστε ὄχι μονάχα νὰ αἰσθάνωνται ἑλληνικά, ἀλλὰ καὶ τὸ αἴσθημά των αὐτὸ νὰ τὸ ἐκδηλώνουν σὲ κάθε πείστασι. Θὰ σᾶς δώσουμε, παιδιά μου, ἰδανικὰ ἐθνικά, γιατὶ χωρὶς ἰδανικὰ δὲν μπορεῖτε νὰ ζήσετε στὴ ζωή σας, δὲν μπορεῖτε νὰ κάμετε μεγάλα πράγματα καὶ τὰ ἰδανικά σας πρέπει νὰ εἶναι ἐθνικὰ καὶ καθαρῶς ἑλληνικά, γιατὶ εἶσθε Ἑλληνόπουλα καὶ εἶναι μεγάλο πρᾶγμα νὰ εἶναι κανεὶς Ἕλλην.

. . . .

»Καὶ ὅταν κατόπιν ἀπὸ κόπους καὶ θυσίας καὶ στερήσεις φθάσουμε στὴν κορυφὴ καὶ γυρίσετε πίσω καὶ κυττάξετε τὸ ἔργον σας, τὸ ἔργον τὸ κοινὸν ὅλων σας, τότε θὰ αἰσθανθῆτε ὑπερηφάνειαν γιατὶ θὰ ἀφήσετε στὰ παιδιά σας Ἑλλάδα καλλιτέραν καὶ ἰσχυροτέραν καὶ πρὸ παντὸς Ἑλλάδα περισσότερον πολιτισμένην. Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ βλέπω τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ τὰς ἐκδηλώσεις καὶ στὰ πρόσωπά σας καὶ μὲ τὴν πεποίθησιν αὐτὴν ὅτι αὐτὸς ὁ ἐνθουσιασμὸς θὰ εἶναι πάντοτε μόνιμος καὶ σταθερός, ἀναφωνῶ μέσα ἀπὸ τὴν ψυχήν μου: — Ζήτω ἡ Ἑλλάς! — Ζήτω ὁ Βασιλεύς!»

(Ἀπὸ τὸν λόγον τῆς Α.Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ — Κυβερνήτου μας, εἰς τὰς Σέρρας, τὴν 27ην Ὀκτωβρίου 1936).

«Ἰδιαιτέρως ἀπευθύνομαι πρὸς σᾶς, νέοι, οἱ ὁποῖοι ἤλθατε ἐδῶ μὲ ὅλον τὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς ψυχῆς σας, διὰ νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ἔχετε μεγάλην εὐθύνην εἰς τὰ χέρια σας. Σεῖς εἶσθε ἡ μέλλουσα Ἑλλάς, ὅτι καὶ ἂν κάμωμεν, καλὸν ἢ κακόν, θὰ περάσουμε, σεῖς θὰ ἔλθετε. Ἀλλοίμονον δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐὰν δὲν εὕρῃ εἰς τοὺς πολίτας τοὺς μέλλοντας καὶ τοὺς σημερινοὺς νέους, τοὺς νέους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι θὰ τῆς δώσουν τὴν ἔξαρσιν. Ἀποτείνομαι ἰδιαιτέρως πρὸς τοὺς διδασκάλους, διὰ νὰ σᾶς εἴπω ὅτι μεγάλην εὐθύνην φέρετε ἀπέναντι τοῦ Ἔθνους καὶ ἀπέναντι ἐμοῦ προσωπικῶς διὰ τὸ μέλλον αὐτῶν τῶν παιδιῶν καὶ διὰ τὸ φρόνημα αὐτῶν, τὸ ὁποῖον θὰ ἀναπτύξετε. Δὲν ἐννοῶ νὰ ἔχω ἐπιστήμονας, ἐννοῶ νὰ ἔχω Ἕλληνας, πρὸ παντὸς Ἕλληνας, μὲ φρόνημα καὶ ἀνθρώπους μὲ θέλησιν καὶ ἀποφασιστικότητα, ὥστε νὰ ὑπερπηδοῦν τὰς δυσκολίας τοῦ βίου».

(Ἀπὸ τὸν λόγον τῆς Α.Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ — Κυβερνήτου μας, εἰς Λεβάδειαν, τὴν 9ην Ὀκτωβρίου 1936).

ψυχρὰ λουτρά. Ἀριστερὰ ἦτο τὸ μέρος ὅπου ἠλείφοντο μὲ ἔλαιον οἱ νέοι.

Τὰ γυμναστήρια ἐκοσμοῦντο μὲ ἀγάλματα θεῶν, ἀνδριάντας, οἱ ἄαχοντες δὲ καὶ οἱ ἔφοροι ἐφρόντιζον δι᾽ αὐτὰ ὡς σωφρονισταὶ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Γυμνασίαρχον.

Ἡ φοίτησις εἰς τὰ γυμναστήρια ἦτο ὑποχρεωτική - τιμητική. Τόσον δὲ εἶχεν ἐξελιχθῆ ἡ ἅμιλλα ὥστε πλὴν τῶν Ἀθηνῶν καὶ αἱ ἄλλαι πόλεις συνηγωνίζοντο ποία θὰ εἶχε τὸ καλλίτερον γυμναστήριον τῶν νέων.

Τὰ γυμναστήρια τὰ συνετήρει τὸ Δημόσιον.

Τόση δὲ σημασία ἀπεδίδετο εἰς τὸν ἀθλητισμὸν καὶ τοιούτων τιμῶν ἀπελάμβανον οἱ γυμναζόμενοι νέοι, ὥστε καὶ αὗται αἱ τέχναι Ζωγραφικὴ καὶ Γλυπτικὴ ἡμιλλῶντο εἰς τὰς παραστάσεις νέων ἀγωνιζομένων.

Ἐκτὸς τῶν ἰδιαιτέρων διαμερισμάτων διὰ τοὺς Ἐφήβους εἰς τὰ Γυμναστήρια καὶ εἰς αὐτὸ τὸ Θέατρον τοῦ Διονύσου ὑπῆρχεν ἰδιαίτερον διαμέρισμα εἰς τὸ ὁποῖον ὑπῆρχον καθίσματα διὰ τοὺς Ἐφήβους διὰ νὰ μὴ ἀναμιγνύωνται μὲ τὸν ὄχλον. Τὸ μέρος δὲ αὐτὸ τοῦ Θεάτρου ἐκαλεῖτο Ἐφηβικόν.

Ἡ νεαρὰ ἡλικία ἐτελείωνε κατὰ τὸ 18ον ἔτος. Οἱ νέοι, οἱ συμπληροῦντες τὸ 18ον ἔτος, ἐνεγράφοντο ὡς ἔφηβοι εἰς τὰ βιβλία τοῦ Δήμου.

Προσήγοντο ἐνώπιον τῶν ἀρχόντων ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἢ κηδεμόνος. Τὴν ἐγγραφὴν ἤλεγχεν ἡ Βουλὴ εἰς τὴν ὁποίαν παρουσιάζοντο γυμνοὶ οἱ νέοι.

Ἔδιδον δὲ μετὰ τὴν ἐγγραφὴν ὅρκον καὶ κατετάσσοντο εἰς τὸν στρατόν, λαμβάνοντες δόρυ καὶ ἀσπίδα παρὰ τοῦ Δήμου.

Οἱ ἔφηβοι ἦσαν ἀπηλλαγμένοι παντὸς φόρου, πλὴν τῶν εἰσφορῶν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Ἐδικαιοῦντο νὰ προσέρχωνται ὡς ἀκροαταὶ εἰς τὰς συνελεύσεις τῶν πολιτῶν (ἐκκλησίας τοῦ Δήμου), φέροντες μαύρην χλαμύδα, ἡ ὁποία ἦτο τὸ τιμητικώτερον διακριτικόν.

Ἐκεῖ ὅμως ὅπου ἡ ἀγωγὴ τῶν νέων ἔφθασεν εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν καὶ ἀπετέλει τὴν πρώτην καὶ μοναδικὴν μέριμναν τῆς πολιτείας ἦτο ἡ Σπάρτη.

Περὶ αὐτῆς θὰ γράψωμεν εἰς τὸ ἑπόμενον.

Ἡ Χριστιανικὴ Πίστις καὶ Ἀγωγὴ

Ὡς θεμέλιον καὶ βάσις τῆς Ἀτομικῆς καὶ Κοινωνικῆς ζωῆς

«Ἐκεῖνο ποὺ θέλω εἶναι νὰ πιστεύουν τὰ παιδιὰ καὶ τὰ κορίτσια εἰς τὴν ΑΝΩΤΕΡΑΝ ΔΥΝΑΜΙΝ τοῦ ΘΕΟΥ καὶ ΝΑ ΥΠΟΤΑΣΣΩΝΤΑΙ εἰς ΑΥΤΗΝ. ΘΕΛΩ ΝΑ ΖΗΣΟΥΝ σὰν Ἕλληνες ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ».

(Λόγος 28-10-1936) Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Μόνη ἡ χριστιανικὴ θρησκεία, μὲ τὰ παραγγέλματα καὶ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Θεανθρώπου, ἔθεσε τὰς βάσεις ὁμαλῆς καὶ ἀδιαταράκτου κοινωνικῆς ζωῆς. Τώρα μάλιστα, ὁπόταν ἡ Ἀνθρωπότης εἰσῆλθε καὶ διατρέχει τὴν κοινωνικὴν περίοδον τῆς Ἱστορίας, παρ' ὅλων τῶν σοφῶν τοῦ κόσμου, οἱ ὁποῖοι καταγίνονται εἰς τὴν μελέτην τῶν σημερινῶν κοινωνικῶν φαινομένων,, ἐξαίρεται ὁ στενὸς σύνδεσμος τοῦ Χριστιανισμοῦ πρὸς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν καὶ τοὺς κοινωνικοὺς θεσμούς, οἷοι ἡ οἰκογένεια, ἡ κοινωνικὴ εὐημερία, ἡ κοινωνικὴ πρόνοια, ἡ κοινωνικὴ ἠθική.

Ὀγδοήκοντα τρεῖς ἐπιστημονικαὶ κορυφαὶ τοῦ ἰατρικοῦ κόσμου τῆς Γερμανίας ἐδημοσίευσαν εἰς τὸ περιοδικὸν «Psychiatrisch-Neurologische Wochenshrift» τὴν κάτωθι διακήρυξιν:

«Ἡμεῖς οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι νευρολόγοι καὶ
» φρενολόγοι ἰατροί, οἵτινες κατὰ τὴν ἐξέτασιν καὶ θερα-
» πείαν νοσηρῶν πνευματικῶν καταστάσεων ἀντιμετωπί-
» ζομεν καθ' ἑκάστην τὰς βαθυτάτας ἀβύσους τῶν ἀναγ-
» κῶν τῆς ψυχῆς, ἀποτρέπομεν κατεπειγόντως καὶ σοβα-
» ρῶς ἀπὸ οἱανδήποτε χαλάρωσιν τῆς πίστεως εἰς τὸν Ἰη-
» σοῦν Χριστόν, ἔστω καὶ ἐπ' ἐλάχιστον, ἐν τῇ καρδίᾳ
» τῆς Νεολαίας μας, ἢ ἀπὸ οἱανδήποτε ἀδιαφορίαν ἀπέ-
» ναντι τῆς πίστεως ταύτης, ἥτις εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἄγκυρα
» τῆς ἐποχῆς μας ἐν τῇ συγχρόνῳ καταιγίδι. Ἡ χρι-
» στιανικὴ θρησκεία εἶναι πάντοτε — καὶ
» θὰ μένῃ — ἡ μόνη Φιλοσοφία, ἡ μόνη
» Ψυχολογία, ἡ μόνη Ἠθική, ὁ μόνος Κοι-
» νωνισμός.

» Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἡμεῖς οἱ ὑπογεγραμμένοι νευ-
» ρολόγοι καὶ φρενολόγοι εἴμεθα σύμφωνοι πρὸς τὰ με-
» γαλύτερα καὶ εὐγενέστερα πνεύματα, διὰ τὰ ὁποῖα πρέ-
» πει νὰ ὑπερηφανεύεται τὸ Γερμανικὸν Ἔθνος καὶ τὰ
» ὁποῖα μᾶς ἐδίδαξαν νὰ ἀναγνωρίζωμεν ἐν τῷ νοήματι
» καὶ τῷ σκοπῷ τοῦ γνησίου Χριστιανισμοῦ ἄπειρον Σο-
» φίαν, Ἐλευθερίαν καὶ δύναμιν.»

Εἰς τὴν ἀποκάλυψιν νέων δυνάμεων καὶ νέων ἀπόψεων εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Θεανθρώπου συνετέλεσεν ἀφ' ἑνὸς τὸ ἀδιέξοδον εἰς τὸ ὁποῖον ἤγαγεν ἡ ἄκρως ὑλιστικὴ καὶ ἀρνητικὴ διδασκαλία τοῦ Ἱστορικοῦ Ὑλισμοῦ καὶ αὐτοὺς τοὺς διδασκάλους του, ἀφ' ἑτέρου ἡ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα, αἱ ἀνακαλύψεις καὶ αἱ γνώσεις τὰς ὁποίας ἡ ἀνθρωπότης κατέχει κατὰ τὰς ἡμέρας μας. Ἀκολουθήσαντες τὴν ἀρνητικὴν ὁδὸν κατὰ τὸ παρελθὸν οἱ ἐπιστήμονες καὶ εἰς αὐτὰς τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας, ἔφθασαν, ὅσοι ἦσαν εὐσυνείδητοι, νὰ διακηρύξουν τὸ ἀδιέξοδον τῶν πεπλανημένων θεωριῶν τῆς ἀρνήσεως τῆς θρησκείας καὶ τὴν βαθεῖαν πεποίθησίν των εἰς τὴν ὕπαρξιν ἀνωτέρας δυνάμεως.

«Ἡ ἐπιστήμη, λέγει ὁ Michael Puppin — συγγραφεύς,
» ἐφευρέτης καὶ καθηγητὴς διάσημος τῆς Ἠλεκτρομηχα-
» νικῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Columbia — μὲ ἔκαμε καλύ-
» τερον χριστιανὸν καὶ δύναται νὰ κάμῃ τελειοτέρους χρι-
» στιανοὺς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι θὰ προσπαθήσουν νὰ ἀντι-
» ληφθοῦν τοὺς ὡραίους νόμους τοῦ Χριστιανισμοῦ, οἱ
» ὁποῖοι εἶναι νόμοι τοῦ Θεοῦ.

»Ἡ ἐπιστήμη μᾶς ὁδηγεῖ νὰ πιστεύωμεν περισσότερον
» εἰς τὴν ἀλήθειαν ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τὸ
» τελειότερον τῶν δημιουργημάτων τοῦ Θεοῦ καὶ ὅτι αὐτὴ
» ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχῃ καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ σώ-
» ματος.

»Ἡ ἀτομική μου πεποίθησις εἶναι ὅτι τὰ πάντα ἐν τῷ
» κόσμῳ τούτῳ ἐπλάσθησαν δι' ἕνα τελικὸν σκοπόν, ὅστις
» εἶναι ἡ τελειοποίησις τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Εἰς τὸ
» σημεῖον τοῦτο συναντᾶται ἡ Θρησκεία καὶ ἡ Ἐπιστήμη.
» Αὐτὴ ὄχι μόνον δὲν ἀφαιρεῖ τι ἀπὸ τὴν θρησκείαν, ἀλλὰ
» καὶ ἐνισχύει τὴν πίστιν ἡμῶν πρὸς τὸν Θεόν. Ἡ ἐπι-
» στήμη ἐνίσχυσε πολὺ τὴν ἰδικήν μου
» πίστιν. Ἐὰν ἡ ἐπιστήμη δὲν μὲ ἐβοήθει νὰ ἀποκτήσω
» ὁ ἴδιος καὶ νὰ μεταδώσω εἰς ἄλλους τελειοτέραν περὶ
» τοῦ Δημιουργοῦ ἀντίληψιν, ἐὰν δὲν μὲ ἔφερεν εἰς στε-
» νωτέραν μετ' αὐτοῦ σχέσιν, ἐὰν δὲν μὲ ἐβοήθει νὰ φέρω
» εἰς πέρας τὰς θείας βουλάς του, ὡς ἐπιστήμων θὰ ἐση-
» μείωνα οἰκτροτάτην ἀποτυχίαν.»

Ὁ μέγας ἐφευρέτης Marconi, ὁ ὁποῖος ἀνεκάλυψε τὴν ραδιοτηλεγραφίαν, τὴν μεγαλειώδη αὐτὴν σύγχρονον ἐφεύρεσιν, ἔλεγε:

«Μεθ' ὑπερηφανείας κηρύττω ὅτι εἶμαι πιστός. Πιστεύω
» εἰς τὴν δύναμιν τῆς προσευχῆς. Πιστεύω ὄχι μόνον ὡς
» πιστὸς Χριστιανός, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπιστήμων.»

Ὁ μέγιστος τῶν φιλοσόφων τοῦ κόσμου, ὁ Cant (Κάντ), τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου, γράφει ὅτι: «Τὸ μέγιστον δῶ-
» ρον καὶ ἡ μεγαλυτέρα εὐεργεσία διὰ τὴν ἀνθρωπότητα
» εἶναι τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ἡ Ἁγία Γραφή.»

Ὁ Φραγκλῖνος, Ἀμερικανὸς πολιτικὸς καὶ ἐκ τῶν μεγαλυτέρων φυσικῶν τοῦ κόσμου, ἔλεγεν εἰς τοὺς νέους:

«Νέοι σᾶς συμβουλεύω νὰ γνωρίσετε καὶ νὰ μελετᾶτε
» τὴν Ἁγίαν Γραφὴν καὶ νὰ πιστεύετε εἰς τὰ διδάγματά
» της. Τοῦτο ἀποτελεῖ τὸ ἀσφαλὲς συμφέρον σας.»

Εἷς ἐκ τῶν μεγαλοφυεστέρων Γερμανῶν καὶ τῶν ὑπεροχωτέρων διανοιῶν τῆς ἀνθρωπότητος ὁ Goethe (Γκαῖτε) γράφει:

«Τὰ γεγονότα τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι ἐκτὸς πάσης συ-
» ζητήσεως, αὐθεντικὰ καὶ μή. Τί ἄλλο εἶναι αὐθεντικὸν
» καὶ γνήσιον ἀπὸ τὸ κάλλιστον τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται ἐν
» ἁρμονίᾳ μὲ τὴν ἁγνὴν φύσιν καὶ τὴν λογικὴν καὶ τὸ
» ὁποῖον ἀκόμη καὶ σήμερον ἐξυπηρετεῖ τὴν μεγάλην ἀνά-
» πτυξιν ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας ζῶμεν; Θεωρῶ ὅλα τὰ Εὐαγ-
» γέλια, καὶ τὰ τέσσαρα, ὡς ἀπολύτως γνήσια καὶ αὐθεν-
» τικά. Διότι εἰς αὐτὰ φαίνεται ζῶσα ἡ λάμψις τοῦ μεγα-
» λείου τὸ ὁποῖον ἐκπορεύεται ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ
» Χριστοῦ ὑπὸ τοιαύτην θείαν μορφήν, ὅπως ἀκριβῶς ἐνε-
» φανίσθη ἡ θεότης ἐπὶ τῆς γῆς.

»Ἐὰν μὲ ἐρωτήσῃ τις ἂν εἶναι πρέπον νὰ δεικνύω
» πρὸς αὐτὸν σεβασμὸν λατρείας, θὰ τοῦ ἀπαντήσω: Βε-
» βαιότατα! Ὑποκλίνομαι ἐνώπιον αὐτοῦ ὡς θείας ἀπο-
» καλύψεως τῆς ὑψίστης ἀρχῆς τῆς Ἠθικότητος. Ἠμπορεῖ
» ἡ πνευματικὴ ἐξέλιξις νὰ συνεχίζεται πάντοτε, εἶναι δυ-
» νατὸν αἱ φυσικαὶ ἐπιστῆμαι συνεχῶς νὰ ἐπεκτείνωνται
» κατὰ πλάτος καὶ νὰ αὐξάνουν κατὰ βάθος, καὶ τὸ ἀν-
» θρώπινον πνεῦμα ἐσαεὶ νὰ ἐπεκτείνεται εἰς εὐρυτέρους
» πάντοτε ὁρίζοντας, ὅπως ἐπιθυμεῖ, οὐδέποτε ὅμως θὰ
» δυνηθῇ νὰ προχωρήσῃ πέραν τοῦ μεγαλείου καὶ τοῦ ἠ-
» θικοῦ ὕψους τοῦ Χριστιανισμοῦ ὅπως τοῦτο φαίνεται κα-
» θαρὰ καὶ λάμπει ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις».

Ὁ καθηγητὴς δὲ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Καίμπριτς A. Pickard (Πικάρ), ἀναφερόμενος εἰς τὸν κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀγῶνα τῶν ἀρνητῶν, γράφει ὅτι:

«Πρέπει νὰ ἀναγνωρισθῇ ὅτι ἡ παραμέλησις τῆς Χρι-
» στιανικῆς ἀνατροφῆς ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει ἔφερεν ὡς συνέ-
» πειαν τὴν ἀνατροφὴν γενεᾶς ἀνελευθέρου καὶ ξένης
» πρὸς τὰ ἀγαθὰ τῆς προόδου τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτι-
» σμοῦ, τῆς ὁποίας αἱ βάσεις εὑρίσκονται εἰς τὴν διδα-
» σκαλίαν τῆς Καινῆς Διαθήκης. Εἶναι πολὺ χαρακτηρι-

Ὁ Ἀγὼν μας κατὰ τοῦ Κομμουνισμοῦ

Διδάγματα καὶ συμπεράσματα

1ον.

Εἰς ἄλλας ἐποχάς, ἡ ὑπὸ τῶν ὀργάνων τῶν Ἀσφαλειῶν μας σύλληψις ἑνὸς κομμουνιστοῦ παρήρχετο ἀπὸ τὴν μεγάλην μερίδα τῆς Κοινῆς Ἑλληνικῆς Γνώμης σχεδὸν ἀπαρατήρητος. Ἀπησχόλει τὸ γεγονὸς τοῦτο τὸν «Κόκκινον Τύπον» ζωηρῶς καὶ χάριν, ἁπλῶς, δημοκοπίας. Τὴν ἀδιαφορίαν αὐτὴν τῆς ἀκατατοπίστου Κοινῆς Γνώμης, τὸ Κ. Κ. Ε. ἐξεμεταλλεύετο σατανικῶς καὶ μὲ μέθοδον ἐπιστημονικήν, ρίπτον διὰ τῶν «στελεχῶν» του καὶ διοχετεῦον μὲ τὲς «φράξιές» του, κυρίως εἰς τὰς τάξεις τῶν Ἑλληνοπαίδων ὡς τῶν μᾶλλον «παγιδευσίμων», συνθήματα ψυχολογημένα ἀπολύτως καὶ συνάδοντα μὲ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν τῆς φιλοτίμου Ἑλληνικῆς νεολαίας. Τὰ συνθήματά των αὐτά, διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν ἰδικήν των φρασεολογίαν, «τὰ ἐδούλευαν» μὲ πραγματικὴν μαεστρίαν καὶ ἀναλόγως «ξετύλιγαν τὸ πλάνο δράσης» εἰς εὐρυτέραν κλίμακα ἢ «τὰ ἐντόπιζαν». Ἡρωοποιοῦσαν τὸν συλληφθέντα κακοποιὸν «σύντροφον» καί, μέχρις ὅτου, τῇ παρεμβάσει κάποιου ἀστοῦ πολιτευομένου, βουλευτοῦ ἢ Ὑπουργοῦ, ἀπηλευθεροῦτο «ὁ καϋμένος ὁ ἄνθρωπος», τὸ Κ. Κ. Ε. «ἔκαμνε τὴ δουλειά του», «κέρδιζε δέκα ἢ εἴκοσι καινούργιους» καὶ «κατάφερνε ἕναν ἀκόμη μπάτσο» διδακτικόν, εἰς τὰ ὄργανα τῶν Ἀσφαλειῶν μας, τὰ ὁποῖα μετὰ τόσων θυσιῶν καὶ κινδύνων ἐπεδίδοντο εἰς τὸ ἔργον τῆς διώξεως τῶν κακοποιῶν αὐτῶν, τῆς χειροτέρας μορφῆς. Σήμερον, ὅμως, δὲν πρόκειται διὰ τῶν γραμμῶν μας αὐτῶν νὰ ἀνατρέξωμεν εἰς τὸ πλῆρες ἐγκληματικῆς ἀφελείας, ἐκπνεῦσαν εἰς μίαν καυστικὴν νύκτα τοῦ μηνὸς Αὐγούστου, ἐπάρατον τοῦτο παρελθόν. Σήμερον, ὅτε τὸ ἄγρυπνον ὄμμα τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἐποπτεύει τὰ πάντα εἰς τὴν Ἱστορικὴν χώραν μας, καθοδηγεῖ καὶ διδάσκει τοὺς τρόπους τῆς δράσεώς μας, τῆς δράσεως τῆς δημιουργικῆς ἑνὸς ἑκάστου ἐξ ἡμῶν καὶ ὅλων μαζὶ ὡς ἑνιαίου συνόλου εἰς τοὺς τομεῖς δράσεως, εἰς οὓς εἴμεθα τεταγμένοι, δὲν ἐπιτρέπεται ὀλιγωρία, δὲν συγχωρεῖται ἡ ἀμέλεια εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν τῶν καθηκόντων μας. Καὶ ἓν ἐκ τῶν κυριωτέρων καθηκόντων μας εἶναι ἀσφαλῶς καὶ ἡ διαφώτισις τῶν συναγωνιστῶν μας, ἡ πλήρης καὶ ἐξονυχιστικὴ κατατόπισίς των, ἐπὶ τῶν ἀνηθίκων, ἐκβιαστικῶν καὶ ἀπανθρώπων μεθόδων, ἃς μετήρχετο καὶ μετέρχεται ἡ Γ' Διεθνὴς διὰ τοῦ ὀργάνου αὐτῆς τοῦ Κ. Κ. Ε. διὰ τὴν ὑποδούλωσιν τῆς Ἑλληνικῆς Νεότητος εἰς τὰ κελεύσματά της τὰ ἐγκληματικά. Αἱ δὲ χιλιάδες τῶν συναγωνιστῶν μας, ἀφοῦ αἱ ἴδιαι κατατοπισθοῦν, χρέος ἔχουν νὰ ἀρχίσουν τὸ ἔργον τῆς διαφωτίσεως πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν τῆς Ἑλληνικῆς μας Κοινωνίας, λαμβάνουσαι ὡς πρώτους πυρῆνας δράσεως, αὐτοὺς τούτους τοὺς οἰκογενειακούς των κύκλους.

ΠΡΕΠΕΙ ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ νὰ γίνῃ ἐργασία ἐντατική.

ΠΡΕΠΕΙ, μὲ τὴν ἐργασίαν μας αὐτήν, νὰ φέρωμεν ὁλόκληρον τὴν Ἑλληνικὴν Κοινὴν Γνώμην πλησίον τῆς ἀπελπιστικῆς πραγματικότητος ἐκείνης, ποὺ τόσον θαρραλέα ἀντιμετώπισεν ἀποτελεσματικῶς τὴν νύκτα τῆς 4ης Αὐγούστου τοῦ 1936, ὁ Ἀρχηγός μας Ἰωάννης Μεταξᾶς.

ΠΡΕΠΕΙ νὰ τὴν κάμωμεν ἡμεῖς μὲ τὴν νεανικὴν θέλησίν μας, μὲ τοὺς ἀδόλους ἐνθουσιασμούς μας, νὰ συναισθανθῇ ἀπολύτως καὶ καθ' ὅλην τὴν γραμμήν, τὴν τραγικότητα τῆς θέσεως εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεται ἐκ τῆς πολυχρονίου μελετημένης ἐπιβουλῆς τῶν ὀργάνων τῆς Κομίντερν, καὶ τῆς ἐγκληματικῆς ἀδιαφορίας — πλήρους ἀδυναμίας, τὴν ὁποίαν ἐπεδείκνυεν ἔναντι αὐτῆς τὸ Κομματικὸν Κράτος.

Καὶ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ἀπαραιτήτως πλήρης κατατοπισμός μας ἐπὶ ὅλων αὐτῶν. ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ τὸ ἐξ αὐτοῦ ἀπορρέον σύστημα. ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ φανατισμός. Ὅσοι δὲν τὰ ἔχομεν πρέπει νὰ τὰ ἀποκτήσωμεν. Εἶναι τὰ ἀκατάβλητα ὅπλα τοῦ ἀγῶνος. Διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν ὅμως εἰς τὴν προσπάθειάν μας αὐτήν, εἶναι ἀνάγκη ἀπαραίτητος νὰ ἀποφεύγωμεν νὰ ἀκολουθῶμεν τοὺς τρόπους τοῦ σκέπτεσθαι καὶ συναισθάνεσθαι τῶν ἄλλων ἐποχῶν.

» στικὸν καὶ διδακτικὸν τὸ γεγονὸς ὅτι εἰς τὴν Ρωσσίαν » ἡ κατάπνιξις τῆς ἀνθρωπίνης ἐλευθερίας συνεδυάσθη » στενώτατα πρὸς τὸν συστηματικὸν πόλεμον κατὰ τῆς » Χριστιανικῆς Θρησκείας. Εἰς δὲ τὰς λοιπὰς χώρας τὸ » ἔργον τοῦτο ἐπιτελεῖται διὰ τοῦ κιτρίνου Τύπου, ὁ ὁ» ποῖος, ἐκδιώκων ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν ὅ,τι τῆς » εἶχε παραδώσει ἡ Χριστιανικὴ Θρησκεία, τὴν ἀποξενώ» νει συγχρόνως καὶ ἀπὸ ὅ,τι ἀνώτερον παρέχει ἡ ἐξέ» λιξις τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ».

Ὁ Μπάλντουϊν, ὁ Κυβερνήτης τῆς Μεγάλης Βρεττανίας, ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν νέαν γενεάν, ἔλεγε:

« Εἰς μάτην θὰ ἀναζητήσητε τὴν εὐτυχίαν εἰς τὰς ἡ» δονὰς καὶ τὰς τέρψεις, θὰ γίνετε διεστραμμένοι καὶ κυ» νικοὶ ἐὰν ἀπορρίψετε τὴν τονωτικὴν ἐπενέργειαν τῆς » Χριστιανικῆς Θρησκείας καὶ τῆς Ἠθικῆς».

«Ὁ Χριστιανισμὸς» — γράφει ὁ πολὺς Σατωβριὰν » — εἶναι τελεία θρησκεία· ὁ ἄνθρωπος εἶναι πλάσμα ἀ» τελές. Ὁ Χριστιανισμὸς δὲν εἶναι ἔργον ἀνθρώπου. Ἐφ' » ὅσον δὲν εἶναι ἔργον ἀνθρώπινον δὲν δύναται νὰ προ» έλθῃ ἄλλοθεν παρὰ ἀπὸ τὸν Θεόν. Ὡς προελθόντες ἐκ » τοῦ Θεοῦ οἱ ἄνθρωποι δὲν δύνανται νὰ τὸν κατανοήσουν » παρὰ διὰ τῆς πίστως καὶ τῆς ἀποκαλύψεως».

Αἱ κορυφαὶ τῆς Παγκοσμίου διανοήσεως καὶ οἱ μεγαλύτεροι ἄνδρες τοῦ Κόσμου τοιαῦτα ἔγραψαν καὶ πρεσβεύουν περὶ τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας καὶ οἱ ἴδιοι εἰς τὴν ἀτομικήν των ζωὴν ἔζησαν μὲ τὰς ἐντολὰς τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας. Δὲν πρέπει νὰ ἀποτελέσουν αὐτοὶ γιὰ μᾶς ὑπόδειγμα καὶ νὰ θέσωμεν ὡς βάσιν τῆς ἀτομικῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς μας ζωῆς τὰς ἐντολὰς τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας μας, τῆς Θρησκείας τῶν πατέρων μας;

Γιὰ μᾶς δὲ τοὺς Ἕλληνας, οἱ ὁποῖοι διετηρήσαμεν τὸν Ἐθνισμόν μας καὶ τὴν ὕπαρξίν μας ὡς Λαοῦ χάρις εἰς τὴν Χριστιανικὴν Θρησκείαν, ἡ ὁποία ὑπῆρξε θεματοφύλαξ αὐτῶν μὲ ἐπὶ κεφαλῆς ὑπερόχους ἱεράρχας, θὰ ἦτο παραφροσύνη ἡ ἄρνησις καὶ ἡ ἀνυπακοὴ εἰς τὰς ἐντολάς της. Ἄπατρις καὶ ὄχι Ἕλλην μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ ἀρνητής. Οἱ ἀληθινοὶ Ἕλληνες καὶ τὰ Ἑλληνόπουλα εἶναι καλοὶ Χριστιανοὶ καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Κυβερνήτου, τοῦ Μεγάλου Ἀρχηγοῦ μας, νὰ ζήσουμε σὰν καλοὶ Ἕλληνες Χριστιανοί, φθάνει καὶ ἀπηχεῖ βαθειὰ στὴν ψυχὴ τοῦ καθενός.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ πιστεύσωμεν ὅτι τῷ ὄντι ἡ Ἑλληνικὴ Κοινωνία κατέπιπτεν ἐπικινδύνως πρὸ ὀλίγων ἐτῶν. Εἶναι δηλαδὴ ἀνάγκη, ἡμεῖς πρῶτοι, νὰ ἀντιμετωπίσωμεν τὴν Ἑλληνικὴν πραγματικότητα ὡς εἶχε, χωρὶς νὰ ὀχλούμεθα ἐξ αὐτῆς, νὰ ἀρυώμεθα ἐξ αὐτῆς, κατ' ἀντίθετον τρόπον, διδάγματα καὶ νὰ συγκροτοῦμεν τὰ συμπεράσματά μας, βάσει τῶν ὁποίων νὰ καταστρώνωμεν τοὺς τρόπους τῆς δημιουργικῆς δράσεώς μας, διὰ νὰ φθάνωμεν εἰς τοὺς ἑκάστοτε καὶ ἀναλόγως τιθεμένους ἀντικειμενικοὺς σκοπούς.

Σήμερον, ἐπὶ παραδείγματι, ἡ ὑπὸ τῶν ὀργάνων τῶν Ἀσφαλειῶν μας σύλληψις ἑνὸς κομμουνιστοῦ, προβαίνοντος μάλιστα εἰς δημοσίας ἀποκαλύψεις εἰλικρινεῖς, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μᾶς ἀφίνῃ ἀδιαφόρους, οὔτε καὶ νὰ μᾶς κάμνῃ νὰ ἐφησυχάζωμεν μὲ τὴν σκέψιν, ὅτι τὰ ὄργανα τῶν Ἀσφαλειῶν μας, ἐμπνεόμενα ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς 4ης Αὐγούστου, κάμνουν τὸ καθῆκον των, ἐπιτελοῦν ἄθλους ἢ θαύματα. Αὐτὰ ὅλα γίνονται· καὶ εἶναι γνωστὸν πλέον καθ' ἅπασαν τὴν Χώραν, τὸ γόητρον καὶ ὁ σεβασμός, ὃν ἐμπνέουν, καθ' ὃν τρόπον διωργανώθησαν καὶ δροῦν τὰ ὄργανα αὐτὰ τῆς τάξεως, μετὰ τὴν Ἐθνικὴν Ἐπανάστασιν.

Δι' ἡμᾶς πᾶσα τοιαύτη ἐπιτυχία, θὰ πρέπῃ νὰ ἀποτελῇ καὶ μίαν νέαν πηγὴν διαφωτισμοῦ μας, πηγὴν ἀντλήσεως νέων ἐπιχειρημάτων, ἅτινα, μετὰ σοβαρὰν καὶ ἐπισταμένην μελέτην, νὰ ἐξακοντίσωμεν, τοῦτο μὲν πρὸς τοὺς ἀμετανοήτους ὀλίγους ἐκείνους ἐρωτιδεῖς τοῦ Κομματικοῦ Κράτους, τοῦτο δὲ πρὸς τὴν ληθαργοῦσαν καὶ ὑπνώττουσαν, μικρὰν εὐτυχῶς, μερίδα τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας, νὰ τὴν κάμωμεν νὰ συγκινηθῇ, διότι θὰ συγκινηθῇ εἰς τὸ τέλος, καὶ νὰ τὴν καταστήσωμεν καὶ αὐτὴν δημιουργὸν δύναμιν τῆς ἱστορικωτέρας Ἐθνικῆς μας Προσπαθείας. Θὰ πρέπῃ νὰ ἀποτελῇ ἀντικείμενον σοβαρᾶς μελέτης, ἐρεύνης καὶ ἀντλήσεως τρόπων καὶ μεθόδων ἀναλόγων, τακτικῆς καθαρμοζούσης εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς ἑκάστοτε ἐφαρμοζομένης τακτικῆς τῆς Κομίντερν. Ἀνεξαρτήτως τῶν ὅσων ἄλλοτε θὰ σημειώσω ἐπὶ τῆς ἐφαρμοσθησομένης ἐκ μέρους ἡμῶν τακτικῆς ἔναντι τῆς δράσεως τῶν κακοποιῶν αὐτῶν στοιχείων, σήμερον, ὑποδειγματικῶς, θὰ φέρω ὡς παράδειγμα πρὸς ἐπεξεργασίαν διὰ τὸ κτύπημα τῆς Κομίντερν, τὴν εἰς τὸν Ἀθηναϊκὸν Τύπον ἀναγραφεῖσαν καὶ οὐχὶ ἐπαρκῶς ἐξετασθεῖσαν, ὑπόθεσιν, τοῦ ὑπὸ τῶν ὀργάνων τῆς Εἰδικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν συλληφθέντος τὴν 5ην Αὐγούστου, σοβαρωτάτου στελέχους τοῦ Κ. Κ., ἐπὶ πενταετίαν σπουδάσαντος τὴν ἐπιστήμην τοῦ Ἑβραίου Μὰρξ καὶ τῶν ὀπαδῶν του, εἰς τὴν περιώνυμον, διὰ τοὺς ἐγκληματικοὺς τροφίμους της, καταστᾶσαν, Σχολὴν Κούτβ, τέως «συντρόφου» Ι. Π., υἱοῦ τοῦ Θ. Π., κατοίκου Ἀθηνῶν. Τὸ ἱστορικὸν τοῦ προσηλυτισμοῦ τοῦ Ἑλληνόπαιδος τότε Π. καὶ ἐγκαθείρκτου τῶν φυλακῶν σήμερον, εἰς τὴν Μαρξιστικὴν θρησκείαν, ὡς ὁ ἴδιος ἱστορεῖ, ἔχει περίπου ὡς ἑξῆς:

Τὸ 1928 εὑρίσκετο εἰς τὴν Ἀνωτάτην Ἐμπορικὴν Σχολὴν Ἀθηνῶν, διανύων τοὺς τελευταίους μῆνας τῆς φοιτήσεώς του ἐν αὐτῇ. Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων, ἕνα ἀπὸ τὰ «λαγωνικὰ» τῆς Κομμ. «φράξιας» τῆς Σχολῆς, τὸν «ἐπλεύρισε» καταλλήλως. Τὸν εὑρῆκεν «εὐάλωτον», ἀλλ' ἀνέβαλε δι' ἄλλην ἡμέραν νὰ συζητήσουν «σοβαρώτερα» γιὰ ὅλα τὰ ζητήματα τοῦ κόσμου!!! Ξανασυναντήθηκαν καὶ μιὰ καὶ δυὸ καὶ δέκα φοράς. Ὁ νεαρὸς «ἐψήθηκε».

Ὕστερα ἀπὸ ὀλίγους μῆνας, πτυχιοῦχος πλέον τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν, κάτοχος δύο ἢ τριῶν ξένων γλωσσῶν, μὲ συστατικὰ ἄριστα, ὡς γόνος ἐντίμου οἰκογενείας, εἰσήρχετο, «ψημένος» πλέον εἰς τὸν Δημοσιοϋπαλληλικὸν κλάδον. Ἐγένετο (1929) ὑπάλληλος τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν (Τμῆμα Ἀγορανομίας). Ἀλλ' ἀρχηγὸς τῶν Δημοσίων Ὑπαλλήλων Κομμουνιστῶν ἦτο ὁ περίφημος Δαμασκόπουλος. Ἀναφορὰ σχετικὴ ἐπεδόθη εἰς τοὺς «ἀχτιδικοὺς» καὶ ὁ Π. εὑρέθη καὶ ἐκεῖ «κυκλωμένος» καταλλήλως καὶ συμφώνως ταῖς ἐντολαῖς τοῦ «καθοδηγητή». Ἐλαφροῦ χαρακτῆρος, ὡς ἄλλωστε συμβαίνει μὲ ὅλους σχεδὸν τοὺς νέους, βληθεὶς τεχνηέντως εἰς τὸ Ἑλληνικόν του φιλότιμο (παράγων σοβαρὸς διὰ τοὺς κομμουνιστάς), ἐδέχθη νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς «παρανόμους» συσκέψεις, μυηθεὶς ἐντὸς ὀλίγου καὶ εἰς τὰ «μυστικὰ» δῆθεν τῆς Κομμουνιστικῆς Ὀργανώσεως, εἰσῆλθε τέλος εἰς τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα. Ὁ Π. Ι. ἀπωλέσθη. Οἱ οἰκεῖοι του, πατήρ, μήτηρ, ἀδελφοί, ἀδελφαί, ἀγνοοῦν τὸν κατήφορον εἰς τὸν ὁποῖον ὁ υἱὸς ἐφέρετο ὁλοταχῶς. Ὁ Θ. Π., πατήρ, ἕνας Κυκλαδίτης γέρων, ἀφιερώσας τὴν ζωήν του εἰς ἔντιμον ἐργασίαν, προσηλωμένος ἐκ βάθους ψυχῆς εἰς τὰς παραδόσεις καὶ τὰς πίστεις τὰς Ἑλληνικάς, ἀγνοεῖ ἐξ ὁλοκλήρου καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν λέξιν «Κομμουνιστής». Ἡ μήτηρ, κατὰ μείζονα λόγον. Οἱ ἀδελφοὶ ἐπιδίδονται εἰς τὰς ἐργασίας των. Πάντες πιστεύουν ὅτι καὶ ὁ Ἰωάννης των εὑρίσκεται εἰς τὰς ἀρχὰς ἑνὸς ἐξησφαλισμένου σταδίου. Τὴν 4ην Ἀπριλίου, ἐν τούτοις, τοῦ 1930, ἡ βόμβα ἔσκασε στὸ σπίτι τοῦ γέρω-Π. Ὁ Ι. Π. τὸ βράδυ τῆς ἡμέρας αὐτῆς δὲν εἶχε πάει εἰς τὸ σπίτι του. Ὅλοι ἀνησυχοῦν. Καὶ μόλις ἐξημέρωσεν, ὁ γέρων Π. παίρνει τὰ πόδια του καὶ πηγαίνει εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν διὰ νὰ ἐπιπλήξῃ τὸν ἴσως ἀσωτεύσαντα υἱόν του. Εἰς τὸ γραφεῖον του δὲν τὸν εὑρίσκει. Ἐρωτᾷ. Οἱ συνάδελφοί του δυσκολεύονται νὰ ἀπαντήσουν. Σκέπτονται τὸ βαρὺ πλῆγμα ποὺ θὰ κατέφερον εἰς τὸν γέροντα ἐκεῖνον. Ὁ προϊστάμενος, τέλος, τῆς ὑπηρεσίας τοῦ τὸ ὁμολογεῖ: «Ὁ υἱός σας, Κύριε, κατεχράσθη, πλαστογραφήσας, διακοσίας ἑβδομήκοντα πέντε χιλιάδας δραχμάς, ἀπὸ τὸ Ταμεῖον "Ἄρτου». Ἀστειεύεσθε; Ὁ υἱὸς τοῦ Θ. Π. καταχραστής; Μὰ ποῦ ἀκούστηκε; Καὶ διατί νὰ καταχρασθῇ; Χρήματα; Περιουσίαν; Ἔχει ἰδικήν του. Καὶ μεγάλην μάλιστα. Χαρτοπαίκτης; Δὲν ἦτο. Πῶς; Ἀδύνατον. Ἀπίστευτον. Ἀπίστευτον ἦτο διὰ τὸν κ. Π. πατέρα, καὶ δι' ὅλους ὅσοι ἐγνώριζον τὴν ἀνατροφὴν ποὺ ἔδωκεν εἰς τὰ παιδιά του. Ἀλλ' ὁ Ι. Π. ἐξηφανίσθη; Ποῦ ἐπῆγε; Ἄγνωστον! Μυστήριον! Ἐν τούτοις ἡ Ἑλληνικὴ Δικαιοσύνη μετά τινα χρόνον ἐκδίδει καταδικαστικὴν ἀπόφασιν ἐρήμην κατὰ τοῦ Ι. Π. **δεκατριῶν ἐτῶν προσκαίρων δεσμῶν, ἐπὶ πλαστογραφίᾳ, καταχρήσει κ.τ.λ.**

Ἀλλ' ὁ Ι. Π. ποῦ εὑρίσκεται; Ζῇ; Ηὐτοκτόνησε; Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὸ ἐρώτημα αὐτό, καὶ θὰ τυραννήσῃ ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον δεκαετίαν τὴν ἔντιμον Ἑλληνικὴν οἰκογένειαν τοῦ Θ. Π. Κανείς, πλὴν τῶν «συντρόφων» του, δὲν γνωρίζει ὅτι ὁ Ι. Π. εἶναι κομμουνιστής! Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἐγνώριζε τοῦτο πῶς θὰ ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι κατ' ἐντολὴν τοῦ Κόμματος τούτου καὶ χάριν αὐτοῦ, ὁ Ι. Π. ἔκλεψε τοὺς πάντας ὡς «καταχραστάς». Δὲν ἄφινεν οὐδένα.

Ἔφθασε μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἀποκαλῆ καὶ τὴν θρησκείαν μας ὡς «ὄ π ι ο ν» τῆς ἰθυνούσης τάξεως, μὲ τὸ ὁποῖον μᾶς ἐνάρκωνε διὰ νὰ μᾶς κλέπτουν οἱ πάντες. Λοιπόν;... Τὴν ἀπάντησιν, ἐν τούτοις, θὰ μᾶς τὴν δώση ὁ ἴδιος Π. μετὰ τὴν σύλληψίν του, ἐπιτευχθεῖσαν τὴν 5ην Αὐγούστου τοῦ 1938, ὁπότε καὶ ὁ πέπλος τοῦ μυστηρίου θὰ διαλυθῆ ἐντελῶς. Ἰδού, λοιπόν, αὐτή, ὠμὴ καὶ ἀδυσώπητος: Τῷ 1930, τὸ Κ. Κ. Ε. διήνυεν ἐποχὴν ἰσχνῶν ἀγελάδων. Εἶχεν ἀνάγκην χρημάτων. Ἔπρεπεν ὁπωσδήποτε νὰ ἐξευρεθοῦν. Συσκέψεις ἐπὶ συσκέψεων. Ἀπόφασις. Ἐντέλλεται ὁ «σ ύ ν τ ρ ο φ ο ς» Ι. Π. νὰ κλέψη τὸ Ταμεῖον Ἄρτου τοῦ Τμήματος Ἀγορανομίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν. Εἰς τὴν πρᾶξιν του ταύτην «ὁ ἡ ρ ω ϊ κ ὸ ς σ ύ ν τ ρ ο φ ο ς» θὰ προβῆ μὲ τὴν βοήθειαν τῶν συντρόφων Λ. καὶ Δ. Ὁ «ἡ ρ ω ϊ κ ὸ ς σ ύ ν τ ρ ο φ ο ς» ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἔχει ὅλες τὶς τιμὲς τοῦ Κόμματος τῶν Ἐργαζομένων.

Ἡ ἐντολὴ ἐδόθη καὶ ἐξετελέσθη ἀμέσως. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὁ Ι. Π. ἔφευγε μὲ πλαστὰ διαβατήρια διὰ τὴν Γερμανίαν (ἦτο τότε ἡ σοσιαλδημοκρατία ἐκεῖ) καὶ ἐκεῖθεν διὰ τὴν Ρωσσίαν, ὅπου καὶ εἰσήχθη διὰ δῆθεν σπουδὰς εἰς τὴν Σχολὴν Κ ο ύ τ β. Ἐκεῖ παρέμεινεν ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον πενταετίαν. Εἰς τὴν Ρωσσίαν εὑρισκόμενος καὶ σπουδάζων τὴν κομμουνιστικὴν κακοποιΐαν, ᾐσθάνετο νὰ γεννῶνται ἐντός του κάποια νοσταλγικὰ αἰσθήματα. Ὁ γαλανὸς οὐρανὸς τῆς Πατρίδος του τὸν εἷλκυε˙ τὸ σπίτι του˙ τὸ νοικοκυριό του˙ ἡ ὡραία οἰκογενειακή του ζωή. Ἡ θαλπωρὴ τῆς οἰκογενειακῆς ἑστίας˙ ἕνα ἁπαλὸ χάϊδεμα τῆς μητρός του. Ὅλα αὐτὰ ἐγεννῶντο ἐντός του καὶ μία ἐπιθυμία διακαὴς τὸν εἷλκυε πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Τὸ βαρὺ καὶ μαῦρο νέφος τοῦ ὑποδίκου, τοῦ κατηγορουμένου μὲ τὴν αἰσχρὰν κατηγορίαν τοῦ πλαστογράφου - καταχραστοῦ ὑπεισήρχετο εἰς τὴν ὀπτασίαν του καὶ βαρὺς ἀπὸ ἀπελπισίαν κατέπιπτε διὰ νὰ ἐγερθῆ ὀλίγον ἀργότερον, ὑπείκων εἰς τὰ κελεύσματα «συντρόφων», καὶ νὰ συνεχίση τὸ ἔργον τῆς κακοποιΐας ἄκων πλέον. Τέλος, τῷ 1935, ὁ Π. ἐθεωρήθη ὡς ἀπαραίτητος πλέον διὰ τὸ Κ. Ε. Ε. Μία ἐντολή του τὸν ἐπαναφέρει εἰς τὴν Θεσσαλονίκην μὲ τὸ ὄνομα Νῖκος Ἀντωνίου. Ἐργάζεται ἐκεῖ συστηματικῶς καὶ μηχανικῶς. Τί νὰ εἰπῆ; Εἶναι ἕνας πλαστογράφος καὶ καταχραστής. Ἔχει δέκα τρία ἔτη φυλάκισιν. Ζῆ εἰς τὸν τόπον, εἰς τὴν Χώραν τὴν ὁποίαν ἔκλεψε καὶ ἡ ὁποία τὸν ἀναζητεῖ. Ζῆ εἰς τὴν γενέτειράν του, τὴν ὁποίαν ποικιλοτρόπως ἐπρόδωσεν. Ἐπρόδωσε τοὺς ἰδικούς του, τοὺς φίλους του τοὺς παιδικούς. Ζῆ εἰς τὴν Πατρίδα του, τῆς ὁποίας τὸν ἥλιον ἐπόθησε καὶ ὅμως δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἀτενίση!! Νύκτωρ κινεῖται καὶ μακρὰν τῆς ζωῆς εὑρίσκεται. Τόσο νέος!... Ἡ τραγῳδία του αὐξάνει. Τὸ Κόμμα τὸν διατάσσει νὰ ἔλθη εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ νὰ ἀναλάβη ἐδῶ ἐργασίαν. Ἔρχεται˙ ἡ μηχανὴ ἐτέθη εἰς κίνησιν. «Π ο λ λ ὲ ς φ ο ρ έ ς, λέγει, π έ ρ α σ α ἔ ξ ω ἀ π ὸ τ ὸ σ π ί τ ι μ ο υ γ ι ὰ δ ο υ λ ε ι ὰ τ ο ῦ Κ ό μ μ α τ ο ς». Καὶ ἀγνοεῖ ἂν ἡ μητέρα του ζῆ. Τὴν νομίζει πεθαμένη. «Π ῶ ς ἦ τ ο δ υ ν α τ ό ν, ὁμολογεῖ, ν ὰ φ α ν τ α σ θ ῶ ὅ τ ι ζ ῆ, ὕ σ τ ε ρ α ἀ π ὸ τ ό σ ο μ ε γ ά λ ο κ α κ ὸ π ο ὺ τ ῆ ς ἔ κ α ν α;» Εἰς τὰς Ἀθήνας ἐργάζεται. Δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμη ἀλλοιῶς. Εὑρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν ἀπειλὴν τῆς συλλήψεώς του. Εἶναι ὁ καταχραστής - πλαστογράφος, μ' ὅλο ποὺ ἐφρόντισαν νὰ τὸν μεταποιήσουν εἰς Νῖκον Ἀντωνίου.

Καὶ οὕτω, παραπαίων καὶ μετακινούμενος ὡς αὐτόματον τῆδε κακεῖσε, συλλαμβάνεται τὴν 5ην Αὐγούστου τοῦ 1938 μετὰ τῶν ἄλλων ὁμοφύλων του ὡς Νῖκος Ἀντωνίου. Τὰ ἄλλα εἶναι πλέον γνωστὰ ἀπὸ τὸν καθημερινὸν Τύπον.

Ἐδῶ τελειώνει τὸ ἱστορικὸν τοῦ προσηλυτισμοῦ, τῆς μυήσεως, τῆς δράσεως καὶ τῶν περιπετειῶν τοῦ κ. Ι. Π., εὑρισκομένου τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ἑλληνικῆς Δικαιοσύνης, διὰ τὴν εἰς βάρος του καταδικαστικὴν ἀπόφασιν τῶν δέκα καὶ τριῶν ἐτῶν προσκαίρων δεσμῶν. Κ.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Ἡ τραγικὴ πραγματικότης πρὸ τῆς 4ης Αὐγούστου.

ΤΙ ΚΑΝΟΥΝ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

— Κονσέρβες ἀπὸ σφῆκες

Φαντάζομαι νὰ γνωρίζετε πὼς ἡ Ἀμερικὴ εἶναι ἡ χώρα τῶν κονσερβῶν. Ἡ κατασκευή τους γίνεται ἐκεῖ μὲ ἀξιοσημείωτο τρόπο. Κάποιος ποὺ ἀγαπᾶ πολὺ τὶς ἀστειότητες ἔλεγε τελευταίως πὼς οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν μποροῦν νὰ σερβίρουν στὸ τραπέζι τους οὔτε ἕνα κομμάτι νωπὸ κρέας ἢ ἕνα χορταρικό, χωρὶς νὰ τὸ βράσουν προηγουμένως μέσα σὲ ἕνα κουτὶ καὶ νὰ κλείσουν ὕστερα τὸ κουτὶ αὐτό. Πρόκειται βέβαια γιὰ ἀστειότητα, ἀλλὰ στοιχηματίζω πὼς δὲν γνωρίζετε ὅτι στὴν Ἀμερικὴ κατασκευάζουν κονσέρβες ἀπὸ σφῆκες.

Περιμένετε... Ἀφῆστε νὰ σᾶς ἐξηγήσω! Δὲν τὸ κάνουν γιὰ νὰ τὶς φᾶνε βέβαια ἀλλὰ γιὰ νὰ τὶς διατηρήσουν ζωντανὲς καὶ φυσικὰ δὲν τὶς βάζουν μέσα σ' ἕνα κλειστὸ κουτί, ἀλλὰ μέσα σ' ἕνα γυάλινο δοχεῖο καλὰ ἀερισμένο, τὸ ὁποῖο ἔχει πάντοτε τὴν ἴδια θερμοκρασία.

Καὶ ἰδοὺ γιατὶ κατασκευάζουν κονσέρβες ἀπὸ σφῆκες. Ἀνεκάλυψαν πὼς οἱ σφῆκες καταστρέφουν τὰ παράσιτα ὡρισμένων φυτῶν ποὺ ἀπειλοῦν τὶς ἐσοδεῖες. Γι' αὐτὸ ἀνατρέφουν σφῆκες μαχητικὲς καὶ ὅταν ἔλθη ἡ ὥρα στέλνουν ὁλόκληρες μεραρχίες ἀπ' αὐτὲς γιὰ νὰ κάμουν ἐπίθεση.

Ἄλλως τε ἡ πολιτεία τοῦ Νιοῦ - Τζέρσεϋ δὲν εἶναι ἡ μόνη ὅπου γίνεται αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἡ... κονσερβοποιΐα. Καὶ ἡ ἀνακάλυψις τῆς χρησιμότητος τῶν σφηκῶν δὲν εἶναι ἀποκλειστικὰ ἀμερικανική. Γιατὶ τελευταῖα τώρα ἔστειλαν ἀπὸ τὴν Κεντρικὴ Εὐρώπη περισσότερες ἀπὸ ἕνα ἑκατομμύριο σφῆκες γιὰ νὰ ὑπερασπισθοῦν τὶς ἐσοδεῖες τοῦ Καναδᾶ.

Προσοχὴ λοιπόν! Μὴ φονεύετε ἀπρόσεχτα τὶς τόσο χρήσιμες σφῆκες. Ἀλλὰ μὴν ἀφήνετε καὶ νὰ σᾶς κεντήσουν αὐτὲς οἱ κυρίες (μὲ δαχτυλίδι μέση) γιατὶ θὰ πονέσετε πολύ.

Καὶ ἂν σᾶς συμβῆ αὐτὸ καὶ δὲν ἔχετε κανένα κοντά σας γιὰ νὰ σᾶς θεραπεύση ἀφαιρέσατε ἁπλούστατα τὸ κεντρὶ καὶ τρίψετε τὴν πληγὴ μὲ ἕνα κομμάτι λουλάκι. (Τὸ ξεύρετε βέβαια τὸ λουλάκι ποὺ κάνει τόσο ἄσπρα τὰ ἀσπρόρρουχα). Θὰ δῆτε τί καλὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἔχη.

++++++++

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ὅποιος στηρίξει τὴν ζωήν του στὴν ἐπιείκεια, τὴν καλωσύνη ἢ τὴν ἀνοχὴ τῶν ἄλλων, εἶναι ἀνάξιος νὰ ζῆ.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Καὶ ἔρχονται ἀπὸ τὴν 'Ανατολή! ἐπρόσθεσε ὁ Φρίτς μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή.

Περνοῦσε ἄραγε κανένα πλοῖο, ποὺ ἄκουσε τὶς κανονιὲς τῶν ἀποίκων καὶ ἀποκρίθηκε μὲ τρεῖς; Καὶ τὸ πλοῖο αὐτὸ θὰ ἔβαζε πλώρη γιὰ τὸν ὅρμο τῆς Σωτηρίας;

— Βέβαια εἶναι κανονιὲς καὶ ἀκούονται ἀπὸ τὴν ἀνατολή! συνεπλήρωσε ὁ Φρίτς.

Ἄραγε νὰ περνοῦσε κανένα πλοῖο ποὺ ἀπήντησε στὶς δυὸ κανονιὲς μὲ τρεῖς καὶ τὸ πλοῖο αὐτὸ θἄβαζε πλώρη τάχα γιὰ τὸν κόλπο τῆς Σωτηρίας;

Β΄

'Απὸ βράχο σὲ βράχο ἡ ἠχὼ τοῦ Φελσενχάϊμ μετέδωκε τὴ διπλῆ κανονιὰ τοῦ Καρχαρία. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ζερμάτ, ἡ Τζέννυ, ὁ 'Ερνέστος καὶ ὁ Φραγκῖσκος ἔτρεξαν στ' ἀκρογιάλι καὶ μπόρεσαν νὰ δοῦν τὸν ἄσπρο καπνὸ τῶν κανονιῶν ποὺ ἔφευγε πρὸς τὸ Φάλκενχορστ. Καὶ σηκώνοντας τὰ μαντήλια τους ἐχαιρέτισαν μ' ἕνα Ζήτω! ποὺ τὄλεγαν μὲ τὴν καρδιά τους.

Ὕστερα καθένας ἐτοιμαζότανε νὰ ἀρχίση τὴ δουλειά του. Ἔξαφνα ἡ Τζέννυ, καθὼς παρατηροῦσε μὲ τὰ κιάλια πρὸς τὸ νησάκι, εἶπε:

— Νά! ἔρχονται ὁ Φρίτς καὶ ὁ Τζάκ!

— Τί λές; ἀπὸ τώρα; ἐρώτησε μὲ ἀπορία ὁ 'Ερνέστος. Εἶναι ζήτημα ἂν πρόφθασαν νὰ γεμίσουν ξανὰ τὰ κανόνια τους. Γιατί βιάστηκαν τόσο; Μήπως φοβήθηκαν τὸν καιρό;

— Γιὰ κύττα, φαίνονται βιαστικοί, εἶπε καὶ ὁκ. Ζερμὰτ σὰν εἶδε κι' αὐτὸς πὼς τὸ καγιὰκ ξεκινοῦσε ἀπὸ τὸ νησί. Τώρα πιὰ δὲν μποροῦσε νὰ ἀμφιβάλλη κανένας πὼς τὸ μικρὸ ἐκεῖνο σημάδι, ποὺ φαινότανε πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ νησιοῦ, ἦταν ἡ βαρκούλα ποὺ ἔτρεχε ὅσο μποροῦσε γρηγορώτερα.

— Εἶναι περίεργο, εἶπε ἡ κ. Ζερμάτ. Κάτι σπουδαῖο θἄρχωνται νὰ μᾶς ποῦν.

— Μὰ ἔτσι φαίνεται, εἶπε ἡ Τζέννυ.

Ἦταν ἄραγε καλὴ ἢ κακὴ ἡ εἴδησις ποὺ τοὺς ἔφερναν; Τὸ πρόβλημα αὐτὸ τοὺς ἐβασάνιζεν ὅλους μὰ κανένας δὲν ἐπιχειροῦσε καὶ νὰ τὸ λύσῃ.

Ὅλοι τώρα ἔβλεπαν τὸ καγιὰκ ποὺ ὅλο καὶ μεγάλωνε. Ὥς που νὰ περάση ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας εἶχε κάμει τὸ μισὸ δρόμο ἀπὸ τὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία ὡς τὸ στόμιο τοῦ ρέμματος τῶν Τσακαλιῶν.

'Επειδὴ ὁ ἀγέρας ἔπεφτε, ὁ Φρίτς δὲν εἶχε σηκώσει τὸ πανί' καὶ ἡ βαρκούλα ἔτρεχε μονάχα μὲ τὰ διπλᾶ κουπιὰ πιὸ γρήγορα κι' ἀπὸ τὸν ἄνεμο, ἐπάνω στὰ νερὰ τοῦ κόλπου τῆς Σωτηρίας.

Ὁ κ. Ζερμὰτ τότε φοβήθηκε πὼς αὐτὴ ἡ βιαστικὴ ἐπιστροφὴ δὲν ἦταν παρὰ φυγή, ἐξ αἰτίας καμμιᾶς πιρόγας τῶν ἀγρίων ποὺ κυνηγοῦσαν τὸ καγιὰκ ἢ μπορεῖ νὰ τοὺς κυνηγοῦσε καὶ καμμιὰ βάρκα πειρατῶν ἀπὸ τὴ θάλασσα. Ὅμως δὲν εἶπε σὲ κανένα τὴ σκέψι του αὐτή. Ἴσως ἄδικα νὰ τοὺς ἀνησυχοῦσε. Κατέβηκαν λοιπὸν στὴν ἀκροποταμιὰ ἡ Μπέτση, ἡ Τζέννυ, ὁ 'Ερνέστος καὶ ὁ Φραγκῖσκος, γιὰ νὰ μάθουν τί συμβαίνει μόλις φτάσουν ὁ Τζὰκ καὶ ὁ Φρίτς.

Ὕστερα ἀπὸ ἄλλο ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας τὸ καγιὰκ ἄραξε στὰ βράχια ποὺ χρησίμευαν γιὰ ἀποβάθρα στὸ στόμιο τοῦ ρέμματος.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ἀμέσως ὁ κ. Ζερμάτ.

Καταϊδρωμένοι, λαχανιασμένοι, ὁ Φρίτς καὶ ὁ Τζὰκ βγῆκαν ἔξω καὶ κουρασμένοι ὅπως ἦσαν δὲν μπόρεσαν παρὰ μὲ νοήματα στὴν ἀρχή, νὰ ἀπαντήσουν δείχνοντας τὴν ἀκρογιαλιά, ἀνατολικὰ τοῦ νησιοῦ τῆς Σωτηρίας.

—Δὲν καταλαβαίνουμε. Τί συμβαίνει τέλος πάντων; ρώτησε ὁ Φραγκῖσκος πιάνοντας τὸν Φρίτς ἀπὸ τὸ μπράτσο.

— Μὰ δὲν ἀκούσατε λοιπόν; ρώτησε μὲ τὴ σειρά του κι' αὐτὸς σὰν μπόρεσε νὰ μιλήση.

— Βέβαια, τὶς δυὸ κανονιὲς ποὺ ρίξατε μὲ τὰ κανόνια τοῦ Καρχαρία τὶς ἀκούσαμε, εἶπε ὁ 'Ερνέστος.

— Ὄχι, ἀδερφέ, τὶς δικές μας, μὰ κεῖνες ποὺ μᾶς ἀποκρίθηκαν, εἶπε ὁ Τζάκ.

— Πῶς; εἶπε ὁ κ. Ζερμάτ. Σᾶς ἀποκρίθηκαν μὲ κανονιές;

— Τί λέτε; 'Αλήθεια; ψιθύρισε ἡ κ. Ζερμάτ.

Χλωμὴ ἀπὸ συγκίνησι, ἡ Τζέννυ εἶχε πλησιάσει τὸν Φρίτς καὶ ρώτησε κι' αὐτὴ μὲ τὴ σειρά της:

— Μὰ ἀκούσατε κανονιὲς ἀπὸ ἀπέναντι;

— Ναί, Τζέννυ,... τρεῖς σὲ τρία ἴσα διαλείμματα.

Τὰ εἶπε αὐτὰ ὁ Φρίτς μὲ τόση βεβαιότητα, ὥστε κανένας δὲν μπόρεσε νὰ πιστέψη πὼς ἔκανε λάθος. 'Αλλὰ καὶ ὁ Τζὰκ ἐπιβεβαίωσε κι' αὐτὸς τὰ λόγια τοῦ ἀδερφοῦ του καὶ ἐπρόσθεσε:

— Χωρὶς ἀμφιβολία κάποιο πλοῖο βρίσκεται μπροστὰ στὴ Νέα 'Ελβετία καὶ μᾶς ἀπήντησε στὶς κανονιές μας.

— Πλοῖο; Τί λέτε; ψιθύρισε ἡ Τζέννυ.

— Δὲν μοῦ λέτε; ἀπὸ τὸ ἀνατολικὸ μέρος ἀκούστηκαν αὐτὲς οἱ κανονιές; ρώτησε ἡ κ. Ζερμάτ.

Ὁ Τζὰκ καὶ ὁ Φρίτς

(Συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΠΩΣ ΝΑ ΜΕΛΕΤΑΤΕ ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΕΝΕΤΕ ΕΥΚΟΛΑ ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΣΑΣ

«Ἡ διανοητικὴ ἐργασία περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο πρέπει νὰ γίνεται ὅσον τὸ δυνατὸν κανονικὰ καὶ μεθοδικά».

Guyau

Πολλὲς φορὲς συμβαίνει στὶς ἀρχὲς τοῦ σχολικοῦ ἔτους οἱ μαθηταὶ νὰ γίνωνται νευρικοὶ καὶ ἀσθενικοί, καθὼς ἐπίσης νὰ παθαίνουν διάφορες σωματικὲς διαταραχὲς (ἡμικρανίες, παλμούς, ἀϋπνίες, ἀνορεξίες κλπ.). Αὐτὰ προέρχονται ἀπὸ ὑπερβολικὴ μελέτη γιατὶ δὲν ξέρουν τὸν τρόπο νὰ διαβάζουν.

Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς, τὸν καλὸν τρόπον τῆς μελέτης, θὰ σᾶς δώσουμε μερικὲς ὁδηγίες ποὺ σᾶς εἶναι χρησιμώτατες.

1. Μὴ διαβάζετε ἐπὶ πολλὲς ὧρες ἀδιάκοπα, γιατὶ ὁ ἐγκέφαλος ἔχει ἀνάγκην ἀναπαύσεως.

Κάθε ἕνας ἔχει καὶ διάφορον ἀντοχὴν στὸ διάβασμα. Ἄλλος κουράζεται γρήγορα, ἄλλος ὄχι. Καθένας λοιπὸν πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὡς ποῦ φτάνει ἡ δική του ἀντοχὴ καὶ νὰ μὴ τὴν ὑπερβαίνῃ.

Ἕνας σοφός, ὁ Mantegasa, λέγει:

«Γιὰ τοὺς πνευματικοὺς κόπους ὀφείλομεν νὰ λαμβάνωμεν ὑπ' ὄψιν ὄχι τὶ μποροῦν νὰ κάνουν οἱ ἄλλοι, ἀλλὰ τὶ μποροῦμε νὰ κάνωμε ἐμεῖς».

2. Ἡ πνευματικὴ ἐργασία νὰ ἐναλλάσσεται μὲ τὴν ἀνάπαυσι.

Ὅταν ὅμως λέμε ἀνάπαυσι τοῦ ἐγκεφάλου δὲν ἐννοοῦμε ἀδράνειαν (π.χ. νὰ κοιμᾶται κανεὶς ἢ νὰ μὴ σκέπτεται τίποτε). Ἀλλοίμονον ἂν ἀφήσωμε νὰ μᾶς γίνῃ ἕξις ἡ ἀδράνεια τοῦ μυαλοῦ.

«Λαὸς ποὺ δὲν σκέπτεται εἶναι ἄξιος δεσμῶν», λέει ὁ Πασκάλ.

3. Εἶναι σφάλμα ἐκεῖνο ποὺ νομίζουν πολλοὶ μαθηταὶ πὼς ἀνακουφίζονται ὅταν συμμελετοῦν πολλοὶ μαζί. Ἡ καλύτερη μελέτη εἶναι ἐκείνη ποὺ κάνει καθένας μονάχος. Τὸ πολὺ νὰ ἐκλέγῃ ἕνα γιὰ συμμελέτη, ἀλλὰ ἱκανώτερον ἀπ' αὐτόν.

Γιὰ τὶς μαθήτριες ἰδιαιτέρως συνιστᾶται ἡ κατὰ μόνας μελέτη (καὶ τοῦτο ἐξ αἰτίας τοῦ κουτσομπολιοῦ).

4. Οἱ καταλληλότερες ὧρες γιὰ μελέτη εἶναι οἱ πρωϊνές, ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἐλαφρὸ πρόγευμα καφὲ μὲ γάλα καὶ λίγο ψωμί.

Τὸ βράδυ καὶ τὴν νύκτα εἶναι προτιμότερο νὰ μὴ γίνεται διανοητικὴ ἐργασία, ἐφ' ὅσον εἶναι δυνατόν. Τὸ πρωῒ λοιπὸν ἡ μελέτη, ποὺ καὶ τὸ μυαλὸ εἶναι ἀκμαῖον καὶ τὸ σῶμα γιὰ νὰ δεχθῇ κόπους., κι' ἐκεῖνος ποὺ τὸ παραλείπει χάνει «τὴν νεότητα τῆς ζωῆς».

Ἔγερσις στὰς 6 τὸ πρωῒ κάθε μέρα. Ἂν ἐπὶ 40 χρόνια σηκωνόμεθα δυὸ ὧρες ἐνωρίτερα, ζῶμεν εἴκοσι χιλιάδες ὧρες, δηλ. τρία καὶ ἥμισυ χρόνια περισσότερο.

Ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ βραδύνῃς νὰ κοιμηθῇς ἀφ' ἑσπέρας. Ὁ ὕπνος τῆς νύχτας δὲν μπορεῖ νὰ ἀντικατασταθῇ μὲ τὸν ὕπνο τῆς ἡμέρας.

Μὲ τοῦτο δὲν συνιστοῦμεν πὼς πρέπει νὰ κοιμᾶσαι μὲ τὶς ὄρνιθες.

Πρωϊνὸ σήκωμα λοιπὸν καὶ πρωϊνὴ ἡ μελέτη σας.

5. Ἐκεῖνος ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει — ἂς θέλῃ ὅ,τι μπορεῖ νὰ κάμῃ.

Ἀποφεύγετε τὰ διεγερτικὰ καὶ μάλιστα τὸ οἰνόπνευμα καὶ τὴν κατάχρησι τοῦ καφέ, γιατὶ γίνονται βλαβερὰ στὰ νεῦρα καὶ στὸν ἐγκέφαλο.

Ἐν τούτοις ἕνα φλυτζάνι καλὸς καὶ γνήσιος καφὲς ὕστερα ἀπὸ τὸ νυχτερινὸ ὕπνο μὲ περίπατο μαζί, καθαρίζει τὴν ὁμίχλη τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τὴν ὁδηγεῖ πρὸς φαεινὰς σκέψεις.

Ἄλλην ὥραν τῆς ἡμέρας δὲν συνιστῶμεν χρῆσιν τοῦ καφέ.

6. Μὴ μεταπέσετε ἀποτόμως ἀπὸ τὴν πολλὴ ἐργασία στὴν ἀπόλυτη ἀνάπαυσι. Τὸ δωμάτιο τῆς ἐργασίας σας νὰ ἔχῃ μιὰ κανονικὴ ἄνετη θερμοκρασία.

Ἅμα κουρασθῆτε, κάμετε ἕνα τέταρτο περίπατο στὸ δωμάτιο, ἀπαγγέλλοντας κἄτι ἢ ψάλλοντας. Ἐὰν δὲν ἔχετε ἐπαρκῆ καιρὸν κάμετε λίγη γυμναστικὴ ἢ ἐπισκεφθῆτε κανένα μουσεῖον ἢ ἔκθεσιν ἢ καὶ ἀκόμη περιπλανηθῆτε στοὺς δρόμους χαζεύοντας, γιατὶ καὶ χαζεύοντας κανεὶς δὲν ἀδρανεῖ (βλέπει τοὺς διαβάτας, τὶς βιτρίνες κλπ.).

Γιὰ ὅσους μποροῦν συνιστοῦμε νὰ διαβάζουν περπατώντας γιατὶ ὁ περίπατος διευκολύνει θαυμάσια τὴν ἀφομοίωσι καὶ ὁ τρόπος αὐτὸς εἶναι γόνιμος σὲ ἐπινοήσεις καὶ σὲ ἐφευρέσεις.

Γενικὰ στὸ μυαλὸ νὰ δίδωμε πάντα ἐργασία, ἀλλὰ ποτὲ νὰ μὴ τὸ κουράζωμε πολύ.

7. Τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας εἶναι νὰ ἐπιδιώκωμεν πάντοτε ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ κατορθώνωμεν μὲ τὴν ποικιλίαν τῶν μέσων νὰ ἐπέρχεται διανοητικὴ ἀνάπαυσις.

Ἐννοεῖται ὅταν λέμε ὅτι θὰ ἐναλλάσσωμεν τὰς ἐργασίας δὲν ἐννοοῦμεν ὅτι πρέπει νὰ ἐπιχειροῦμε πολὲς μαζὶ ἐργασίες, γιατὶ τότε θὰ ἔχωμεν τὸ ἀποτέλεσμα ἐκείνου ποὺ κυνηγᾷ τοὺς πολλοὺς λαγούς.

8. Πρέπει πάντοτε ἐν συνειδήσει νὰ τελειώνωμεν τὴν ἐργασίαν ποὺ ἐπιχειροῦμεν.

Ἐπίσης μὴν ἀναβάλλῃς ποτὲ γιὰ τὴν αὔριον ὅ,τι μπορεῖς νὰ κάμῃς σήμερα. Ὅταν ἐργαζώμεθα ἡ προσοχὴ πρέπει νὰ εἶναι ὀξεια, ἀλλὰ ἡ ἐργασία νὰ γίνεται ἤρεμα.

Νὰ μὴ ἐργαζώμεθα σπασμωδικὰ καὶ μὲ πολλὴν ὁρμὴν γιατὶ εἶναι βλαβερὸ στὸ νοῦ. «Σπεῦδε βραδέως».

9. Σέβου τὸν χρόνον.

«Ἡ φυγὴ τοῦ χρόνου εἶναι ἀνεπανόρθωτος». — «νὰ μὴ περνᾷ καμμιὰ μέρα χωρὶς νὰ χαράσσετε μιὰ γραμμή».

Τὰ δυὸ αὐτὰ λατινικὰ ρητὰ νὰ ἔχῃ μπροστά του κάθε σπουδαστής.

10. Δείκνυε πάντοτε τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρον στὴ μελέτη γιὰ ὅλα ἐξ ἴσου τὰ μαθήματα καὶ νὰ μὴν ἔχῃς προτιμήσεις σὲ ἕνα ἢ δυὸ μονάχα μαθήματα.

11. Ὕστερα ἀπὸ τὸ μάθημα στὸ σχολεῖο πρέπει στὸ σπίτι νὰ προσπαθῇς νὰ ἀφομοιώνῃς μὲ τὴν παρατήρησι καὶ τὴ συνοπτικὴ δύναμι τῆς μνήμης, ἐκεῖνο ποὺ ἐδιδάχθης στὸ σκολειό.

Ἔτσι μὲ μιὰ τέτοια ἐπαναληπτικὴ ἐργασία ὁ σοβαρὸς μαθητὴς μπορεῖ νὰ συμπληρώνῃ κατ' οἶκον τὸ σχολεῖον.

12. Ὅταν δὲν κρατάει (κατέχει) κανεὶς ἐκεῖνο ποὺ μαθαίνει δὲν γνωρίζει τίποτε.

Αἱ γνώσεις γιὰ νὰ μποροῦν νὰ λέγωνται γνώσεις πρέπει νὰ ἔχουν πυκνότητα καὶ ρίζες ὥστε νὰ μὴ μποροῦν ποτὲ νὰ ἐξατμίζωνται. Καμμιὰ σπουδὴ νὰ μὴν ἐξακολουθοῦμε ἂν δὲν βρίσκωμε πὼς μέσα μας βρίσκονται στερεὰ τὰ θεμέλιά της.

«Ἡ διάταξις τῶν γνώσεων μέσα στὸ μυαλὸ ἔχει σημασία πολὺ μεγαλύτερη, παρὰ τὸ νὰ τὶς ἀποκτήσῃ κανείς».

Καὶ τελειώνοντας συνιστοῦμε ὅτι:

— Κάθε μαθητὴς πρέπει: Νὰ ἔχῃ κρεμασμένο στὸ δωμάτιό του τὸ ὡρολόγιον πρόγραμμα τοῦ σχολείου του.

— Νὰ κρατῇ σημειώσεις σὲ ἰδιαίτερο σημειωματάριο κάθε μέρα τῶν ὡρισμένων μαθημάτων καὶ θεμάτων γιὰ νὰ μὴ ρωτᾷ ποτέ: «Τί μάθημα, βρὲ παιδιά, ἔχουμε σήμερα;»

— Νὰ ἔχῃ ἀκόμη σὲ ἄλλο τετράδιο, χωρισμένο ἀνάλογα πρὸς τὰ διάφορα μαθήματα, ὅπου νὰ σημειώνῃ ὅλες τὶς δυσκολίες καὶ ἀπορίες ποὺ παρουσιάζωνται ἑκάστοτε γιὰ κάθε μάθημα καὶ νὰ τὶς σβύνῃ μιὰ-μιὰ καθὼς εἴτε μὲ τὴ σκέψι του, εἴτε μὲ τὴν ἐξήγησι τοῦ διδασκάλου ἢ καὶ τῶν γονέων του, θὰ τὶς λύῃ.

Θὰ εἶναι ἄραγε ἀνάγκη νὰ ποῦμε ποίαν σημασίαν ἔχει ἡ τάξις τῆς τηρήσεως τῶν βιβλίων καὶ τῶν τετραδίων; Ἡ τάξις σ' αὐτὰ σημαίνει καὶ τάξιν στὸ νοῦ.

Ὁ Φόρστερ λέει:

«Ἄνευ τάξεως ὅλος ὁ κόσμος θὰ κατέρρεεν».

Έλληνες Ποιηταί

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ

Έγεννήθη έν Λευκάδι τὴν 2αν Αὐγούστου τοῦ 1824 ἐξ ἐπιφανοῦς οἰκογενείας, καταγομένης ἐκ Βαλαώρας τῆς Ἠπείρου, ἐγγὺς τῆς Ἄρτης.

Ὁ πατήρ του Ἰωάννης ἀνῆλθεν εἰς ὑψηλὰ ἀξιώματα ἐν Λευκάδι ὑπὸ τὴν Ἀγγλικὴν Προστασίαν, ἐκλεγεὶς ἀντιπρόσωπος καὶ γερουσιαστής.

Ὁ Βαλαωρίτης ἐσπούδασεν ἐν ἀρχῇ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Κερκύρας, βραδύτερον ἐν Γενεύῃ τῆς Ἐλβετίας λαβὼν δύο πτυχία: τῆς φιλολογίας καὶ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν. Ἐκεῖθεν μετέβη εἰς Παρισίους πρὸς σπουδὴν τῆς νομικῆς.

Λόγῳ ὅμως τοῦ ἀκαταλλήλου κλίματος ἐγκατέλειψε

τοὺς Παρισίους, μεταβὰς τῷ 1846 εἰς Πίζαν τῆς Ἰταλίας, ὅπου μετὰ τριετίαν ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τοῦ Δικαίου.

Ὁ ποιητικός του βίος ἄρχεται κυρίως ἀπὸ τοῦ 1857 μὲ τὰ «Μνημόσυνα», τὰ ὁποῖα παραβάλλει ὁ Τομαζέο πρὸς τὸ 31ον ἆσμα τῆς «Κολάσεως» τοῦ Δάντε.

Ταῦτα ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἐλεγείας εἰλημμένας ἐκ δημοτικῶν θρύλων περὶ Κάτω Κόσμου, Χάρου, Βρυκόλακα κλπ.

Τῷ 1859 ἐδημοσίευσεν ἐν Κερκύρᾳ τὴν «Κυρὰ Φροσύνη», μετὰ ὀκταετίαν δὲ τὸν «Ἀθανάσιον Διάκον», τὸν «Ἀστραπόγιαννον» καὶ τὸν «Φωτεινόν».

Ἀναλυτικὴν μελέτην περὶ τοῦ Β. ἔγραψεν ὁ Κωστῆς Παλαμᾶς. Ὁ Βαλαωρίτης ἀπέθανεν ἐν Λευκάδι τὸ 1879

Η ΕΛΛΑΔΑ

Τοὔπε τὸ πῶς ἀνάμεσα σὲ τρίβολα κι ἀγκάθια
μιὰ μέρα θέλησε ὁ Θεὸς νὰ σπείρῃ ἕνα λουλούδι
ὁποὔχε χίλιες ὀμορφιὲς καὶ χίλιες εὐωδίες
κι ὁπού ὅταν ἐμεγάλωσε καὶ πρόβαλε δροσάτο,
δεύτερος ἥλιος ἔλαμψε, καὶ τὴν ψυχὴ τοῦ κόσμου,
π' οὔτε δὲν εἶχε ἀνάκαρα κρυφὰ ν' ἀναστενάζῃ,
τὴ ζέστανε, τὴ στόλισε μ' ἀκούραστα φτερούγια,
τὴν ἔμαθε πῶς νὰ πετᾷ. Καὶ τὸ λουλούδι ἐκεῖνο
πὄπρεπε νἆναι ἀμάραντο, τὸ βάφτισεν Ἑλλάδα.

Η ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ ΜΑΣ

Ἡ γρηὰ ἀκουμπώντας με
Χαϊδευτικὰ στὰ στήθη
Μοῦ λέει τὸ παραμύθι της
Τὸ αἰώνιο παραμύθι:

— Βασιλοπούλα ἀγάπησε
Τὸ ξανθὸ παληκάρι
Καὶ ζοῦσε μὲ μονάκριβο
Καημό, γιὰ νὰ τὸ πάρῃ.

Ἀλλὰ μιὰ μέρα ὁ Δράκοντας
Τῆς φύλαγε καρτέρι,
Καὶ τὴν ἅρπαξε κι' ἔφυγε.
Ποῦ πάει; Κανεὶς δὲν ξέρει!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ
(Ἀπὸ τοὺς Ἰάμβους καὶ Ἀναπαίστους)

ΚΒ΄.

Μανούλα! ἅγιο τὸ χιόνι τῆς κορφῆς σου,
Στάχτη ἔχεις κάνει τὰ χρυσᾶ μαλλιά
Κι' ἀστέρευτα τὰ δάκρυα τὰ πυρά,
Τὴν αὐλάκωσαν τὴν ὄψη τὴ λιγνή σου.
Κι' ἀγνώριστη ἔχουν κάνει τὴν εἰδή σου
Οἱ ἔγνοιες. Ἡ ξελογιάστρα ἡ ξενητειὰ
Σοῦ τάχει ξεπλανέψει τὰ παιδιὰ
Κι' ἔρριξαν πέτρα πίσω οἱ ἀκριβοί σου.
Σοῦ φύγανε μὲ τοὺς ἀγερανοὺς
Καὶ μὲ τὰ χελιδόνια πᾶνε οἱ χρόνοι,
Βουνὸ ἐγίνη ὁ πόνος σου, ψηλώνει,
Κι' ὅλο ἀνταριέβει ἀπ' τοὺς βαθειοὺς καημούς,
Τὰ μάτια σου μαυρίσαν νὰ θωρᾶνε
Τὰ πέλαα καὶ τὰ καράβια νὰ μετρᾶνε.

Σ. ΚΑΝΟΝΙΔΗΣ
(Ἀπὸ τὴν «Ἐλεοῦσα» 1922)

ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ο ΑΠΡΟΒΙΒΑΣΤΟΣ

Ἤμουν τεμπέλης φοβερός· δὲν μ' ἔφτανε σ' αὐτὸ κανείς!
Ὅλη τὴ μέρα γύριζα στοὺς δρόμους καὶ στὴν ἄμμο
Μὰ τώρα τὸ μετάνοιωσα κι' ἀναστενάζω ὁλημερὶς
Καὶ κλαίω. Ὅμως ἄργησα κι' ὄφελος πιὰ δὲ βγάνω.

Εἶπα καὶ παρακάλεσα μὲ μιὰ φωνὴ λυπητερή.
«Τὸ πρῶτο στραβοπάτημα ποτὲ δὲν φέρει γούρι.
Μὴν εἶσαι, δασκαλίτσα μου, γιὰ τὸν Τοτὸ πολὺ σκληρή».
Μὰ κείνη δίχως λύπηση μοῦ χάρισε... κουλούρι.

Καὶ μ' ἄφησε ἀπροβίβαστο. Τί ρεζιλίκι, τί ντροπή!
Ἕνα κανόνι βρόντηξε στὴν τάξι μου γιὰ μένα
Καὶ τώρα συλλογίζομαι καὶ τὸν πατέρα ποὺ θὰ πεῖ
Πῶς τῆς χρονιᾶς τὰ ἔξοδα ἐπήγανε χαμένα.

ΚΑΤΙΝΑ ΠΑΪΖΗ
(Ἀπὸ τὰ «Τραγούδια γιὰ μικρὰ παιδιὰ»)

ΗΘΙΚΟΣ ΚΩΔΙΞ

Ἐγκράτεια — Σιωπὴ — Εὐταξία — Λιτότης — Πίστις — Τόλμη — Φιλοπονία — Εἰλικρίνεια — Δικαιοσύνη — Σύνεσις — Αἰσιοδοξία — Ἀταραξία — Ταπεινοφροσύνη — Ἀγαθοποιΐα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΝΕΟΤΗΤΑ

Ἡ νεότης εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν κατάλληλος ἐποχὴ πρὸς σχηματισμὸν ἕξεων φιλοπονίας.

Σελὶς τῶν Κοριτσιῶν

ΠΟΙΑ ΤΑ ΙΔΑΝΙΚΑ ΚΑΙ Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΘΗΛΕΩΝ

Ἡ Οἰκοκυρικὴ μόρφωσις εἶναι λέξις, ποὺ συχνὰ ἀκοῦμε, ἀλλὰ λίγοι καταλαβαίνουμε τὴν σημασίαν της. Ἡ Οἰκοκυρικὴ μόρφωσις δὲν περιορίζεται μόνο σὲ κεῖνο ποὺ ὀνομάζουμε «δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ». Βεβαίως καὶ αὐταὶ περιλαμβάνονται, ἀλλὰ ἀποτελοῦν μικρὸν μέρος τῆς ὅλης οἰκοκυρικῆς μορφώσεως.

Ἡ Οἰκοκυρικὴ διδασκαλία, εἶναι ἡ διδασκαλία αὐτῆς ταύτης τῆς ζωῆς, ἡ ὁποία πρωτίστως ἐκδηλώνεται μὲ τὰς τρεῖς πρώτας ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου: τὴν τροφήν, ἐνδυμασίαν, κατοικίαν.

Ἄνδρες καὶ γυναῖκες διὰ τὴν ἱκανοποίησιν αὐτῶν τῶν τριῶν ἀναγκῶν μοχθοῦν καὶ προτοῦ νὰ ἱκανοποιηθοῦν καὶ αἱ τρεῖς — ἔστω καὶ στοιχειωδῶς — ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀνίκανος διὰ κάθε δρᾶσιν μικρὰν ἢ μεγάλην, σωματικὴν ἢ πνευματικήν. Εἶναι ἀπαραίτητος ἡ οἰκοκυρικὴ διδασκαλία εἰς τὰς νέας τῆς Ὀργανώσεως, γιατὶ στὸν σκοπόν της εἶναι νὰ προετοιμάσῃ τὴ νέα γιὰ τὴν ζωή. Δὲν μπορεῖ ἑπομένως νὰ ἐννοηθῇ πλήρης ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ σκοποῦ της ἂν δὲν περιλαμβάνει στὸ πρόγραμμά της καὶ Οἰκοκυρικὴ διδασκαλία. Ἡ Οἰκοκυρικὴ διδασκαλία δὲν ἀποτελεῖ μόνον τὸ ἁπλὸ ράψιμο, τὸ μαγείρευμα, σκούπισμα κλπ., κοντὰ σ' αὐτὰ χρειάζεται καὶ μιὰ πλήρης γνῶσις ὅλων τῶν ζητημάτων, ποὺ ἀφοροῦν τὴν τροφήν, τὴν ἐνδυμασίαν καὶ τὴν κατοικίαν.

Πρῶτος κλάδος τῆς οἰκοκυρικῆς εἶναι ἡ τροφή. Ἡ καλὴ καὶ ὑγιεινὴ τροφὴ ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς ὑγείας καὶ τῆς εὐημερίας τῆς οἰκογενείας. Ἡ τροφὴ εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία θὰ δώσῃ στὴν κοινωνία ὑγιᾶ ἐργάτην καὶ στρατιώτην, τὸν ἐπιστήμονα μὲ τὸ δυνατὸ μυαλό, τὴν γερὴ γυναῖκα ποὺ θὰ μπορέσῃ νὰ δώσῃ ζωὴ σὲ ὑγιεῖς μέλλοντας πολίτας μὲ σώματα καὶ πνεύματα ὑγιᾶ. Ἡ καλὴ τροφὴ καὶ μιὰ κακὴ κληρονομικότητα τὴν διορθώνει.

Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι εὐτυχής, νὰ ἔχῃ διάθεσιν δι' ἐργασίαν, χωρὶς ὑγείαν, ἡ δὲ ἐξασφάλισις τῆς ὑγείας μας θὰ ἐξαρτηθῇ κατὰ πολὺ ἀπὸ τὸν τρόπον ποὺ θὰ μᾶς θρέψῃ ἡ μητέρα μας κατὰ τὰ χρόνια τῆς ἀναπτύξεώς μας.

Αὐτὸ πάλι θὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ τὰς γνώσεις ποὺ θὰ ἔχῃ περὶ θρέψεως καὶ τῶν ἀναγκῶν τοῦ σώματος, περὶ τῆς συστάσεως τῶν τροφῶν καὶ τοῦ καλοῦ καὶ ὑγιεινοῦ τρόπου τοῦ μαγειρεύματος αὐτοῦ. Αὐτὸς ὁ κλάδος τῆς οἰκοκυρικῆς περιλαμβάνει: ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΗΝ — ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΝ — ΥΓΙΕΙΝΗΝ τῆς τροφῆς, τὴν ἀγορὰν καὶ τὸ κόστος τῶν τροφίμων.

Τοιουτοτρόπως, ἀνεξαρτήτως τοῦ οἰκονομικοῦ ζητήματος, διότι ὅλοι μας ξοδεύουμε διὰ τροφήν, λίγα ἢ πολλά, θὰ διδαχθοῦν τὰ κορίτσια μας τὴν ἀνάγκην καὶ τὴν σημασίαν τῆς ὑγιεινῆς καὶ ἐπαρκοῦς τροφῆς, θὰ μάθουν ὅτι ἀξίζει πολὺ περισσότερον νὰ τρώγουν καλὰ ἀπὸ τοῦ νὰ στολίζωνται καὶ νὰ ἐπιδεικνύωνται.

Ἡ γνῶσις τῆς Διαιτητικῆς εἶναι σήμερον ἀπαραίτητος εἰς ὅλας καὶ πρὸ παντὸς εἰς τὰς οἰκογενείας μὲ τὰ περιωρισμένα μέσα, διότι τότε μόνον θὰ εἶναι εἰς θέσιν ἡ οἰκοκυρὰ νὰ ξέρῃ ὅτι δὲν εἶναι πάντοτε ἡ ἀκριβὴ τροφὴ ἡ πιὸ καλὴ στὸ σῶμα καὶ ὅτι εὔκολα μιὰ ἀκριβὴ τροφὴ μπορεῖ νὰ ἀντικατασταθῇ μὲ ἄλλη φθηνοτέρα, ἀλλὰ τῆς ἰδίας θρεπτικῆς ἀξίας. Ψωνίζοντας καλὰ μιὰ νοικοκυρὰ θὰ μπορέσῃ νὰ καταστῇ πραγματικὸς οἰκονομικὸς παράγων τῆς οἰκογενείας, μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι τὸ εἰσόδημα, τὸ ὁποῖον θὰ συνεισφέρῃ, θὰ κερδίζεται ἀπὸ τὴν προσωπικήν της ἐργασίαν μέσα στὸ σπίτι. Ἄλλος κλάδος τῆς οἰκοκυρικῆς μορφώσεως εἶναι ἡ ἐνδυμασία. Ἡ ἐνδυμασία θὰ μελετηθῇ ἀπὸ κάθε της ἄποψη, τὴν ὑγιεινήν, τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς, δηλαδὴ τὴν τεχνικὴν (κόψιμο καὶ ράψιμο), τὴν αἰσθητικὴν (καλὸς συνδυασμὸς χρωμάτων καὶ σχεδίων), τὴν προέλευσιν τῶν χρωστικῶν ἰνῶν, τὸν τρόπον ποὺ καθαρίζεται καὶ συντηρεῖται, τὸ κόστος της. Μποροῦμε λοιπὸν νὰ διαιρέσωμεν τὴν ἐνδυμασίαν εἰς κοπτικήν, ραπτικὴν καὶ ὑγιεινὴν τῆς ἐνδυμασίας, τὴν ὑφασματολογίαν, τὴν ἱστορίαν τῆς ἐνδυμασίας, τὴν αἰσθητικὴν καὶ τὸ κόστος.

Τοιουτοτρόπως ἡ νέα θὰ μπορῇ νὰ ἐνδύεται ὑγιεινά, ὤμορφα, σεμνὰ καὶ συγχρόνως οἰκονομικά. Ὅταν διὰ τῆς διδασκαλίας τῆς ἐνδυμασίας ἐπιτύχωμεν νὰ διαφωτίσωμεν τὶς γυναῖκες εἰς ὅλα τὰ ζητήματα ποὺ ἀφοροῦν τὴν ἐνδυμασίαν, θὰ ἔχωμεν συντελέσῃ ὄχι μόνον εἰς τὴν καλὴν ἐμφάνισίν των εἰς τὴν κοινωνίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἠθικοποίησίν των. Τὸ ζήτημα τῆς ἐνδυμασίας εἶναι ἀπὸ τὰ ζωτικώτερα τῆς οἰκογενείας. Εἶναι ζήτημα οἰκονομικὸν καὶ συγχρόνως ζήτημα κοινωνικῆς ἀξιοπρεπείας. Μία νοικοκυρὰ λοιπόν, ἡ ὁποία θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ψωνίζῃ καλὰ ροῦχα τῆς οἰκογενείας της, νὰ τὰ κόβῃ, νὰ τὰ ράβῃ καὶ νὰ τὰ περιποιεῖται, θὰ συνεισφέρῃ πολὺ περισσότερον εἰς τὸ εἰσόδημα τῆς οἰκογενείας, ἀπὸ τὸ γλίσχρο μισθό, ὁ ὁποῖος κερδίζεται μὲ τόσες θυσίες ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ἄλλος κλάδος τῆς οἰκοκυρικῆς μορφώσεως εἶναι ἡ οἰκιακὴ οἰκονομία, τῆς ὁποίας σκοπὸς εἶναι νὰ διδάξῃ τὴν δημιουργίαν, διοργάνωσιν καὶ κανονικὴν λειτουργίαν τοῦ νοικοκυριοῦ, τὴν καλὴν διαχείρισιν τοῦ εἰσοδήματος καὶ τὴν οἰκονομίαν, τὴν ἀποστολὴν καὶ τὸν ρόλον τῆς γυναικὸς εἰς τὴν οἰκογένειαν ὡς συζύγου καὶ μητέρας. Ἡ οἰκιακὴ οἰκονομία εἶναι ἡ ἐπιστήμη ποὺ διαλαμβάνει τὰς ἀρχὰς καὶ τοὺς κανόνας, δι' ὧν ἐπιτυγχάνεται ἡ ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ εὐημερία τοῦ οἴκου. Εἶναι γεγονὸς ἀναμφισβήτητον ὅτι ἡ γυναῖκα κατὰ μέρος εἶναι ἐκείνη, ποὺ θὰ διοργανώσῃ καὶ θὰ διευθύνῃ τὸ σπίτι της, θὰ ἀναθρέψῃ τὰ παιδιά της, θὰ τοὺς δώσῃ καλὲς καὶ ὑγιεινὲς συνήθειες, σταθερὸ καὶ δυνατὸ χαρακτῆρα. Μέσα στὸ σπίτι του καθεὶς ἔχει πλάσει τὰ πρῶτα ὄνειρα καὶ ἐλπίδες τῆς αὔριον, ἐκεῖ μὲ ὅλα τὰ ἀγαπητά του πρόσωπα ἔχει νοιώσει πολλὲς λύπες καὶ χαρές, ἐκεῖ ἔχει τὶς καλλίτερες ἀναμνήσεις τῆς ζωῆς του, γι' αὐτὸ τὸ ἀγαπᾷ κανείς, εἴτε παλάτι εἶναι, εἴτε καλύβη.

Μέσα εἰς ἕνα σπίτι μὲ οἰκογενειακὴ ἑστία, ὑγιεινό, ἄνετο, εὐχάριστο γιὰ τὰ μέλη του, μέρος κατάλληλο ἀναπτύξεως παιδιῶν καὶ ἐμπνεύσεως γονέων, μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐλπίσῃ τὴν δημιουργίαν μιᾶς καλῆς αὐριανῆς κοινωνίας. Γι' αὐτὸ δὲν φθάνει νὰ ξέρῃ μιὰ γυναῖκα νὰ σκουπίζῃ, νὰ πλένῃ καὶ νὰ καθαρίζῃ, μολονότι καὶ αὐτὰ ἀκόμη θὰ πρέπει νὰ ξέρῃ νὰ τὰ κάνῃ καλὰ καὶ συστηματικά. Καλὴ οἰκοκυρὰ καὶ μητέρα δὲν εἶναι ἐκείνη ποὺ ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ ἐξαντλεῖ τὸν ἑαυτόν της γυρίζοντας σκλάβα τοῦ σπιτιοῦ της, ἀπεριποίητη καὶ δύσθυμη μ' ἕνα ξεσκονόπανο ἢ μιὰ σκοῦπα στὸ χέρι, ἀλλὰ ἐκείνη ποὺ ξέρει νὰ ἐκτιμᾷ τὴν ἀξία τῆς ἐργασίας της καὶ τοῦ χρόνου της, ποὺ σκέπτεται ὅτι ἀπὸ τὴν ὑγεία της ἐξαρτᾶται καὶ ἡ εὐημερία τῶν ἄλλων. Ἐκείνη ποὺ ἀσχολεῖται περισσότερον μὲ τὸ ἔμψυχο ὑλικὸ τοῦ σπιτιοῦ (παιδιά, ἄνδρα), παρὰ μὲ τὸ ἄψυχο καὶ ποὺ εἶναι εἰς θέσιν μὲ τὰ μέσα ποὺ διαθέτει νὰ δημιουργήσῃ ἄνετη καὶ συγχρόνως εὐχάριστη ζωὴ μέσα στὸ σπίτι της, διότι ἔτσι μόνον θὰ ἐμποδίσῃ τὰ παιδιά της νὰ περνοῦν τὴν ἡμέραν τους στὸ δρόμο καὶ τὸν ἄνδρα της στὸ καφενεῖον. Ἐκείνη ποὺ θὰ μπορέσῃ νὰ τὰ τραβήξῃ στὸ σπίτι. Ἐκείνη ποὺ ξέρει ὅτι δὲν ἀρκεῖ νὰ χορτάσῃ τὰ πεινασμένα στόματα, πρέπει συγχρόνως νὰ δημιουργήσῃ καὶ ὑγιᾶ σώματα, ποὺ δὲν κυνηγᾶ τὴν σκόνην κλείνοντας ἔξω ἀπὸ τὸ

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΖΩΗ

ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ. ΦΥΤΕΨΕΤΕ

(Συνιστοῦμε σὲ ὅλα τὰ τμήματα νὰ κάνουν δικό τους κῆπο)

Ἡ «ΝΕΟΛΑΙΑ», ἔχουσα ὑπ' ὄψιν ὅτι κυκλοφορεῖ κατὰ χιλιάδας στὰ χέρια καὶ ΝΕΩΝ τῶν ἀγροτικῶν περιφερειῶν τῆς Ἑλλάδος, καθιερώνει ειδικὴν σελίδα ἀγροτικῶν γνώσεων γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσῃ εἰς τὰ ἔργα τους. Σὲ γλῶσσα ἁπλῆ θὰ δίδωνται κάθε φορὰ πολύτιμες πρακτικὲς ὁδηγίες ποὺ θὰ συντελοῦν στὴν καλύτερη μόρφωση τοῦ γεωργοῦ. Εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς ἐπιθυμίες τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεώς μας, ὁ ὁποῖος καὶ ἔχει ἀνακηρυχθῆ ὡς ΠΡΩΤΟΣ ΑΓΡΟΤΗΣ τῆς Ἑλλάδος, **νὰ μὴ μένῃ κανένα κομμάτι γῆς** ΑΚΑΛΛΙΕΡΓΗΤΟ.

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

ΜΑΡΟΥΛΙΑ

Ἡ σπορὰ τῶν μαρουλιῶν γίνεται κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριον ὥς τὸν Νοέμβριον. Μὰ καὶ τὸν Φεβρουάριον καὶ Μάρτιον ἀκόμη. Ἡ καλλιέργειά τους εἶναι πολὺ ἁπλῆ. Οἱ σπόροι του σπείρονται μέσα σὲ ἀλῆες ποὺ ἔχουν σκαφτεῖ καλὰ καὶ ἔχουν λιπανθεῖ μὲ κόπρο καὶ μὲ χημικὸ λίπασμα τύπου 6-8-8.

Ἡ σπορὰ γίνεται στὰ πεταχτὰ καὶ οἱ σπόροι σκεπάζονται πολὺ λίγο μὲ χῶμα μὲ τὴν κοπριὰ καὶ ποτίζονται τακτικά, ὥς που νὰ φυτρώσουν.

Ὅταν τὰ φυτὰ κάμουν 5-6 φύλλα τὰ μεταφυτεύομεν στὸ κῆπο μέσα σὲ πρασιὲς ἢ μονάχα στοὺς τοίχους τῶν πρασιῶν, σὲ ἀπόστασι 25 πόντους τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Τὰ σκαλίζουμε ὕστερα κάθε βδομάδα καὶ τὰ ποτίζουμε ἅμα βλέπουμε πὼς ἔχει ξεραθεῖ τὸ χῶμα.

ΚΟΥΚΙΑ

Τώρα τὸν Ὀκτώβριο ἢ καὶ τὸν Νοέμβριο ἀκόμη τὰ κουκιὰ σπείρονται σὲ γραμμὲς ποὺ ἀπέχουν 50 πόντους ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλη. Στὶς γραμμὲς αὐτὲς ἀνοίγουμε μικροὺς λάκκους μὲ βάθος 5-6 πόντους καὶ σὲ ἀπόστασι 30-40 πόντους. Στοὺς λάκκους αὐτοὺς ρίχτομε 1-2 γεροὺς σπόρους καὶ τοὺς σκεπάζουμε μὲ χῶμα.

Τὰ κουκιὰ δὲν ἔχουν πολλὲς ἀπαιτήσεις. Πρέπει ὅμως τὸ ἔδαφος ποὺ θὰ τὰ σπείρωμε νὰ ἔχῃ σκαφτεῖ καλὰ καὶ νὰ ἔχῃ κουραστεῖ μὲ χωνεμμένην κοπριὰ καὶ λίπασμα τύπου 0-16-0. Ἅμα βλαστήσουν τοὺς δίνουμε ἕνα σκάλισμα καὶ ὕστερα ἀπὸ 20 μέρες ἄλλο ἕνα.

Τὰ κουκιὰ προσβάλλονται ἀπὸ τὴ λεγομένη «Μαύρη Μελίγκρα». Τὴν ἀσθένειαν αὐτὴν τὴν παθαίνουν πρὸ πάντων ὅταν εἶναι πυκνοφυτευμένα.

Ἡ Μελίγκρα καταπολεμεῖται μὲ ειδικὸ φάρμακο, ποὺ λέγεται «Μελιγκρίνη».

ΣΤΟΝ ΑΝΘΟΚΗΠΟ

ΠΑΝΣΕΣ

Ὁ πανσὲς σπέρνεται τὸν Σεπτέμβριον ἢ Ὀκτώβριον μέσα σὲ σπορεῖα ποὺ ἔχουν σκαφτεῖ καὶ λιπανθεῖ καλὰ (περίπου μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ποὺ εἴπαμε παραπάνω γιὰ τὰ μαρούλια). Ὅταν σχηματίσει 4-5 φύλλα μεταφυτεύεται στὸ ὁριστικὸ μέρος ποὺ θέλουμε τοῦ κήπου, εἴτε σὲ γραμμὲς (μπορντοῦρες), εἴτε σὲ ὁλόκληρες ἀλῆες. Πάντα γιὰ νὰ ἔχουμε ἐπιτυχίες, πρέπει τὸ ἔδαφος νὰ ἔχῃ καλὰ σκαφτεῖ καὶ λιπανθεῖ.

Οἱ ποικιλίες τῶν πανσέδων εἶναι πολυάριθμες καὶ μὲ χρωματισμοὺς ποικιλοτάτους, λευκούς, μαύρους, κίτρινους, μὼβ καὶ μὲ ὅλα τὰ ἐνδιάμεσα ἀπ' αὐτὰ χρώματα.

Εἶναι ἕνα χαριτωμένο λουλοῦδι τῆς ἐποχῆς αὐτῆς στὸν κῆπο μας.

ΜΕΝΕΞΕΣ

Τὸ ὡραῖο χρῶμα τοῦ λουλουδιοῦ αὐτοῦ καὶ τὸ εὐγενικό του ἄρωμα τὸ κάνει ἀπαραίτητο σὲ κάθε ἀνθόκηπο Πολλαπλασιάζεται μὲ τὶς παραφυάδες ποὺ φυτρώνουν στὸ λαιμὸ τῆς ρίζας καὶ ἕρπουν καὶ ριζολοῦν μόνες τους. Ἔτσι μπορεῖ καθὼς ἁπλώνουν ἀπὸ μιὰ ρίζα ἀρχικὴ νὰ γεμίσῃ ὁλόκληρος ἀλῆα. Γι' αὐτὸ οἱ μενεξέδες θεωροῦνται κατάλληλοι γιὰ παρτέρια καὶ γιὰ πλαίσια σὲ πρασιὲς συμμετρικὲς μέσα στὶς ὁποῖες καλλιεργοῦνται ἄλλα λουλούδια.

Τώρα τὸ φθινόπωρο εἶναι ἡ κατάλληλη ἐποχὴ τοῦ φυτεύματός των μά κα ἰστὰς ἀρχὰς τῆς ἀνοίξεως.

Γιὰ τὴν καλλιέργειά τους χρησιμοποιοῦμε τὶς παραφυάδες ἢ καὶ ἀπὸ ὁλόκληρη τοῦφα παλαιοῦ φυτοῦ, ποὺ τοῦ τεμαχίζουμε βλαστάρια ποὺ νάχουν ρίζες καὶ φυτεύουμε σὲ γραμμὲς ποὺ ἀπέχουν 10 πόντους γραμμὴ ἀπὸ γραμμή, φυτὸ ἀπὸ φυτό. Τὸ ἔδαφος βέβαια πρέπει πάλι νὰ εἶναι καλὰ σκαμμένο καὶ λιπασμένο.

Οἱ μενεξέδες εὐδοκιμοῦν σὲ σκιερὰ μέρη καὶ σὲ γῆ γόνιμον.

Ἡ ποικιλία ποὺ προτιμᾶται ἀπὸ τοὺς κηπουροὺς εἶναι ἐκείνη ποὺ δίδει ἄνθη σὲ διάφορες ἐποχὲς τοῦ ἔτους, γι' αὐτὸ καὶ λέγεται: «μενεξὲς τῶν τεσσάρων ἐποχῶν».

Οἱ κυριώτερες ποικιλίες του εἶναι: Ὁ ἁπλὸς μὲ ἄρωμα δυνατό. Ὁ διπλὸς μὲ ἐλαφρότερο ἄρωμα, ὁ λευκὸς μὲ ἄσπρα ἄνθη, ὁ κηλιδωτὸς μὲ δίχρωμα πέταλα καὶ ὁ Μενεξὲς τῆς Πάρμας μὲ βαθὺ χρῶμα μὼβ ἄνθη.

ΑΜΠΕΛΙΑ ΣΤΗ ΠΟΛΙ

Ξέρω καλὰ πὼς τὸ τραγοῦδι τοῦ τρυγητοῦ δὲν τραγουδιέται ὅλως διόλου ἔτσι, ἀλλὰ ἀκριβῶς δὲν πρόκειται γιὰ τραγοῦδι. Εἶναι γιὰ ἕνα πείραμα καλοῦ νοικοκυριοῦ ποὺ ἔρχουμαι νὰ σᾶς μιλήσω, γιὰ ἕνα πείραμα ποὺ ἂν σᾶς ἐνοχλεῖ λίγο, θὰ σᾶς προξενήσῃ πολλὴ εὐχαρίστησι ἀργότερα.

Παντοῦ ἀφθονοῦν τὰ σταφύλια. Ὁ τρυγητὸς τελείωσε καὶ τὰ ἀμπέλια σᾶς ἔδωκαν καλάθια καὶ καλάθια ἀπὸ

σπίτι τὸν ἀέρα καὶ τὸν ἥλιον, ποὺ εἶναι παράγοντες ὑγείας καὶ χαρᾶς.

Ἡ μητέρα εἶναι ἐκείνη ποὺ θὰ διδάξῃ τὰ παιδιά της ὅτι ὅλοι ὅσοι ζοῦν ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην ἔχουν κοινὰς ὑποχρεώσεις καὶ ὅτι καθῆκον ὅλων εἶναι νὰ βοηθοῦν (ἀγόρια καὶ κορίτσια) διὰ τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τοῦ σπιτιοῦ καὶ νὰ συνεργάζωνται γιὰ τὴν κοινὴν εὐημερίαν.

Τοιουτοτρόπως ἡ οἰκιακὴ οἰκονομία γίνεται μάθημα μὲ εὐρύτατον σκοπὸν καὶ κύκλον γνώσεων. Ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν οἰκοδομικὴν τοῦ σπιτιοῦ, μελετᾷ τοὺς ὅρους, ὑπὸ τοὺς ὁποίους γίνεται ἕνα σπίτι, προχωρεῖ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἐπίπλωσιν καὶ διακόσμησιν, ἀσκεῖ τὰ κορίτσια εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διαφόρων ἐργασιῶν τοῦ σπιτιοῦ κατὰ τὸν ὑγιεινότερον, εὐκολώτερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον τρόπον. Μελετᾷ τὴν καλὴν διαχείρισιν τοῦ εἰσοδήματος, ἐξετάζει τὸν θεσμὸν τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογενείας, τὸν τρόπον τῆς περιποιήσεως καὶ ἀνατροφῆς τῶν παιδιῶν, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν βρεφικὴν ἡλικίαν. Μελετᾷ, τέλος, τὸν τρόπον τῆς κατ' οἶκον νοσηλείας καὶ τῆς παροχῆς πρώτων βοηθειῶν. Αὐτὰ εἶναι τὰ ἰδεώδη τῆς οἰκοκυρικῆς ἐκπαιδεύσεως, τὰ κορίτσια, τὰ ὁποῖα ἔχουν κατὰ τὸ διάστημα τῆς νεανικῆς ζωῆς των παρακολουθήση καὶ μαθήματα οἰκοκυρικῆς δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ γίνουν καλὲς καὶ ἠθικὲς γυναῖκες καὶ ἡ κοινωνία, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ὑπάρχουν τέτοιες γυναῖκες καὶ μητέρες, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἔχῃ ὑψηλὸ ἐπίπεδο ζωῆς τοῦ πολίτου της.

Μ. Σ.

σταφύλια. Ὑπάρχουν τόσα καὶ τόσα ποὺ ὁ φίλος μου ὁ Φαγάνας ὡρκίσθηκε νὰ τρώη ἀπὸ αὐτὰ μερικὲς ἑβδομάδες τόσα καὶ τόσα, ποὺ ν' ἀρρωστήση, ἀφοῦ τὸν χειμῶνα δὲν θὰ ὑπάρχουν πιά.

Εἶναι ἕνα μεγάλο λάθος. Ἂν ὁ Φαγάνας ἤξευρε θὰ μποροῦσε νὰ διατηρήση τὰ σταφύλια του, ἂν ἴσως ὄχι ὁλόκληρο τὸ χειμῶνα, τοὐλάχιστον δυὸ ὁλόκληρους μῆνες. Βασίζουμαι σὲ σᾶς γιὰ νὰ τὸν βοηθῆστε νὰ τὸ κάμη. Θὰ πᾶτε στὴν ἀποθήκη νὰ τεντώσετε πολλοὺς σπάγγους πολὺ στερεούς. Κατόπι θὰ πᾶτε οἱ ἴδιοι στὸ ἀμπέλι μὲ ἕνα μεγάλο καλάθι γιὰ νὰ κόψετε τσαμπιὰ ἀπὸ σταφύλι, τὰ ὁποῖα θὰ ἐκλέξετε ἀπὸ τὰ πιὸ ὡραῖα, τὰ πιὸ ἀερισμένα σφιγμένοι ὁ ἕνας ἐπάνω στὸν ἄλλον. Κόβοντάς τα θὰ θέλω νὰ πῶ, ἐκεῖνα τῶν ὁποίων οἱ καρποὶ δὲν εἶναι πολλοὶ πάρετε μαζὶ μὲ τὸ τσαμπὶ καὶ ἕνα μικρὸ κομμάτι ἀπὸ τὸ κλαδί. Δὲν θὰ βάλετε πολλὰ τσαμπιὰ μέσα στὸ καλάθι σας τὸ ἕνα ἐπάνω στὸ ἄλλο γιὰ νὰ μὴ χαλάσουν χτυπῶντας τὸ ἕνα τὸ ἄλλο. Μᾶλλον θὰ ἔχετε τὴν ὑπομονὴ νὰ κάμετε πολλὰ ταξιδάκια καὶ θὰ φέρετε τὰ τσαμπιὰ αὐτὰ στὴν ἀποθήκη, ὅπου θὰ τὰ κρεμάσετε στὸ σπάγγο ἀπὸ τὸ κλαδί. Προτοῦ τὰ κρεμάσετε θὰ φροντίσετε νὰ πετάξετε τὰ σταφύλια ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν κτυπηθῆ γιὰ νὰ ἐμποδίσετε νὰ καταστρέψουν τὸ τσαμπὶ σαπίζοντας.

Ἔτσι κρεμασμένο στὴν ξηρασία τὸ σταφύλι σας θὰ μείνη νωπὸ πολλοὺς μῆνες. Ἂν δὲν εἴχατε τύχη νὰ κόψετε οἱ ἴδιοι τὰ σταφύλια σας, γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ τ' ἀφήσετε ἕνα κομματάκι ἀπὸ τὸ στέλεχος μπορεῖτε νὰ τὰ κρεμάσετε στὸν σπάγγο ἀπὸ μιὰ διακλάδωσι τοῦ τσαμπιοῦ, ἀλλὰ μπορεῖ τότε νὰ σαπίσουν πιὸ γρήγορα.

ΠΩΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΥΜΕ ΠΡΟΧΕΙΡΕΣ ΚΑΛΥΒΕΣ

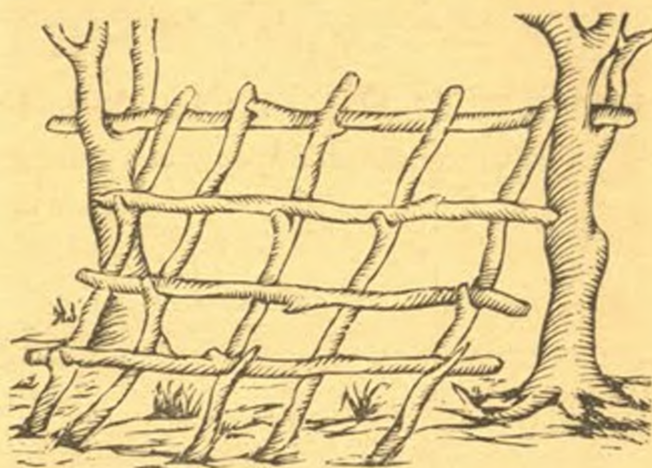
Ἡ ἁπλούστερη κατασκευὴ καλύβης στὴν ἐξοχὴ γίνεται μὲ ἕνα πάσσαλο ποὺ τὸν στηρίζουμε στὸ «σταυρὸ» δηλαδὴ στὸ σημεῖο ποὺ ἀρχίζει ἡ διακλάδωσις ἀπὸ τὸν κορμὸ (ἴδε εἰκόνα 1). Ἔτσι σχηματίζεται ὁ σκελετός,

κόβουμε ὕστερα κλώνους, ποὺ νὰ καταλήγουν σὲ δίκρανο καὶ τοὺς στερεώνουμε στὸν πάσσαλο ἡμικυκλικῶς, ὥστε τὸ ἄνοιγμα τῆς καλύβης νὰ εἶναι πρὸς τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου.

Εὔκολος ἐπίσης κατασκευὴ εἶναι νὰ καρφώση κανεὶς στερεοὺς πασσάλους ποὺ νὰ καταλήγουν σὲ δίκρανο, νὰ τοποθετήση ὕστερα ἐπάνω στὰ δίκρανα ἕνα μακρὺ πάσ-

σαλο καὶ ἔπειτα ἄλλους στὰ πλάγια καὶ τότε νὰ σκεπάση τὸ ὅλον μὲ κλωνάρια. (ἴδε εἰκόνας 2 καὶ 3).

ΠΩΣ ΚΟΒΟΥΜΕ ΕΝΑ ΔΕΝΤΡΟ

Μὲ τὸ τσεκούρι κόβουμε πρῶτα ἕνα κομμάτι τριγωνικὸ στὸ σημεῖο ἂν θέλουμε νὰ πέση τὸ δέντρο κατὰ κείνη τὴ μεριά. Ἔπειτα πελεκοῦμε τὸ σημεῖο, ὥσπου νὰ πέση τὸ δέντρο μονάχο του. Προσοχὴ μονάχα νὰ μὴν πελεκήσετε τὰ πόδια σας.

Κ.

ΥΓΙΕΙΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΔΥΝΑΤΟΙ

Ἡ παραμικρὰ βλάβη ποὺ παρατηρεῖται στὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα, στὴν ρῖνα ἢ τὸν λάρυγγα πρέπει νὰ θεραπεύεται, γιατὶ ἀλλοιῶς δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ λαμβάνη μέρος στὰς ἀσκήσεις, στὰ ἀθλητικὰ καὶ τὰ σπόρτ.

ΑΝΤΟΧΗ

Τὸ διακριτικὸν τοῦ Νέου τῆς Ὀργανώσεώς μας πρέπει νὰ εἶναι ἡ Ἀ ν τ ο χ ή. Μόνον μὲ τὴν ἀρετὴν αὐτὴν μπορεῖ νὰ ὑπερνικᾷ ὅλα τὰ ἐμπόδια. Ἀλλὰ γιὰ νὰ εἶναι ἀνθεκτικὸς πρέπει νὰ γίνη ρωμαλέος μὲ ἐπιμελῆ σκληραγωγίαν καὶ γυμναστικήν. Νὰ μὴ πίνη καὶ νὰ μὴ καπνίζη. Μὲ αὐτὰ διατηρεῖ ἀκλόνητα τὴν σωματικὴν καὶ ψυχικὴν του ρώμην.

Ἡ ἀντοχὴ προϋποθέτει δ ύ ν α μ ι ν, ὑ γ ε ί α ν καὶ ἐ ν ε ρ γ η τ ι κ ό τ η τ α.

ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ

Ἡ καθαριότης τοῦ δέρματος συνεπάγεται καὶ τὴν καθαριότητα τοῦ αἵματος. Οἱ Ἰάπωνες λένε ὅτι ἡ μισὴ ὠφέλεια ἀπὸ τὴν γυμναστικὴ χάνεται, ἂν μετὰ τὴν ἄσκησιν δὲν ἐπακολουθῆ λουτρόν.

Ἂν δὲν εἶναι εὔκολο νὰ κάνης λουτρὸ κάθε μέρα μπορεῖς ὅμως πάντοτε νὰ τρίβης τὸ σῶμα σου δυνατὰ πρῶτα μὲ βρεγμένο πανὶ καὶ ὕστερα μὲ στεγνὴ πετσέτα.

Τὰ ροῦχα σου ἐπίσης καὶ τὰ ἐσωτερικὰ καὶ τὰ ἐξωτερικὰ πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε καθαρά. Ξεσκονισμένα μὲ προσοχὴ κάθε φορὰ προτοῦ νὰ τὰ φορέσης.

Μὴν ξεχνᾶς πὼς γιὰ νὰ εἶσαι ὑγιὴς καὶ δυνατὸς πρέπει νὰ διατηρῆς καὶ τὸ αἷμα σου καθαρό.

Αὐτὸ τὸ κατορθώνεις εἰσπνέοντας καθαρὸ ἀέρα, μὲ βαθειὲς ἀναπνοὲς καὶ καθημερινὴ ἐνέργεια τῶν ἐντέρων μιὰ φορὰ τοὐλάχιστον. Ἂν αὐτὸ δὲν συμβαίνει, τὸ πρωῒ ὅταν σηκώνεσαι πίνε πολὺ νερὸ κρύο καὶ κάνε γυμναστική: περιστροφὴ τοῦ κορμοῦ.

Ποτὲ νὰ μὴν ἀρχίζης δουλειὰ τὸ πρωΐ, ἂν δὲν ἔχης φάει κάτι ἔστω καὶ λίγο καὶ νὰ πίνης πάντοτε ἕνα ποτῆρι νερό.

Νὰ μὴν κάνης μπάνιο σὲ βαθειὰ νερὰ μετὰ τὸ φαγητό, γιατὶ μπορεῖς νὰ πάθης σπασμὸ καὶ νὰ πνιγῆς.

ΣΥΝΟΠΤΙΚΑΙ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ

Ἐκεῖνοι ποὺ ἔδωσαν τὴν ζωήν των διὰ νὰ εἴμεθα ἐμεῖς ἐλεύθεροι

1ον Ο ΓΕΡΩΣ ΤΟΥ ΜΩΡΗΑ

Δέκα ἑπτὰ μόλις χρονῶν παιδὶ εἶχε γίνει ἁρματωλός, μὲ ἁρματωλίκι τὴν περιφέρεια Λεονταρίου καὶ ἦτο τὸ φόβητρο τῶν κλεφτῶν. Εἶχε στὶς διαταγές του, ἀμούστακο ἀκόμα παιδί, ἄνδρες διπλοὺς στὰ χρόνια. Τοῦ ἐμπιστεύθηκαν τὴν τάξι σὲ μιὰ περιφέρεια ὁλόκληρη· ἐπειθαρχοῦσαν καὶ ὑπήκουαν σ' αὐτόν, παιδὶ ἀκόμη οἱ μεγαλύτεροί του, γιατὶ ἦταν τολμηρός, θεληματικός, ἐνεργητικός, ἄκαμπτος, σκληρός, ὅπου ἔπρεπε, καλὸς στοὺς ἀδυνάτους, δίκαιος καὶ τίμιος, γιατὶ στὴ δουλειὰ ποὺ ἀνελάμβανε ἔβαζε ὅλο τὸν ἑαυτό του, τὴ ζωή του, ὅπως καὶ ἔπειτα ὅταν μεγάλωσε.

Ἔτσι ἄρχισε ἡ δρᾶσις ἐκείνου ποὺ κατέληξε Ἀρχιστράτηγος τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, ποὺ πέρασε τὴ ζωή του ὅλη πολεμῶντας καὶ ἀγωνιζόμενος γιὰ τὸν ἱερὸ σκοπὸ τῆς λευτεριᾶς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, γιὰ νὰ μποροῦμε ἐμεῖς σήμερα νὰ ζοῦμε ἐλεύθεροι καὶ γιὰ νὰ ὑπάρξη Ἑλληνικὸ Κράτος, τοῦ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ τοῦ ΓΕΡΟΥ τοῦ ΜΩΡΗΑ.

Ἡ ζωή του ὅλη ὑπῆρξε μαρτυρική, ὅπως ὅλων ὅσοι ἔκαμαν στὸν κόσμο μεγάλα πράγματα.

Ὁ πατέρας του Κωνσταντῖνος Κολοκοτρώνης σκοτώθηκε ἀπὸ τοὺς Τούρκους εἰς τοὺς Πύργους τῆς Καστάνιτσας, μαζὶ μὲ τ' ἀδέλφια του Ἀποστόλη καὶ Γεώργιο.

Ὁ Θεόδωρος δεκαπέντε ἐτῶν τότε, σώθηκε μαζὶ μὲ τὴ μητέρα του Ζαμπὰ καὶ κατέφυγε στὴ Μάνη. Τὰ ἄλλα της 4 παιδιὰ τὰ πιάσαν αἰχμαλώτους οἱ Τοῦρκοι.

Ὁ Θεόδωρος γεννήθηκε τὴ δευτέρα ἡμέρα τῆς Λαμπρῆς (5 Ἀπριλίου 1770) στὸ Ρεμαβοῦνι τῆς Μεσσηνίας. Ἀπὸ μικρὸς παρακολουθοῦσε τὸν πατέρα του Κωνσταντῖνο στὶς διάφορες περιπέτειες. Μετὰ τὸ σκοτωμὸ τοῦ πατέρα του, ἀφοῦ ἐκρύφθη σὲ διάφορα χωριὰ τῆς Μάνης, ἐγκατεστάθηκε μὲ τὴ μητέρα του στὴν Ἀλωνίσταινα ὑπὸ ἄλλο ὄνομα. Ἐφρόντισε καὶ ἐξαγόρασε μὲ λύτρα τοὺς αἰχμαλώτους ἀδελφούς του καὶ ἔμεινε γιὰ λίγο καιρὸ μαζύ τους.

Ἀνήσυχος ὅμως ὅπως ἦτο, δὲν ἔμεινε γιὰ πολὺ στὴν Ἀλωνίσταινα. Ἀφοῦ ἐτακτοποιήθηκε ἡ οἰκογένειά του, αὐτὸς πῆγε μαζὶ μὲ τὸ θεῖο του Ἀναγνώστη. Δὲν ἐβράδυνε νὰ διακριθῆ καὶ τοῦ ἀνετέθη τὸ ἁρματωλίκι τοῦ Λεονταρίου, σὲ ἡλικία 17 ἐτῶν. Ἐκεῖ παντρεύθηκε τὴν Αἰκατερίνη Καρούσου, κόρην προεστοῦ ποὺ εἶχε ἀποκεφαλισθῆ κατὰ διαταγὴν τοῦ Πασσᾶ τοῦ Μωρηᾶ.

Δὲν ἔμεινε ὅμως καὶ ἐκεῖ ἥσυχος. Ἔζη πάντοτε πολεμῶντας. Οἱ Τοῦρκοι ἐζήτουν εὐκαιρία νὰ τὸν ἐξοντώσουν μὲ κάθε τρόπο, διότι ἔβλεπαν ὅτι αὐτὸ τὸ μικρὸ παιδὶ θὰ γινότανε ἐπικίνδυνος γι' αὐτοὺς μιὰ μέρα σὰν μεγάλωνε.

Στὴ Μάνη ἔλαβε μέρος στοὺς ἀγῶνες μεταξὺ Μανιατῶν, ὅπου μὲ μπαμπεσιὰ λίγο ἔλειψε νὰ τὸν σκοτώσουν. Σώθηκε ὅμως καὶ μὲ τὴ μεγάλη καρδιὰ τοῦ μεγάλου ἀνθρώπου συνεχώρησε τοὺς ἐχθρούς του, ἐνῶ μποροῦσε νὰ τοὺς σκοτώση ὅλους. Αὐτὸ ἔκαμε τόση ἐντύπωσι, ὥστε σ' ὅλη τὴ Μάνη ἔγινε ξακουστὸς καὶ τὸν ἐκτιμοῦσαν ἐχθροὶ καὶ φίλοι.

Ἐγκαταστήσας ἔπειτα γιὰ ἀσφάλεια τὴν οἰκογένειά του στὴ Πάνιτσα τῆς Καλαμάτας, ἔδρασε κατὰ τῶν Τούρκων, στὴν ἀρχὴ μαζὶ μὲ τὸν Ζαχαρία Μπαρμπισιώτη καὶ τὸν Ἀνδρίτσο Μουστανῆ, ἔπειτα δὲ μόνος του στὴ περιφέρεια Πατρῶν καὶ Κυπαρισσίας. Τόσο δὲ φόβο εἶχε προξενήσει στοὺς Τούρκους, ὥστε ὁ Βοεβόδας τῶν Πατρῶν ζήτησε καὶ ἐπέτυχε ἀπὸ τὸ Σουλτάνο νὰ ἐκδώση φιρμάνι, διὰ τοῦ ὁποίου διετάσσετο νὰ φονευθοῦν ὅλοι οἱ κοτσαμπάσηδες τῆς Ἀχαΐας καὶ τῶν γύρω ἐπαρχιῶν ἐὰν αὐτοὶ δὲν σκότωναν τὸν Κολοκοτρώνη καὶ τὸν Πετιμεζᾶ. Οἱ κοτσαμπάσηδες γιὰ νὰ γλυτώσουν ἔβαλαν νὰ σκοτώσουν τὸν Κολοκοτρώνη καὶ τὸν Πετιμεζᾶ.

Δὲν ἐπέτυχαν ὅμως νὰ σκοτώσουν τὸν Κολοκοτρώνη. Ὁ Θεὸς τῆς Ἑλλάδος τὸν γλύτωσε ἀπὸ τὶς ἀδελφικὲς σφαῖρες. Σκοτώθηκε μόνον ὁ Πετιμεζᾶς. Ὁ Κολοκοτρώνης συγκεντρώσας σῶμα ἰσχυρὸ ἔγινε πάλι ἁρματωλός. Τώρα δὲ εἶχε νὰ παλαίψη ὄχι μόνο μὲ τοὺς Τούρκους, ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς προύχοντας Ἕλληνας κοτσαμπάσηδες, οἱ ὁποῖοι τὸν κατεδίωκαν διότι τὸν ἐφοβοῦντο.

Κατὰ τὸ ἔτος 1804 εὑρισκόμενος στὴ Κερπινὴ ἐπροδόθη καὶ ἐπολιορκήθη στὸ χωριὸ ἀπὸ τοὺς Λαλαίους. Κατώρθωσε ὅμως μὲ τὰ παλληκάρια του νὰ βγῆ ἔξω ἀπὸ τὰ σπίτια μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι πολεμῶντας.

Μετὰ ἕνα ἔτος, τὸ 1805, μετέβη στὴ Ζάκυνθο, ὅπου κατηρτίζοντο ἐθελοντικὰ σώματα ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Ρωσσίας Ἀλέξανδρο. Ἐκεῖ ἔπεισε τὸν Ἀναγνωσταρᾶν νὰ συντάξουν ὅλοι οἱ συγκεντρωμένοι πολεμισταὶ καὶ νὰ ὑποβάλουν ἀναφορὰ στὸν Αὐτοκράτορα τῆς Ρωσσίας διὰ τῆς ὁποίας ἐζήτουν ὅλοι νὰ τοὺς ὁπλίση νὰ ἐλευθερώσουν τὴν πατρίδα τους τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας δὲν ἐδέχθη τὴν ἀναφοράν, ἀλλὰ ἀπήντησε ὅτι τὰ τάγματα, τὰ ὁποῖα ὀργανοῦντο, θὰ ἐπολέμουν κατὰ τοῦ Ναπολέοντος. Ὁ Κολοκοτρώνης μετὰ τὴν ἀπάντησι αὐτὴ δὲν ἐδέχθηκε νὰ καταταγῆ στὰ τάγματα καὶ ἐπέστρεψε τὸ ἔτος 1806 στὴν Πελοπόννησο.

Ἐκεῖ στὴν περιφέρεια τῆς Μεσσηνίας καὶ τῆς Λακωνίας ὠργάνωσε σῶμα καὶ μὲ σημαία παρόμοια τῆς Ρωσσικῆς μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέα ἄρχισε σκληρὸ πόλεμο κατὰ τῶν Τούρκων. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ Σουλτάνος εἶχε ἐξαναγκάσει τὸν Πατριάρχη Γρηγόριο τὸν Ε΄ νὰ κάμη ἀφορισμὸ κατὰ τῶν Χριστιανῶν ποὺ θάδιναν ψωμὶ καὶ νερὸ στοὺς κλέφτες, εἶχε δὲ διατάξει ἐξοντωτικὸ πόλεμο κατὰ τῶν κλεφτῶν.

Ὁ Κολοκοτρώνης μὲ τὸ σῶμα του βρέθηκε σὲ δύσκολες ἡμέρες, γιατὶ ἐνῶ πολεμοῦσε μὲ τοὺς Τούρκους, καμμιὰ βοήθεια δὲν τοῦδιναν οἱ Χριστιανοὶ Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι ἐφοβοῦντο τὸν ἀφορισμὸ νομίζοντας αὐτὸν ἀληθινὸ καὶ ἐπιέζοντο ἀπὸ τοὺς προκρίτους κοτσαμπάσηδες. Καὶ ὅμως δὲν ἐκάμφθη ὁ Γενναῖος τῶν Γενναίων. Μόνον ἀφοῦ ἔμεινε μὲ τέσσαρες ἄλλους συντρόφους καὶ τοῦ ἦτο ἀδύνατο νὰ ἐξακολουθήση τὸν πόλεμο, κατέφυγε στὴ Μάνη καὶ ἀπ' ἐκεῖ στὴ Ζάκυνθο.

Ἐκεῖ ὥπλισε μὲ 10 κανόνια ἕνα μικρὸ καράβι, διωρίσθη πλοίαρχος καὶ προσετέθη στὴν Ἑλληνικὴ μοῖρα τοῦ Αἰγαίου. Ὑπέβαλε τότε πάλιν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Ρωσσίας σχέδιον ἐπαναστάσεως τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἀπερρίφθη ὑπὸ τῶν Ρώσσων, τὴν φορὰν αὐτὴν ἐξ ἀντιδράσεως τοῦ Ἕλληνος Μπενάκη, ὁ ὁποῖος ἐφοβεῖτο ἀποτυχίαν.

Μετὰ τὴν παράδοσιν τῆς Ἑπτανήσου εἰς τοὺς Γάλλους ὁ Κολοκοτρώνης περιέτρεχε τὰ παράλια τὰ τουρκικὰ τῆς Θράκης καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ ἐπὶ δέκα μῆνας ἐλεηλάτει.

«Μαῦρα καράβια» ὀνόμαζαν οἱ Τοῦρκοι τὰ καράβια τοῦ Κολοκοτρώνη. Εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος τὰ Μαῦρα Καράβια περιεκυκλώθησαν ἀπὸ τουρκικὰ πολεμικά, ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ Κολοκοτρώνης κατώρθωσε νὰ σωθῆ.

Ἐπέστρεψε μετὰ δέκα μῆνας στὴ Ζάκυνθο, ἀπ' ἐκεῖ δὲ εἰς τὴν Πελοπόννησον, προσκληθεὶς ἀπὸ φίλον του, τὸν Ἀλῆ Φαρμάκη, τὸν ὁποῖον ἐζήτει νὰ ἐξοντώση ὁ Βαλῆς τῆς Πελοποννήσου. Ἐκ τῆς Πελοποννήσου, κινδυνεύσας πάλιν νὰ φονευθῆ, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ζάκυνθον παρασύρας ἐκεῖ τὸν φίλον του Ἀλῆ Φαρμάκη, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ὀργανώση τὴν ἐπανάστασιν. Ἀπεφάσισε ἀπὸ τὴ Ζάκυνθο μαζὶ μὲ τὸν Φαρμάκη νὰ πᾶνε στὴ Γαλλία γιὰ νὰ συνατήσουν τὸν

Ἀπὸ τοὺς θρύλους τῆς Γενιᾶς μας

ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΩΣ

Τὴν 11 Ἰουνίου 1920 ὁ Ἑλληνικὸς στρατός, ὁ προελάσας ἀπὸ Σάρδεων καὶ Ὀδεμησίου, εἶχε καταλάβει τὴν ὡραίαν πόλιν τοῦ Ἀττάλου Φιλαδέλφειαν. Οἱ Τοῦρκοι ὑπὸ διοικητὴν τὸν συνταγματάρχην Ἀσσὴρ-μπέην, ἐτράπησαν εἰς ἄτακτον φυγήν, ἐγκαταλείψαντες εἰς χεῖράς μας ἄφθονον ὑλικὸν πολέμου καὶ πολλοὺς αἰχμαλώτους. Ὀλίγας ὥρας μετὰ τὴν ὕψωσιν τῆς Ἑλληνικῆς σημαίας εἰς τὴν ἀπελευθερωθεῖσαν πόλιν, ὁ τηλεγραφητὴς τοῦ σταθμοῦ, τουρκομαθὴς Ἕλλην ἀπὸ τὴν Ἀνατολήν, ἐκαλεῖτο ἐπειγόντως εἰς τὸ τηλέφωνον. Ἡ πρόσκλησις ἔκαμεν ἐντύπωσιν, διότι τὸ καταστραφὲν τηλεφωνικὸν σύρμα τῆς νεοκαταληφθείσης ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ζώνης δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀποκατασταθῆ. Ἦτο δυνατὸν ἆρά γε τὸ τηλεφώνημα νὰ προήρχετο ἀπὸ τὸν ἐχθρόν;

Μὲ δικαίαν περιέργειαν λαμβάνει τὸ ἀκουστικὸν κέρας καὶ ἀκούει ἔκπληκτος κάποιαν συνδιάλεξιν τουρκικὴν γινομένην εἰς σταθμὸν πέραν τῆς Φιλαδελφείας, δηλαδὴ ἐντὸς τῆς τουρκικῆς ζώνης.... Ὥστε ἡ τηλεφωνικὴ γραμμὴ μὲ τὸ ἐσωτερικὸν δὲν εἶχε καταστραφῆ.

Ὁ τηλεφωνητής μας, πρὶν δώση οἱανδήποτε ἀπάντησιν, εἰδοποίησε τάχιστα τὸν ἐκεῖ πλησίον εὑρεθέντα συνταγματάρχην Π., ὁ ὁποῖος τὸν διέταξε νὰ ἐρωτήση ποῖος ἦτο ὁ τηλεφωνῶν, πόθεν καὶ τί ἐζήτει.

Ἡ ἔκπληξις ἦτο πολὺ μεγάλη, ὅταν ἐγνώσθη ὅτι τηλεφωνῶν ἦτο ὁ Τοῦρκος συνταγματάρχης διοικητὴς τοῦ Μετώπου Φιλαδελφείας Ἀσσὴρ-μπέης, ζητῶν νὰ ὁμιλήση μὲ τὴν Φιλαδέλφειαν ἀπὸ τὸν σταθμὸν τοῦ χωρίου Γκιουνέκιοϊ, ὅπου ἐπῆρε τὴν ἀναπνοήν του φεύγων τὴν ἑλληνικὴν καταδίωξιν. Ἀπὸ ἐκεῖ ἤθελε νὰ βεβαιωθῆ τηλεφωνικῶς ἂν ἡ Φιλαδέλφεια κατελήφθη ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, ἢ μήπως ἐξηκολούθει ἡ ἡρωϊκὴ τῶν Τούρκων ἀντίστασις. Δέον νὰ σημειωθῆ ὅτι τὴν ἐρώτησιν ταύτην διετάχθη νὰ κάμη ὁ τηλεφωνητὴς τοῦ Γκιουνέκιοϊ, Ἕλλην Τουρκομαθής, ὀνόματι Μιχαὴλ Φραγκόγλου, ὁ ὁποῖος, καίτοι διέτρεχε τὸν βέβαιον κίνδυνον νὰ φονευθῆ ἐπὶ τόπου ἀπὸ τὸν Ἀσσὴρ-μπέην, δὲν ἐδίστασεν, ἐπωφελούμενος ὀλιγολέπτου ἐξόδου τοῦ Τούρκου συνταγματάρχου ἀπὸ τὸν θάλαμον, νὰ κάμη ἐνήμερον τὸν ἐν Φιλαδελφείᾳ συνάδελφόν του ποῖος ἦτο ὁ ζητῶν τὰς πληροφορίας.

Ὁ Ἕλλην συνταγματάρχης εὑρέθη πρὸ εὐκαιρίας ἀνελπίστου, τῆς ὁποίας ἔπρεπε νὰ ἐπωφεληθῆ μὲ στρατηγικὴν ψυχραιμίαν καὶ ἑτοιμότητα.

Χωρὶς νὰ φορέση σαρίκι ἢ φέσι καὶ χωρὶς τὴν ἐπέμβασιν κανενὸς Ἰμάμη ἢ χότζα, μεταβάλλεται αὐθωρεὶ εἰς... Ἰσμαὴλ-Χακὶ-μπέην, ἀρχηγὸν κάποιας τουρκικῆς μονάδος, συλληφθέντα αἰχμάλωτον, καὶ ὡς τοιοῦτος ἀναλαμβάνει νὰ συνδιαλεχθῆ μὲ τὸν Ἀσσὴρ-μπέην τοῦ Γκιουνέκιοϊ διὰ τοῦ στόμαθος τοῦ τουρκομαθοῦς τηλεφωνητοῦ μας τῆς Φιλαδελφείας.

—Ἀλλό! ἀλλό! Γκιουνέκιοϊ...

—Ἀλλό... Φιλαδέλφεια, ἀπαντᾷ τὸ Γκιουνέκιοϊ μὲ τὴν βραχνήν, τὴν μόλις ἀκουομένην φωνὴν τοῦ πεπαλαιωμένου τηλεφώνου του.

—Ἐδῶ Φιλαδέλφεια... Σᾶς ἐρωτᾷ ὁ Ἰσμαὴλ-Χακὶ-μπέης· τί θέλετε;

—Νὰ μᾶς πληροφορήσετε τί συμβαίνει αὐτοῦ, οἱ Ἕλληνες ποῦ εὑρίσκονται; Ἐδῶ ὁ Ἀσσὴρ-μπέης ἀνησυχεῖ.

—Σούκιουρ Ἀλλάχ (δόξα τῷ Θεῷ), ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς δὲν κατώρθωσεν ἀκόμη νὰ μπῆ στὴ Φιλαδέλφεια! Διέκοψε τὴν προέλασίν του εἰς τὰ πρόθυρα τῆς πόλεως καὶ φαίνεται ὅτι ἀναμένει ἐνισχύσεις. Μὲ τὸ παρντόν, κύριε συνταγματάρχα Ἀσὴρ-μπέη, ἀλλὰ δὲν ἦτο φρόνιμον νὰ φυγαδευθοῦν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ὅλαι αἱ ἁμαξοστοιχίαι μας καὶ νὰ μὴ ἔχωμεν αὐτὴν τὴν στιγμὴν μέσον νὰ σώσωμεν τὰ πολύτιμα πυρομαχικά μας, τὰ ὁποῖα κινδυνεύουν νὰ περιπέσουν εἰς τὰ χέρια τῶν γκιαούρηδων. Ἔχομεν ἐξ ἄλλου τόσας οἰκογενείας στρατιωτικῶν μας, ποὺ πρέπει νὰ σταλοῦν εἰς τὸ ἐσωτερικόν. Ἐκτὸς τούτου θὰ ἦτο ἔργον προνοίας νὰ σταλοῦν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ οἱ πρoύχοντες Ἕλληνες τῆς Φιλαδελφείας, ἵνα κρατηθοῦν ὡς ὅμηροι. Δυστυχῶς δὲν διαθέτομεν οὔτε τραῖνα, οὔτε βωδάμαξες.

—Μὰ δὲν εἶναι δύσκολον νὰ σᾶς ἀποστείλω μίαν ἁμαξοστοιχίαν, διὰ νὰ γίνουν ὅσα μοῦ τηλεφωνεῖτε, ἀπαντᾷ μὲ ἀνακούφισιν ὁ Τοῦρκος συνταγματάρχης.

—Τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει, τοῦ λέγει ὁ Ἰσμαὴλ-Χακὶ-μπέης. Φροντίσατε μόνον, μπέη μου, ἡ ἀτμάμαξα νὰ εἶναι εἰς ἀρίστην κατάστασιν, δηλαδὴ νὰ εἶναι ἡ καλλιτέρα ἀπὸ ὅσας ἔχετε αὐτοῦ, καὶ τὰ βαγόνια ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερα.

—Πὲκ-ἔϊ, ἐφέντιμ, ἀπαντᾷ τὸ Γκιουνέκιοϊ. Ἡ ἁμαξοστοιχία θὰ ἀναχωρήση ἀμέσως. Παρακαλεῖσθε νὰ μᾶς κρατῆτε ἐνημέρους τῶν συμβαινόντων εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν. Ὁ μεγαλοδύναμος Ἀλλὰχ καὶ ὁ Προφήτης δὲν θὰ ἀφήσουν τὴν Φιλαδέλφειάν μας νὰ πέση εἰς τὰ χέρια τῶν «ἀπίστων!».

Δύο ὥρας μετὰ τὴν ἱστορικὴν αὐτὴν τηλεφωνικὴν συνδιάλεξιν κατέφθανε ἀπὸ τὴν Τουρκικὴν ζώνην εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Φιλαδέλφειαν μία μεγάλη ἀσθμαίνουσα καὶ συρίζουσα ἁμαξοστοιχία, ἀνεκτιμήτου ἀξίας διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, τὴν ὁποίαν ὑπεδέχοντο μὲ οὐρανομήκεις ζητωκραυγὰς οἱ παρὰ τὸν σταθμὸν φαντάροι καὶ τσολιάδες... Δυστυχῶς δὲν ἦτο μέσα καὶ ὁ... Ἀσσὴρ-μπέης!

Σ. ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ

Μέγαν Ναπολέοντα καὶ νὰ τοῦ ζητήσουν τὴν ὑποστήριξίν του. Ἀλλὰ εἰς τὴν Κέρκυραν, ὁπόθεν πέρασαν, τοὺς ἠμπόδισε ὁ Γάλλος Διοικητής, ὑποσχεθεὶς ὅτι θὰ ἔγραφε αὐτὸς στὸν Αὐτοκράτορα καὶ ἔτσι ἐπέστρεψαν πάλιν εἰς τὴν Ζάκυνθον.

Βαρυνθεὶς καὶ ἀπογοητευθεὶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν Γάλλων ἐδέχθη πρόσκλησιν τῶν Ἄγγλων καὶ μετέβη εἰς τὴν Λευκάδα, ἡ ὁποία εἶχε μείνει ὑπὸ τὴν ἀγγλικὴν κατοχήν, καὶ κατετάγη εἰς τὰ ἀγγλικὰ τάγματα.

Πολεμῶν πάντοτε γενναίως ἐπροκάλεσε τὸν θαυμασμὸν τῶν Ἄγγλων, οἱ ὁποῖοι τοῦ ἔδωσαν τὸν βαθμὸν τοῦ ταγματάρχου.

Καὶ πάλιν ὅμως ὁ πόθος τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος δὲν τὸν ἄφινε νὰ ἡσυχάση. Κατὰ τὸ ἔτος 1812 παρεκίνησε καὶ τοὺς ἄλλους ὁπλαρχηγούς, οἱ ὁποῖοι ὑπηρέτουν εἰς τὰ ἀγγλικὰ τάγματα καὶ ὑπέβαλον αἴτησιν εἰς τὴν ἀγγλικὴν Κυβέρνησιν ζητοῦντες τὴν ὑποστήριξιν τῆς Ἀγγλίας. Καὶ ἡ αἴτησις ὅμως αὐτὴ ὅπως εἶχον ἀπορριφθῆ καὶ αἱ προηγούμεναι ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν, δὲν ἔγινε δεκτὴ ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴν Κυβέρνησιν.

Κατὰ τὸ ἔτος 1817 ἡ ἀγγλικὴ Κυβέρνησις διέλυσε τὰ τάγματα τῆς Ἑπτανήσου καὶ ὁ Κολοκοτρώνης εὑρέθη μόνος στὴν Ἑπτάνησο, χωρὶς μάλιστα νὰ ἔχη τὰ οἰκονομικὰ μέσα νὰ ζήση τὴν οἰκογένειά του. Δὲν ἀπελπίσθη ὅμως. Ἐνῶ δὲν εἶχε νὰ ζήση τὴν οἰκογένειά του καὶ ἠναγκάζετο νὰ ἀγοράζη καὶ νὰ μεταπωλεῖ ζῶα γιὰ νὰ ἐξοικονομῆ τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὴν ζωήν, ἔμεινε πιστὸς εἰς τὴν ἰδέαν τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Πατρίδος καὶ ἐδέχθη νὰ καταταχθῆ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Βασιλέως τῶν Σικελιῶν, ὅπου τὸν ἐκάλεσε ὁ ἄλλοτε διοικητὴς τῶν ἀγγλικῶν ταγμάτων Τζῶρτζ διὰ νὰ καταταχθῆ μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ συνταγματάρχου καὶ ὅπου θὰ εἶχε πλούσια τὰ μέσα τῆς ζωῆς.

Ἔμεινε στὴ Ζάκυνθο καὶ ἐκεῖ μὲ στερήσεις συνειργάζετο μὲ τοὺς ἄλλους καπεταναίους γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Ἑλλάδος. Ἔγεινε μέλος τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας καὶ ἦλθε εἰς ἐπαφὴ μὲ τὸν Ἀλέξανδρο Ὑψηλάντη καὶ τὸν Ἰωάννη Καποδίστρια.

Ἀντελήφθη ὅτι οἱ Ἕλληνες μόνον μὲ τὰς δικάς των τὰς δυνάμεις θὰ μποροῦσαν νὰ ἐλευθερωθοῦν καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ προετοιμασθοῦν γιὰ τὸν ἀγῶνα αὐτόν, χωρὶς νὰ περιμένουν καμμιὰ ξένη βοήθεια.

Συνέχεια στὸ ἑπόμενο, ὅπου θὰ παρακολουθήσουμε τὴ ζωὴ τοῦ Γέρου τοῦ Μωρηᾶ στὸν μεγάλο ἀγῶνα τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821.

S. BONSELS

Τοῦ Δάσους ἡ Νεράϊδα

2ον

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Μωρὲ γοῦστα ποὺ σοῦ τἄχουν οἱ τυφλοπόντικοι! εἶπε γελῶντας ἡ ποταμίδα. Νὰ ξέρεις, κύριε, πῶς ποτὲ δὲν θὰ σοῦ μιλοῦσα ἂν δὲν σ' ἐγνώριζα πρωτήτερα. Μὰ καὶ πῶς νὰ συνεννοηθῇ κανένας μὲ τὴν ἀφεντιά σου, ποὺ δὲν βλέπεις πιὸ πέρα ἀπὸ τὴ μύτη σου; Ἂν δὲν ἤσουν ἔτσι, θὰ σὲ μάθαινα ἐγὼ μὲ ποιὸ τρόπο νὰ ζῇς καλύτερα. Θὰ σοῦλεγα δηλαδὴ πῶς πρῶτα - πρῶτα τὸ σπίτι δὲν πρέπει νἄχῃ στέγη γιὰ νἆναι φωτεινό. Ἔχεις τὴν ἰδέα πῶς ἐμεῖς τὰ πουλιὰ θὰ κελαδούσαμε ἔτσι ὡραῖα ἂν ἦσαν οἱ φωληές μας σκοτεινές;

Μισόκλεισε πάλι τὰ μάτια του ὁ τυφλοπόντικας καὶ μὲ τὰ νύχια τοῦ ποδιοῦ του ἔσκαψε δίπλα του λίγο χῶμα.

— Κύττα ἰδέες ποὺ ἔχετε τοῦ λόγου σας γιὰ τὶς φωληές σας, εἶπε σὰν ξιππασμένος. Ποῦ νὰ τὸ φανταστῶ; Ἀμ' τί θὰ λέγατε λοιπὸν ἂν βλέπατε τὸ ἀρχοντικό μου; Εἶμαι βέβαιος πῶς ἡ ζήλεια θὰ σᾶς ἔκαμε νὰ γεννᾶτε χάμου τ' αὐγά σας ἀπὸ δῶ καὶ μπρός. Μὰ γιὰ πέστε μου, σᾶς παρακαλῶ, τί σπουδαῖο πρᾶγμα εἶναι ἡ φωληά σας; Λίγα ξερόχορτα, ποὺ μαζεύετε, λίγα ἄχυρα, κάμποσες ἀλογότριχες, τέτοιου εἴδους σκουπίδια τὰ ρίχνετε ἀνακατωμένα καὶ κάθεσθε στὴ μέση. Καὶ τὸ λέτε αὐτὸ σπίτι ποὺ μπαίνει μέσα ὄχι τὸ φῶς, μὰ ὅλος ὁ οὐρανός. Ἀμ' μποροῦσε νὰ γίνῃ ἀλλοιῶς, ἀφοῦ εἶναι ξεσκέπαστο; Νὰ σοῦ πῶ λοιπόν; ἢ μέσα ἢ ἔξω βρίσκεται τὸ νοικοκυριό σας τὸ ἴδιο τοῦ κάνει, καὶ δὲν τὸ νοιάζει καθόλου.

— Ἀμ' γι' αὐτὸ εἶσαι τυφλοπόντικας! εἶπε ἡ ποταμίδα, γιατὶ δὲν φανταζότανε πῶς ὑπάρχουν ζῶα μὲ τόση στενοκεφαλιά. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, θἄμουνα κουτὴ νὰ καταπιαστῶ γιὰ νὰ σᾶς πείσω ἐσᾶς, ἕνα μισόστραβο, ποὺ τρῶτε τὰ σκουλήκια καὶ κυνηγᾶτε τὶς λάσπες καὶ τὶς βρωμιὲς γιὰ νὰ χώνετε τὴ μύτη σας. Ἔτσι δὲν εἶναι; Μὲ τὰ μοῦτρα σας δὸς του καὶ σπρώχνετε τὸ χῶμα.... γιὰ νὰ χωθῆτε πιὸ μέσα καὶ ἅμα πᾶτε ὅσο μπορεῖτε πιὸ μέσα, τότε σᾶς φαίνεται πῶς εἶστε θαυμάσια!

— Καὶ τί ξέρετε σεῖς τί θὰ πῇ χῶμα; εἶπε ὁ τυφλοπόντικας μὲ ἥσυχη φωνὴ καὶ χωρὶς θυμό, γυαλίζοντας τὸ γουναρικὸ τῆς καιλιᾶς του. Αἴ! λοιπὸν δὲν τὸ ξέρετε ἐσεῖς, τὰ φτερωτὰ ζωῦφια, καθὼς εἶστε μάλιστα ἄστατα καὶ ἐλαφρά. Ἕνα σπίτι μὲ στοὲς πρὸς ὅλες τὶς μεριές, ποὺ σᾶς ἀφίνει νὰ πηγαινοέρχεστε ἐλεύθερα, ποῦ νὰ τὸ ξέρετε; Βέβαια κανένα πουλὶ δὲν ἐγνώρισε τέτοιο πρᾶμμα.

Ἐκεῖ ποὺ γινόταν αὐτὴ ἡ κουβέντα εἶχαν μαζευτῆ κάμποσα ζῶα καὶ τὴν ἀκούανε. Ἤτανε ἡ βερβερίτσα, ἡ Λῆ, ἡ Ζόζα, ἡ γουστέρα καὶ μερικὰ σκαθάρια ποὺ καθισμένα κάτω σὲ μιὰν ἀνθισμένη καστανιὰ ἔσκυβαν γιὰ νὰ δοῦν καὶ περνοῦσε ἡ ὥρα τους μὲ ἐκεῖνα ποὔλεγαν ἡ ποταμίδα καὶ ὁ τυφλοπόντικας. Κι' ἄξαφνα ἔγινε ἀπόλυτη σιωπή. Λίγα βήματα πιὸ πέρα μιὰ ἀχτίνα φωτεινή, ποὺ σὰν νἄχε κοπῆ ἀπὸ τὸν ἥλιο κι' ἔπεσε χάμου, ἐσκόρπισε ἕνα θαμβωτικὸ φῶς. Αὐτὸ ἦταν ποὺ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ἁπλωθῇ ἡ τόση σιωπή. Ὅλα τότε ἔστρεψαν τὸ βλέμμα πρὸς τὸ φῶς καὶ τόσο ἦταν μεγάλη ἡ συγκίνησή τους, ποὺ οἱ καρδιὲς ὅλων τους χτυποῦσαν δυνατά.

Κι' ἄξαφνα βλέπουν μιὰ μικρὴ ἀνθρώπινη μορφὴ ποὺ στεκότανε μικρὴ καὶ ἄφωνη μέσα στὸ φῶς ἐκείνης τῆς ἀχτίνας, καὶ μὲ ἁπλωμένα χέρια σὰν νὰ τοὺς ζητοῦσε φοβισμένα τὴν προστασία τους. Τὸ ἀνάστημα τοῦ μικροῦ αὐτοῦ πλάσματος δὲν ἦταν μεγαλύτερο ἀπὸ μιὰ πασχαλίτσα καὶ εἶχε δυὸ λαμπερὰ φτερουγάκια λευκὰ σὰν τὸ χιόνι καὶ τόσο λεπτὰ ποὺ τρέμανε καὶ στὴν πνοὴ τὴν ἐλαφρὴ τῆς πρωϊνῆς αὔρας.

Ὅλο τὸ σῶμα τοῦ πλάσματος αὐτουνοῦ ἦταν ἀπὸ φῶς. Καὶ ὅμως χωρὶς ἀμφιβολίαν ἤτανε ἀληθινὸ καὶ ζωντανὸ πλάσμα.

Καὶ τὸ καταλάβαινε κανένας γιατὶ καθὼς ξεκίνησε νὰ πάει κοντά τους ἐπερπατοῦσε, σὰν νὰ πετοῦσε, καὶ ἀπὸ τὰ μάτια της ἔλαμπε ἡ καλωσύνη. Καὶ ὅλο καὶ μαζεύονταν τὰ ζῶα γύρω του. Μικρὰ καὶ μεγάλα, τὸ ἔμαθαν ὅλα καὶ ξετρύπωναν ὁλοῦθε, καὶ ὅλα καθὼς τὸ ἔβλεπαν ἐστέκονταν μὲ θαυμασμὸ καὶ τὸ κυττοῦσαν.

Ἔμαθαν ὅμως ὅλα τώρα τί πρᾶγμα ἤτανε τὸ μικρὸ ἐκεῖνο ἀγγελοῦδι ποὺ ἄξαφνα εἶχε παρουσιαστεῖ.

Ἤτανε μιὰ μικρὴ νεράϊδα! Κανένα βέβαια ἀπὸ τὰ ζῶα δὲν ἤτανε ποὺ νὰ μὴν ξέρει πῶς ὑπάρχουν τέτοιες νεράϊδες, ὅμως ποτὲ δὲν εἶχαν δεῖ.

Καὶ ἡ παληὰ φλαμουριὰ ἀκόμα, ποὺ γνώριζε ἐδῶ κι' ἑκατὸ χρόνια, τί γινότανε πάνω στὴ γῆ, ἐψιθύρισε:

«— Ἀ! βέβαια κάποιο θαῦμα ἔγινε!»

Ἄξαφνα ἡ μικρὴ νεράϊδα θέλησε νὰ μιλήσῃ. Τότε ὅλα τὰ ζῶα στάθηκαν προσοχὴ καὶ ἄκουσαν:

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ ἀφήσετε νὰ ζήσω μαζί σας. Εἶμαι μιὰ μικρὴ νεράϊδα, ποὺ ἔχασα τὸ δρόμο καὶ δὲν μπορῶ πιὰ νὰ γυρίσω στὸν τόπο μου!

Οἱ καρδιὲς τῶν ζώων τῆς ἐξοχῆς ἔνοιωσαν μιὰ μεγάλη συγκίνηση. Ὅλα τὰ περίμεναν, μὰ ὄχι αὐτὴ τὴν ταπεινὴ παράκληση. Δὲν ἤξεραν λοιπὸν μὲ τί τρόπο νὰ τῆς δείξουν τὴ χαρά τους καὶ πῶς νὰ τὴν φιλοξενήσουν καλύτερα. Τότε μίλησε ἀπὸ τὴν κορυφὴ τῆς παληᾶς φλαμουριᾶς ἡ γρηὰ κουκουβάγια, ἡ Χουκού, ποὺ τὸ περιστατικὸ αὐτὸ τὴν ἔκαμε νὰ βγεῖ ἀπὸ τὴν κουφάλα ποὺ εἶχε τὴ φωληά της, ἂν καὶ ἦταν ἀκόμη μέρα:

— Λοιπὸν μποροῦμε ἀσφαλῶς νὰ ποῦμε, πῶς ἡ σημερινὴ ἡμέρα ἤτανε γιὰ μᾶς εὐτυχισμένη,

ἐφώναξε. Θέλει νὰ κατοικήση κοντά μας μιὰ νεράϊδα. Μ' ἄλλα λόγια ἡ χαρὰ καὶ ἡ καλωσύνη. Ὦ! βέβαια πρέπει ὅλοι νὰ τὴν περιποιηθοῦμε.

Καὶ γυρίζοντας στὴν νεράϊδα εἶπε:

— Καλῶς μᾶς ὥρισες στὸν τόπο μας. Εὐχαρίστως νὰ μείνης ὅσο θέλεις. Κανένα ζῶο δὲν ὑπάρχει μεταξύ μας ποὺ δὲν εἶναι πρόθυμο νὰ σοῦ φανῆ χρήσιμο.

Καὶ ἐπανέλαβε:

— Καλῶς μᾶς ἦρθες!

Τὴ γρηὰ Χουκοὺ τὴ κουκουβάγια τὴν θεωροῦσαν ὅλα τὰ ζῶα τῆς ἐξοχῆς γιὰ σπουδαῖο πρόσωπο καὶ τὴν ἐσέβοντο πολύ.

Ὁ λόγος ὅμως ποὔβγαλε, τί τὰ θέλετε, δὲν ταίριαζε καὶ μποροῦσε κανεὶς νὰ πῆ πὼς ἦταν περιττός. Μὰ ἦτανε κανένα ζῶο ποὺ εἶχε ἀντίθετη γνώμη; Ὅλα ἔμειναν σύμφωνα πὼς ἔπρεπε μὲ τὴν καρδιά τους νὰ περιποιηθοῦν τὴν μικρὴ ξανθοῦλα ποὺ ἦρθε νὰ τοὺς ζητήση φιλοξενία. Ἔγινε ὅμως ἕνα καλό. Μὲ τὰ λόγια τῆς Χουκοῦς πῆραν θάρρος καὶ δὲν στεκόντουσαν πιὰ νὰ τὴν κυττάζουν σὰν τοὺς χαζούς. Ἐσίμωσαν μάλιστα καὶ τῆς μιλούσανε καὶ ἡ βερβερίτσα, ἡ Λῆ, τῆς πρόσφερε ἕνα καρύδι ποὺ τὸ εἶχε φυλάξει ἀπὸ πέρυσι. Τὰ λουλούδια πάλι ἄρχισαν νὰ τῆς τραγουδοῦν ψιθυριστά, καθὼς τὰ χάϊδευε ἡ αὔρα.

Ἡ νεράϊδα μὲ χαμόγελο καὶ εὐγνωμοσύνη ἐδέχτηκε τὰ χαρίσματα αὐτὰ καὶ τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτὰ τὴν ἀγάπησαν ἀκόμη πιὸ πολύ, γιατὶ ἤξεραν πὼς σὰν νεράϊδα ποὺ ἦταν μποροῦσε νὰ μὴ ζητήση χάρι ἀπὸ κανένα.

Κανεὶς δὲν ἦταν ποὺ νὰ μὴ γνωρίζη τὴ δύναμή της.

Γιατὶ ὅμως νὰ ἔφυγε ἀπὸ τὸ βασίλειό της, ποὺ μονάχα τ' ἄστρα καὶ τὸ φεγγάρι τὸ φωτίζουν; Ἀφοῦ οἱ νεράϊδες μονάχα τὴ νύχτα παρουσιάζονται ἀπάνω στὴ γῆ; Τί τὴν ἔκαμε λοιπὸν νὰ μείνη καὶ τὴν ἡμέρα, ὅταν τὰ πάντα εἶναι πλημμυρισμένα ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἥλιου; Εἶχε μήπως κανένα σχέδιο; Εἶχε κανένα σκοπό;

Γρήγορα ἡ περιέργειά τους ἱκανοποιήθηκε καὶ ὅλες οἱ ἀπορίες τους λύθηκαν, γιατὶ ἡ νεράϊδα, ἀφοῦ πρῶτα εὐχαρίστησε ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς ἐξοχῆς, ποὺ τὴν ὑποδέχτηκαν, τοὺς εἶπε τὴν ἱστορία της:

—Ἔχω ἀνάγκη νὰ μείνω στὴ γῆ, ἄρχισε νὰ λέη μὲ καθαρὴ μὰ λυπημένη φωνή, γιατὶ ἀφορμὴ ποὺ δὲν μπορῶ νὰ γυρίσω στὸ βασίλειό μου, εἶναι ποὺ ἀντίκρυσα τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Μονάχα τὴ νύχτα οἱ νεράϊδες βγαίνουν στὸν κόσμο καὶ ἔχουν ὡς δουλειὰ νὰ κάμουν εὐτυχισμένο τὸ πρῶτο πλάσμα ποὺ θὰ συναντήσουν. Εὐθὺς ὕστερα καὶ προτοῦ λαλήσει ὁ πρῶτος κόκορας πρέπει νὰ γυρίσουν στὸ βασίλειό τους. Ἂν ὅμως δὲν προκάμουν καὶ τοὺς προφτάσει ἡ αὐγή, τότε μένουν στὴν ἐξορία. Αὐτὸ ἔπαθα κι' ἐγώ. Μιὰ νύχτα ξάστερη μόλις ἔφτασα συνήντησα τὴ μέλισσα τὴ Μάγια, ποὺ εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν κυψέλη της μὲ πόθο νὰ δῆ τὸν ἄνθρωπο στὴ πιὸ σπουδαία στιγμὴ τῆς ζωῆς του. δηλαδὴ ὅταν εἶναι ὡραῖος καὶ εὐτυχισμένος. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ τῆς ἱκανοποιήσω τὸν πόθο της. Καὶ ἀρχίσαμε νὰ πετοῦμε στὴν ἀστρόφωτη νύχτα, ὥσπου φτάσαμε στὴν εἴσοδο ἑνὸς δάσους, ὅπου καὶ εἴδαμε ἐκεῖνο ποὺ θέλησε ἡ Μάγια.

Κάτω ἀπὸ ἕνα δροσερὸ φύλλωμα ἐκάθουνταν ἕνας νέος καὶ μιὰ νέα καὶ κύτταζαν μὲ ὁλόφωτα πρόσωπα τὸ νεογέννητο βρέφος ποὺ ἐκείνη ἐκρατοῦσε στὴν ποδιά της.

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ θέαμα ἦταν ποὺ μ' ἔκαμε νὰ βρίσκωμαι σήμερα κοντά σας. Τέτοια ἦταν ἡ χαρὰ καὶ ἡ συγκίνησή μου ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ βγάλω τὰ μάτια ἀπὸ πάνω τους.

Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ τὰ πρόσωπά τους καὶ τὰ μάτια τους ἔλαμπαν. Καὶ οὔτε μποροῦσε στόμα νὰ βρεθῆ γιὰ νὰ περιγράψη τὴν εὐτυχία ποὺ τοὺς πλημμύριζε. Πόση ὥρα τοὺς ἔβλεπα ἔτσι; Δὲ μπορῶ νὰ πῶ.

Ξάφνου ὅμως σὰν κεραυνὸς νὰ μὲ χτύπησε, κι' ἕνα κῦμα ζωῆς ποὺ πρώτη φορὰ γνώριζα μέσα μου, μ' ἄρπαξε καὶ μὲ στριφογύριζε...

Ἕνα φῶς ἐθάμπωσε τὰ μάτια μου... ἔβγαλα μιὰ φωνὴ καὶ γονάτισα πάνω στὰ λουλούδια ποὖσαν μουσκεμένα ἀπὸ τὴν πρωϊνὴ δροσιά. Πέρα στὸν ὁρίζοντα χύθηκε μιὰ λάμψη κόκκινη καὶ σ' ὅλη τὴ φύση ἄκουες ἕνα χαρούμενο γέλοιο καὶ ἄκουα χίλιες φωνὲς ποὺ ἐνῷ μὲ φόβιζαν, μὲπαιρναν καὶ μένα στὴ χαρὰ τῆς μέθης των. Τότε κατάλαβα πὼς ὁ ἥλιος βγαίνει καὶ πῶς δὲν μποροῦσα πιὰ νὰ γυρίσω στὸ βασίλειό μου...

Ἐσιώπησε τότε ἡ νεράϊδα καὶ ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της. — Βαθειὰ σιωπὴ ἐβασίλευε στὰ γύρω. Ὅλα τὰ πλάσματα ποὺ τὴν εἶχαν ἀκούσει τὴν κύτταζαν μὲ θαυμασμό.

Τὸ φωτεινὸ πρόσωπό της μὲ τὰ ξανθὰ μαλιά, ἐσκόρπιζε γύρω μιὰ λάμψη μὰ μαζὶ καὶ μιὰ σιωπηλὴ μελαγχολία.

Ἡ φωνούλα της ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνηση, ἐνῷ ἐξακολουθοῦσε νὰ λέει:

—Ἄ!! Δὲν ξέρετε, ἀγαπητοί φίλοι τὶ εἶναι ἡ ὥρα τῆς ἀνατολῆς γιὰ τὰ μάτια ποὺ δὲν εἶδαν ποτὲ τὸν ἥλιο, σὰν τὰ δικά μου. Τὸ φεγγοβόλημά του μέσα σὲ ὅλο τὸ θόλο τοῦ οὐρανοῦ, τόσο μὲ ζάλισε ὥστε ἐλιποθύμησα. Πόσο κράτησε αὐτὸ δὲν ξέρω. Σὰν ἄνοιξα ὅμως τὰ μάτια μου βρέθηκα μέσα στὸ ρέμμα μιᾶς ἄλλης ζωῆς καινούργιας ποὺ τὴν ἔνοιωθα στὶς φλέβες μου σὰν νἆταν ἕνα μικρὸ χρυσὸ ποταμάκι. Εἶχα πέσει ἀνάμεσα στὰ λουλούδια καὶ ὁ ἥλιος μὲ πλημμύριζε μὲ τὸ φῶς του, καὶ δὲν τολμοῦσα νὰ κινηθῶ. Ἔμενα ἔτσι ἀσάλευτη χωρὶς καὶ ἡ ἴδια νὰ νοιώθω πῶς ἔγινε ὥστε ἡ πονεμένη ψυχή μου νὰ νοιώθη μαζὶ τόσο βαθειὰ τὴν πρωτογνώριστη αὐτὴ εὐτυχία.

Σὰν εἶπε αὐτὰ ἡ νεράϊδα ἐσιώπησε.

Ἕνα πουλάκι τότε τοῦ δάσους τῆς εἶπε:

—Ἡ εὐτυχία σου εἶναι καὶ δική μας.

—Ἕνα μονάχα μὲ λυπεῖ εἶπε ἡ νεράϊδα: Ποὺ δὲν ἔχω πιὰ τὴ δύναμη νὰ κάνω κάποιον εὐτυχισμένο. Τώρα εἶμαι καὶ γὼ σὰν καὶ σᾶς, χωρὶς καμμιὰ ἄλλη δύναμη, παρὰ μονάχα νὰ πονῶ μαζί σας ὅταν πάσχετε καὶ νὰ χαίρωμαι στὴ χαρά σας.

Ἀκούστηκε τότε ἡ φωνὴ τῆς Χουκοῦς νὰ λέῃ:

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐρχόμενο)

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΙΘΡΙΑΝ

Ὁ Παγκόσμιος Πόλεμος

Ἡ γιγαντομαχία 66 ἑκατομμυρίων στρατιωτῶν διὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς Παγκοσμίου Εἰρήνης

Πρὸ δεκαπενθημέρου ὅλοι παρακολουθήσαμε μ' ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον τὰ τηλεγραφήματα τῶν ξένων Πρακτορείων. Αἱ εἰδήσεις διὰ τὴν Παγκόσμιον Εἰρήνην δὲν ἦσαν καὶ τόσο αἰσιόδοξοι. Ὅλα τὰ ἔθνη ἑτοιμάσθησαν νὰ ὑποστηρίξουν τὰ σύνορά των, τὴν ἐδαφικὴν ἐλευθερίαν των. Καὶ φυσικὰ καὶ ἡ Ἑλλάς. Ἐν τούτοις αὐτὴ ἡ τόσον ἠλεκτρισμένη ἀτμόσφαιρα ἐθύμισε εἰς τοὺς παλαιοτέρους τὶς πλέον συναρπαστικὲς σελίδες τῆς ἐφιαλτικῆς συρράξεως τῶν κρατῶν : τοῦ Παγκοσμίου πολέμου. Μὰ ἐλάχιστοι, εἶνε, ἀπὸ τοὺς νεωτέρους φυσικά, ἀπὸ τὴν νεολαίαν μας, ἐκεῖνοι ποὺ γνωρίζουν τὴν συναρπαστικὴν αὐτὴν ἐποποιΐαν τῶν στρατῶν τοῦ κόσμου οἱ ὁποῖοι ἠμύνθησαν τῆς ἐλευθερίας των καὶ ἐθυσιάσθησαν δι' αὐτήν. Ἰδοὺ λοιπὸν σὲ γενικὲς γραμμὲς τὸ συνταρακτικὸν αὐτὸ δρᾶμα :

Ὁ Παγκόσμιος πόλεμος, ὁ μεγαλείτερος τῶν πολέμων τῆς ἱστορίας, ἤρχισε τὴν 28ην Ἰουλίου 1914. Τότε εἶχε κηρύξει ἡ Αὐστρουγγαρία τὸν πόλεμο κατὰ τῆς Σερβίας. Ἔληξε δὲ τὴν 11ην Νοεμβρίου 1918 διὰ τῆς συναφθείσης ὑπὸ τῆς Γερμανίας ἀνακωχῆς. Γιὰ τὴν Ἑλλάδα ὅμως ποὺ μπῆκε στὸ πόλεμο τὸ 1917, ἔληξε τὸ 1923.

Ὁ πόλεμος φυσικὰ αὐτὸς ὠνομάσθη Παγκόσμιος γιατὶ ἔλαβον εἰς αὐτὸν μέρος ὅλα τὰ κράτη.

Εἰς τὴν ἀρχὴ ἐμπόλεμοι δυνάμεις ἦταν αἱ ἑξῆς : Γερμανία καὶ Αὐστρουγγαρία ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου Γαλλία, Ἀγγλία, Ρωσσία, Βέλγιον, Σερβία καὶ Μαυροβούνιον. Κατόπιν, διαδοχικῶς, προσετέθησαν ἄλλα ἕνδεκα κράτη. Μὲ τὸ μέρος τῶν Κεντρικῶν Αὐτοκρατοριῶν ἡ Τουρκία (3 Νοεμβρίου 1914) καὶ ἡ Βουλγαρία (3 Ὀκτωβρίου 1915). Μὲ τὸ μέρος δὲ τῶν Συμμάχων ἡ Ἰαπωνία (15 Αὐγούστου 1914), ἡ Ἰταλία (23 Μαΐου 1915), ἡ Πορτογαλία (9 Μαρτίου 1916), ἡ Ρουμανία (27 Αὐγούστου 1916), ἡ Ἑλλὰς (Ἰούνιος 1917).

Ἐννοεῖται ὅτι μετὰ τὸ κίνημα τῆς Θεσσαλονίκης, τὸν Αὔγουστον 1916, μετεῖχε ἤδη ἕνα τμῆμα αὐτῆς τοῦ πολέμου, διὰ τοῦ στρατοῦ τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης, παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν Συμμάχων. Ἐπίσης μετεῖχον αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι (4 Ἀπριλίου 1917), ἡ Βραζιλία, ἡ Γουατεμάλα καὶ ἡ Κίνα.

Ἀπὸ ὅλα τὰ κράτη παρέμειναν οὐδέτερα μόνον ἕξη. Τὰ ἀκόλουθα : Ἡ Ἱσπανία, ἡ Ἑλβετία, ἡ Δανία, ἡ Ὀλλανδία, ἡ Σουηδία καὶ ἡ Νορβηγία.

Τὰ πραγματικὰ αἴτια δὲν ἦταν, ὅπως τότε ἐλέχθη, ἡ δολοφονία τοῦ Διαδόχου τῆς Αὐστρίας Φραγκίσκου - Φερδινάνδου καὶ τῆς συζύγου του (28 Ἰουνίου 1914) ὑπὸ τῶν Σέρβων φοιτητῶν, ἀλλά, ὅπως ἀργότερον μετὰ τὸν πόλεμον ἐξηκριβώθη καὶ ἐβεβαιώθη ἀπὸ ἐπιφανεῖς πολιτικοὺς καὶ διπλωμάτας, ὀφείλονται εἰς τὸν ἐμπορικὸν ἀνταγωνισμὸν καὶ εἰς τὴν σύγκρουσιν τῶν οἰκονομικῶν συμφερόντων, ἡ ὁποία ἰδιαιτέρως ἐμφανίζετο εἰς τὴν ἀποικιακὴν πολιτικήν.

Τοιουτοτρόπως ἐνῶ αἱ εὐρωπαϊκαὶ δυνάμεις διαδηλοῦσαν τὰς εἰρηνοφίλους διαθέσεις των παρεσκευάζοντο πρὸς πόλεμον. Ὁλόκληρος ἡ Εὐρώπη εἶχε κυριευθεῖ ὑπὸ φρενίτιδος ἐξοπλισμῶν. Τίποτε δὲν ἠδύνατο ν' ἀνακόψῃ μίαν ἐπικειμένην σύρραξιν. Ἡ Γαλλία ἐπιθυμοῦσε τὴν Ἀλσατίαν καὶ τὴν Λωρραίνην, τὴν ὁποία προσεπάθει ἡ Γερμανία νὰ ἀφομοιώσῃ. Ἡ Ρωσσία καὶ ἡ Αὐστρουγγαρία ὑπεβλέποντο ἀμοιβαίως διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς Βαλκανικῆς πολιτικῆς των. Ἡ Ἀγγλία δὲν ἔβλεπε μὲ καλὸ μάτι τὰς κολοσσιαίας ναυτικὰς καὶ στρατιωτικὰς προπαρασκευὰς τῆς Γερμανίας. Οἱ ἀνταγωνισμοὶ ἐπίσης τῶν κρατῶν ἐξετείνοντο διὰ τῆς ἀποικιακῆς πολιτικῆς ποὺ ἐφηρμόζετο. Τοιουτοτρόπως ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο πλήρης ἠλεκτρισμοῦ. Τὸ Σεράγεβον ἦτο τελειωτικῶς, μετὰ τὸ Χεράτ, τὴν Φασόδαν, τὸ Ἀγαδίρ, ὁ σπινθὴρ ἐκεῖνος ποὺ ἥναψε τὸ πῦρ.

Ποῖος εἶχε τὴν πρωτοβουλίαν ὅμως τοῦ πολέμου; Ποῖον βαρύνουν αἱ εὐθῦναι αὐτῆς τῆς παγκοσμίου καταστροφῆς; Ἐδῶ τὰ πράγματα εἶνε λιγάκι... μπερδεμένα. Τὸ γεγονὸς ὅμως εἶνε ὅτι ἡ Αὐστρία ὠθουμένη ἀπὸ τὴν Γερμανία ἐζήτησεν ἐπανορθώσεις ἀπὸ τὴν Σερβίαν, θιγούσας τὰ κυριαρχικὰ δικαιώματα τῆς Σερβίας ὡς κράτους. Ἐπηκολούθησε τὸ συμβούλιον τοῦ Στέμματος εἰς Πότσδαμ, τὴν 5ην Ἰουλίου, ὅπου ἐκανονίσθησαν μεταξὺ Γερμανίας καὶ Αὐστρίας τὰ στρατιωτικὰ καὶ οἰκονομικὰ μέτρα καὶ τὴν 23ην Ἰουλίου ἐπεδίδετο εἰς τὴν Σερβίαν τὸ Αὐστριακὸν τελεσίγραφον. Ἡ ἄρνησις φυσικὰ τῆς Σερβίας ἐπέφερε τὴν κήρυξιν, ἀπὸ μέρους τῆς Αὐστρίας, τοῦ πολέμου (28 Ἰουλίου 1914). Τὴν 31ην Ἰουλίου ἐπεστρατεύετο ἡ Ρωσσία. Τὴν 1ην Αὐγούστου ἡ Γερμανία καὶ ἐκήρυσσε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς πρώτης. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐπεστρατεύετο ἡ Γαλλία καὶ τὸ Βέλγιον. Τὴν 2αν Αὐγούστου ἡ Γερμανία ἐπέδιδε τελεσίγραφον εἰς τὸ Βέλγιον ζητοῦσα ὅπως ἐπιτραπεῖ νὰ διέλθουν τὰ στρατεύματά της ἐκ τοῦ βελγικοῦ ἐδάφους. Τὴν 3ην Αὐγούστου ἡ Γερμανία κηρύσσει

τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Γαλλίας. Αἴτιον; Τὰ γαλλικὰ στρατεύματα εἶχον εἰσέλθει δῆθεν εἰς τὸ γερμανικὸν ἔδαφος. Τὴν ἐπομένην τὰ γερμανικὰ στρατεύματα παρεβίαζον τὴν οὐδετερότητα τοῦ βελγικοῦ ἐδάφους. Ἡ Ἀγγλία ἐπεμβαίνει καὶ ζητεῖ ἀπὸ τὴν Γερμανία νὰ σεβασθῇ τὴν βελγικὴ οὐδετερότητα. Ἐκείνη ἀρνεῖται. Κατόπιν τούτου ἡ Ἀγγλία τὴν 5ην Αὐγούστου κηρύσσει τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Γερμανίας. Τὴν ἑσπέραν αὐτῆς τῆς ἡμέρας εὑρίσκονται εἰς ἐμπόλεμον κατάστασιν ἡ Αὐστρία, ἡ Γερμανία ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ Γαλλία, ἡ Ρωσσία, ἡ Ἀγγλία, τὸ Βέλγιον, ἡ Σερβία καὶ τὸ Μαυροβούνιον.

Μετὰ ἀπὸ δέκα ἡμέρας δέ, τὴν 15ην Αὐγούστου, ἐτάσσετο παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς Συνεννοήσεως καὶ ἡ Ἰαπωνία.

Ἔτσι ἤρχισεν ὁ μεγαλείτερος καὶ ὁ πλέον ἀνατριχιαστικὸς πόλεμος τῆς ἱστορίας τοῦ αἰῶνος μας, ὁ ὁποῖος διεξήχθη εἰς τὰ ἀκόλουθα πολεμικὰ μέτωπα : ΣΤΟ ΔΥΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

Ἀντιμέτωποι δυνάμεις : Γαλλία, μετὰ τὴν ἐπιστράτευσιν ἐκινητοποιήθησαν 3.780.000 ἄνδρες. Ἐξ αὐτῶν 2.690.000 ἀπετέλουν τὸν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ἀρχιστρατήγου στρατὸν ἐκστρατείας καὶ παραμεθορίων φρουρίων, 935 χιλ. δὲ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ 155 χιλ. εἰς τὴν Β. Ἀφρικήν.

Ἡ Γερμανία : ἡ ἐν εἰρήνῃ δύναμις τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ ἀνήρχετο εἰς 840 χιλ. ἄνδρας. Κατὰ τὴν ἐπιστράτευσιν ἐκλήθησαν κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τὰ ὅπλα πλέον τῶν 2.500.000 ἀνδρῶν ἐκ τῶν ὁποίων 1.500.000 ἐτάχθησαν παρὰ τὰ γαλλοβελγικὰ σύνορα. Γενικῶς ὅμως μέχρι τοῦ τέλους τοῦ πολέμου τὸ σύνολον τῶν ὑπὸ τῆς Γερμανίας ἐπιστρατευθέντων ἀνδρῶν ὑπερέβη τὰ 14 ἑκατομμύρια !...

Τὸ Βέλγιον : Ἡ δύναμίς του ἐν εἰρήνῃ ἦτο 85 χιλ. ἄνδρες, ἀνήρχετο δὲ ἐν ἐπιστρατεύσει εἰς 180 χιλιάδες ἀπὸ τὶς ὁποῖες αἱ 120 ἀπετέλουν τὸν στρατὸν ἐκστρατείας καὶ 60 χιλ. τὰ φρουριακὰ στρατεύματα.

Ἀγγλία : Τὰ ἀγγλικὰ στρατεύματα ἦταν ἐθελοντικά. Τὸ σύνολόν των δέ, δὲν ὑπερέβαινε τὶς 70 χιλιάδες.

Ἔτος 1914 : Ἡ κυριώτερη : Ἡ μάχη τοῦ Μάρνη (Αὔγουστος - Δεκέμβριος), ἡ ὁποία ἐσημείωσε τὴν ἀποτυχίαν τοῦ γερμανικοῦ ἑλιγμοῦ καὶ κατέληξεν εἰς τὸν πόλεμον τῶν χαρακωμάτων.

Ἔτος 1915 : Τὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ ἔτους αὐτοῦ χαρακτηρίζει ἡ σχετικὴ πρὸς τὸ νέον εἶδος τοῦ πολέμου «ψηλαφητὴ ἐνέργεια». Τοιουτοτρόπως δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐπιτύχουν τὴν διάρρηξιν τοῦ ἐχθρικοῦ μετώπου. Καὶ ὁ πόλεμος παρετείνετο. Παρετηρήθη ἐπίσης μεγάλη ἔλλειψις πυρομαχικῶν διότι μόνον ὁ λόρδος Κίτσενερ εἶχε τὴν γνώμην ὅτι αὐτὴ ἡ σύρραξις ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ «3 ἑβδομάδες ἢ 3 ἔτη!». Δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἡ Ἀγγλία κατέβαλε προσπάθειαν νὰ ἀναδιοργανωθῇ στρατιωτικῶς. Ὅταν δὲ ὁ λόρδος Κίτσενερ ἔγινε ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ἡ δύναμις διὰ τῆς στρατολογίας νέων ἐθελοντῶν ἀνῆλθε εἰς 460 χιλιάδες (Σεπτέμβριος 1914). Ἀκολούθως ἐγένετο ἡ περιωρισμένη ὑποχρεωτικὴ στρατολογία (Ἰαν. 1916) καὶ ἀργότερον ἡ γενικὴ (Φεβρ. 1918). Ἡ Ἀγγλία δηλαδὴ ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου 1914 μέχρι τοῦ Νοεμβρίου 1918 ἐπεστράτευσε 5 ἑκατομμύρια ἀνδρῶν ἐκ τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου καὶ πλέον τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν ἀποικιῶν !...

Ἔτος 1916 : Αἱ ἐπιχειρήσεις περιελάμβανον τὴν πολύνεκρον μάχην τοῦ Βερντὲν καὶ τὴν τοῦ Σόμ.

Ἔτος 1917 : Τὸ ἔτος αὐτὸ τοῦ πολέμου παρατηρεῖται ἔλλειψις ἐπιθετικῆς πρωτοβουλίας τῶν συμμάχων. Ἐπίσης μείωσις κατὰ πρῶτον τῶν δυνάμεών των διὰ τῆς Ρωσσικῆς ἐπαναστάσεως καὶ αὔξησις ἀργότερον τούτων διὰ τῆς εἰσόδου εἰς τὸν πόλεμον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Ἔτος 1918 : Ἡ νικηφόρος ἐπίθεσις τῶν συμμάχων ἐπέφερε τὸ τέρμα τοῦ πολέμου.

Ἐπίσης ἄγριος καὶ ἐξοντωτικὸς ἦτο ὁ ἀγὼν εἰς τὰ ἄλλα μέτωπα, ὅπως εἰς τὸ Ἀνατολικόν: ἀπὸ τῆς Γαλικίας μέχρι τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης. Εἰς τὸ Σερβικὸν μέτωπον, θέατρον τῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ αὐστριακοῦ στρατοῦ κατὰ τῆς Σερβίας.

Εἰς τὸ Μέτωπον τῶν Δαρδανελλίων, εἰς τὸ Ρουμανικὸν μέτωπον, εἰς τὸ Μακεδονικόν, εἰς τὰ Μικρασιατικὰ μέτωπα καὶ εἰς τὰς πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις τῶν ἀποικιῶν.

Ἐπίσης ἄγριος καὶ ἀνατριχιαστικὸς ἦτο ὁ κατὰ θάλασσαν πόλεμος.

Ἡ ἀνατριχιαστικὴ αὐτὴ σύρραξις, ἡ ὁποία ἔληξε τὴν 11 Νοεμβρίου 1918 μὲ τὴν ἀνακωχήν, διήρκεσε 50 μῆνες! Εἰς αὐτὴν ἐκινητοποιήθησαν 66 ἑκατομμύρια ἀνδρῶν! Αἱ ἀπώλειαι δὲ τοῦ ἐμψύχου ὑλικοῦ ὑπερέβησαν τοὺς ἑξῆς ἀριθμούς :

Νεκροὶ καὶ ἐξαφανισθέτες: Ἐννέα ἑκατομμύρια....

Τραυματίαι: Τριάντα ἑκατομμύρια!...

Αἱ ὑπογραφεῖσαι ἀκολούθως συνθῆκαι μεταξὺ τῶν ἡττηθέντων: Αὐστρίας, Γερμανίας, Βουλγαρίας, Οὐγγαρίας καὶ Τουρκίας καὶ τῶν νικητῶν Συμμάχων, ἐπὶ μίαν περίπου εἰκοσαετίαν ἔδιωξαν τὸν ἐφιάλτην μιᾶς νέας παγκοσμίου συρράξεως.

Τὰ ἔθνη ἐδιδάχθησαν πάρα πολλὰ ἐκ τῆς παγκοσμίου συρράξεως.

Τὰ ἔθνη βεβαίως εὐημεροῦν μὲ τὴν ἐσωτερικὴν γαλήνην καὶ ἠρεμίαν των. Ἂν ὅμως παραστῇ ἀνάγκη νὰ ἐμπλακοῦν εἰς μίαν σύρραξιν πρέπει νὰ ἔχουν πάντα τὴν ἱκανότητα νὰ ὑπερασπίσουν τὸν πληθυσμόν των καὶ τὸ πάτριον ἔδαφος!... Καὶ εἶνε εὐτυχὴς ἡ Πατρίς μας διότι μὲ τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ Μεγάλου Κυβερνήτου Ἀρχηγοῦ μας, τῇ ἐπινεύσει τοῦ Βασιλῆα μας ἀπὸ τὴν σωτηρία ἡμέρα τῆς 4 Αὐγούστου 1936 ἤρχισε καὶ συνεπλήρωσε τὰς πολεμικάς της παρασκευὰς ὥστε νὰ εἶνε ὑπολογίσιμος καὶ δὲν ἔμεινε στὰ χάλια τοῦ 1935 ὥστε νὰ μὴ λογαριάζεται σὲ τίποτε.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Α. Κανελλόπουλος καταθέτων στέφανον εἰς τὸν ἀνδριάντα τοῦ Μεγαλομάρτυρος Βασιλέως Κωνσταντίνου.

Ὁ Ἀρχηγὸς - Κυβερνήτης μας εἰς τὸ Στρατόπεδον Ι. Μεταξᾶ στὸ Ζούμπερι συνομιλῶν μετὰ βαθμοφόρων.

Τὰ μεταβάντα κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἀποκαλυπτηρίων τμήματα τῆς Ε. Ο. Ν. ἀποχωροῦντα τοῦ πεδίου τοῦ Ἄρεως.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

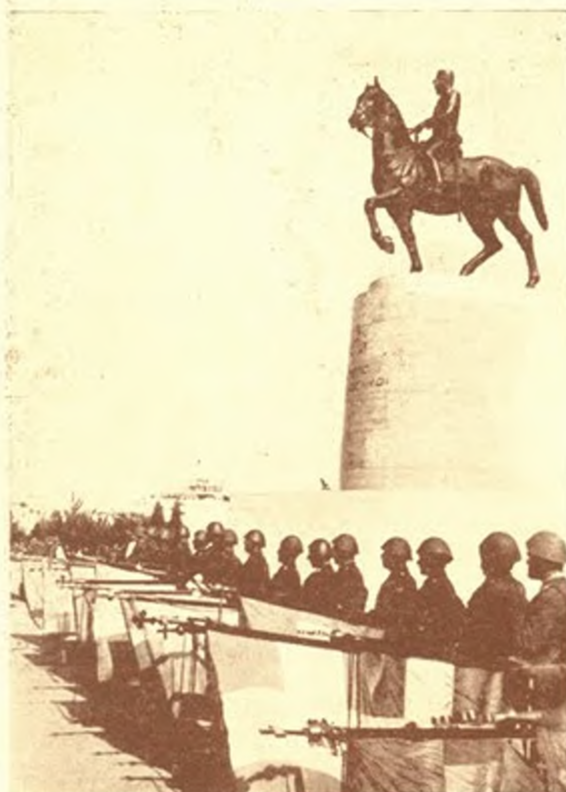
Ὁ Ἀρχηγός — Κυβερνήτης μας μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ Στρατοπέδου Ι. Μεταξᾶ στὸ Ζούμπερι.

Ἀπὸ τὴν παράταξιν τῆς Ε. Ο. Νεολαίας κατὰ τὴν κατάθεσιν στεφάνου εἰς τὸν ἀνδριάντα τοῦ Ἐθνομάρτυρος Βασιλέως Κωνσταντίνου. Εἰς τὸ μέσον ὁ Κυβ. Ἐπίτροπος.

Ὁ Μεγάλος μας Βασιληᾶς Γεώργιος φέρων τὴν Στραταρχικὴν Ράβδον, ἡ ὁποία τοῦ ἀπενεμήθη κατὰ τὴν τελετὴν τῆς 9 Ὀκτωβρίου ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ - Κυβερνήτου μας, ὡς ἐκπροσώπου τῶν πολεμικῶν δυνάμεων τῆς Χώρας.

ΤΗΣ "ΝΕΟΛΑΙΑΣ,,

Ἀπὸ τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Μεγαλομάρτυρος Βασιλέως Κωνσταντίνου. Αἱ σημαῖαι τῶν Συνταγμάτων ὑποκλίνονται κατὰ τὴν στιγμὴν τῶν ἀποκαλυπτηρίων.

Τμήματα σκαπανέων Ε. Ο. Ν. Μεσολογγίου παρελαύνοντα κατὰ τὰς ἑορτὰς τῆς 9ης Ὀκτωβρίου ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἀποκαλυπτηρίων τοῦ ἀνδριάντος τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Κωνσταντίνου ΙΒ΄.

Ἔξοδος τοῦ Μητροπολίτου Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Γερμανοῦ ἐκ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Τριπόλεως κατὰ τὴν 23 Σεπτεμβρίου, ἡμέραν ἁλώσεως τῆς Τριπόλεως, ἐνῷ ἡ παρατεταγμένη φάλαγξ Ε.Ο.Ν. Τριπόλεως ἀποδίδει τὰς νενομισμένας τιμάς.

Φαλαγγίται τῶν λόχων Ἀξιουπόλεως φωτογραφούμενοι πρὸ τοῦ Κοινοτικοῦ καταστήματος μετὰ τὴν ἑορτὴν τῶν ἀποκαλυπτηρίων.

Οἱ Φαλαγγίται μας στὴν Ἀκρόπολι.

HECTOR MALOT

«Χωρὶς Οἰκογένεια»

ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠ' ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

2ον

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὁ Μπαρμπερῆς εἶχε χτυπηθῆ πολὺ ἄσχημα ἀπὸ τὶς σκαλωσιὲς ποὺ ξαφνα γκρεμίστηκαν. Ὁ ἐργολάβος ὅμως ἀρνήθηκε νὰ τοῦ πληρώσει ἀποζημιώση γιατὶ ἀπεδείχθη ἀπὸ τὴν ἀνάκριση πὼς δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ βρεθῆ στὸ μέρος, ὁποῦ ἔπεσαν οἱ σκαλωσιές.

— Ἄτυχος! ἄτυχος, ὁ καϋμένος ὁ Μπαρμπερῆς, ἔλεγε. Ἄλλοι θὰ μποροῦσαν νὰ τὰ καταφέρουν κατεργάρικα καὶ νὰ πλουτίσουν ἀπ' αὐτὴ τὴν περίσταση. Μὰ ὁ ἄντρας σου δὲν θὰ πάρη τίποτε.

Καὶ καθὼς ἐστέγνωνε στὴ φωτιὰ τὰ σκέλη τοῦ παντελονιοῦ του ἐπανελάμβανε: «Ἄτυχος, ὁ καϋμένος ὁ Μπαρμπερῆς, ἄτυχος».

Καὶ τὄλεγε αὐτὸ μὲ ἀληθινὴ λύπη, ποὔδειχνε πὼς εὐχαρίστως θὰ ἤθελε νὰ πληγωθῆ ἂν τοὔδιναν ἀποζημίωση...

— Ἂς εἶναι ὅμως, εἶπε στὸ τέλος. Ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ τοῦ εἶπα τὴ γνώμη μου πὼς πρέπει νὰ κάμη τοῦ ἐργολάβου ἀγωγή....

— Ἀγωγή; Αὐτὰ τὰ πράγματα θέλουν λεφτά....

— Καὶ βέβαια, μὰ ἂν κερδίση;...

Ἡ μάννα Μπαρμπερίνα ἄρχισε τώρα νὰ σκέπτεται πὼς πρέπει νὰ πάει στὸ Παρίσι. Συλλογιζόταν ὅμως πὼς ἦταν μακρυνὸ καὶ πολυέξοδο ταξεῖδι.

Τὴν ἄλλη μέρα ἐπήγαμε στὸ χωριὸ νὰ συμβουλευτοῦμε τὸν παπᾶ. Αὐτὸς ὅμως τῆς εἶπε νὰ μὴ φύγη ἂν δὲν ἔπαιρνε πληροφορίες πὼς ἦταν ἐκεῖ ἀναγκαῖος ὁ παγεμός της. Ἐθεώρησε μάλιστα καλὸ νὰ γράψη στὸν ἐφημέριο τοῦ Νοσοκομείου ποὺ ἐθεραπευότανε ὁ Μπαρμπερῆς καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἐπῆρε ἀπάντηση πὼς δὲν ἦτανε καμμιὰ ἀνάγκη νὰ πάη ἡ Μπαρμπερίνα, κι' ἂν μποροῦσε μονάχα νἄστελνε λίγα χρήματα γιὰ τὴ δίκη, ποὺ θἄκανε ὁ Μπαρμπιρῆς τοῦ ἐργολάβου.

Ἔτσι ἐπερνοῦσαν οἱ ἡμέρες καὶ οἱ μῆνες καὶ ἀπ' τὸ Παρίσι κάθε λίγο καὶ λιγάκι ἔφταναν γράμματα τοῦ Μπαρμπερῆ ποὺ ζητοῦσε λεφτά. Στὸ τελευταῖο μάλιστα ἔγραφε πὼς ἂν τελείωναν τὰ λεφτὰ ἔπρεπε ἡ μάννα του νὰ βάλη μπρὸς καὶ νὰ πουλήση τὴν ἀγελάδα.

Ἆ! μονάχα ὅσοι ζοῦν στὸ χωριὸ ξέρουν τί συμφορὰ καὶ τί πόνος σφαλίζουν γιὰ τὸ χωρικὸ οἱ τέσσερες αὐτὲς λέξεις: «νὰ πουληθῆ ἡ ἀγελάδα». Γιατὶ οἱ ἀγελάδα εἶναι ἡ ζωή των. Ὅσο ὑπάρχει σταῦλος κι' ἀγελάδα ὁ φτωχότερος χωρικός, ἂς ἔχη καὶ μεγάλη οἰκογένεια, εἶναι ἥσυχος πὼς δὲ θὰ πεινάση ἡ φαμίλια του. Κι' ἕνα μικρὸ παιδὶ μπορεῖ νὰ τὴν τραβᾶ ἀπὸ τὸ σχοινὶ ποὖναι δεμένο στὰ κέρατά της καὶ νὰ τὴν βοσκάη στὰ χορτάρια τοῦ δρόμου, ἐκεῖ ποὺ ἡ βοσκὴ δὲν ἀνήκει σὲ κανένα.

Καὶ τὸ βράδυ ὅλη ἡ οἰκογένεια ἔχει βούτυρο γιὰ τὴ σούπα της καὶ γάλα ὅσο θέλει. Ὁ πατέρας, ἡ μητέρα, τὰ παιδιά, ὅλοι μικροὶ καὶ μεγάλοι, ζοῦν ἀπὸ τὴν ἀγελάδα.

Τόσο καλὰ ζούσαμε ἐγὼ καὶ ἡ μάννα-Μπαρμπερίνα ἀπὸ τὴ δική μας ἀγελάδα, ὥστε σχεδὸν ποτὲ δὲν εἶχα φάει κρέας ὥς τότε... Μὰ ἡ ἀγελάδα μας δὲν ἦταν μονάχα ἡ παραμάννα μας, ἤτανε μαζὶ καλὸς φίλος καὶ σύντροφος. Γιατὶ μὴ φανταστῆτε πὼς ἡ ἀγελάδα εἶναι κανένα κουτὸ ζῶο. Κάθε ἄλλο, εἶναι ζῶο γιομάτο φρόνηση καὶ μὲ ἠθικὰ προσόντα, ποὺ ὅσο περνᾶ ὁ καιρὸς μεγαλώνουν περισσότερο. Τὴ δική μας τὴ χαδεύαμε καὶ τῆς μιλούσαμε. Κι' αὐτὴ πάλι μὲ τὰ μεγάλα καὶ γλυκὰ στρογγυλά της μάτια μᾶς ἔδινε νὰ νοιώθουμε ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσε ἢ ἐκεῖνο ποὺ ἔνοιωθε.

Μὲ δυὸ λόγια, μᾶς ἀγαποῦσε καὶ τὴν ἀγαπούσαμε. Αὐτὸ τὰ λέει ὅλα.

Καὶ τώρα ἔπρεπε νὰ τὴν στερηθοῦμε καὶ νὰ χωρίσουμε, γιατὶ ἔτσι μονάχα πουλιώντας τὴν ἀγελάδα, θὰ εὐχαριστούσαμε τὸν Μπαρμπερῆ.

Ἦρθε λοιπὸν ἕνας ζωέμπορος στὸ σπίτι καὶ σὰν κύτταξε καὶ ἐξέτασε καλὰ τὴν Κοκκίνω, κουνώντας τὸ κεφάλι σὰν δυσαρεστημένος, εἶπε καὶ ξανάπε πολλὲς φορὲς πὼς δὲν τοῦ ἔκανε καθόλου, πὼς ἦταν ἀγελάδα φτωχῶν ἀνθρώπων, ποὺ δὲν θἄβρισκε νὰ τὴν πουλήση, πὼς ἦταν λίγο τὸ γάλα της, πὼς τὸ βούτυρό της δὲν ἦταν τῆς προκοπῆς καὶ στὰ ὑστερνὰ ἐδήλωσε πὼς μονάχα ἀπὸ καλωσύνη ἀποφάσιζε νὰ τὴν πάρη καὶ μονάχα γιὰ νὰ εὐχαριστήση τὴ μάννα-Μπαρμπερίνα, ποὺ ἦταν καλὴ γυναῖκα.

Ἡ Κοκκίνω ἡ καϋμένη σὰν νἄνοιωθε τί συνέβαινε, δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ σταῦλο καὶ μαζὶ ἄρχισε νὰ μουγκρίζη λυπητερά.

— Πήγαινε σὺ ἀπὸ πίσω καὶ βάρα την, μοῦ εἶπε ὁ ἔμπορος καὶ μαζὶ μοὔδωσε τὸ καμτσίκι του, ἀφοῦ τὸ ξεκρέμασε ἀπὸ τὸ λαιμό του.

— Ἆ! παρακαλῶ, ὄχι ἔτσι, εἶπε ἡ μάννα-Μπαρμπερίνα καὶ ἔπιασε τὴν ἀγελάδα ἀπὸ τὸ λουρί, ἐνῷ ἄρχισε νὰ τῆς μιλῆ μὲ γλυκὸ τρόπο:

— Ἔλα, μαννούλα μου, ἔλα! Ἔλα, χρυσῆ μου...

Ἡ Κοκκίνω, τότε δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίσταση. Ὁ ζωέμπορος τὴν ἔδεσε πίσω στ' ἁμάξι του καὶ ἔτσι ἀναγκάστηκε νὰ ἀκολουθήση. Ἐμεῖς γυρίσαμε στὸ σπίτι, μὰ πολλὴν ὥρα τὴν ἀκούγαμε νὰ φωνάζη λυπημένα.

Τώρα πιὰ πάει! Μήτε γάλα θἄχουμε, μήτε βούτυρο.

Τὸ πρωΐ ξερὸ ψωμὶ καὶ τὸ βράδυ πατάτες μὲ λίγο ἀλάτι.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ σὰν πουλήσαμε τὴν Κοκκίνω ἦρθε καὶ ἡ τελευταία Κυριακὴ τῶν Ἀπόκρεω. Θυμοῦμαι πέρυσι, σὰν σήμερα, ἡ μάννα - Μπαρμπερίνα ἔφτιαξε γλυκὰ καὶ λουκουμάδες... Ἀ! καὶ πόσο ἔφαγα!... Ἐφέτος ἡ Κοκκίνω ἔλειπε καὶ ποιὸς θὰ μᾶς ἔδινε γάλα γιὰ τὸ ζυμάρι καὶ βούτυρο γιὰ τὸ τηγάνι; Πάει πιά! οὔτε Κοκκίνω, οὔτε βούτυρο, οὔτε γάλα, οὔτε καλοπέραση τὴν Κυριακὴ αὐτὴ τῆς Ἀποκρηᾶς.... ἔτσι ἔλεγα μέσα μου καὶ ἤμουν τόσο λυπημένος.

Ὅμως κάτι μοῦ εἶχε κάμει ἐντύπωση!

Ἡ μάννα - Μπαρμπερίνα ποὺ δὲν συνήθιζε νὰ ζητᾶ τίποτε, ἐπῆγε σὲ μιὰ γειτόνισσα καὶ ζήτησε γιὰ τὸ χατῆρι μου ἕνα ποτῆρι γάλα, ἀπὸ μιὰν ἄλλη λίγο βούτυρο καὶ ὅταν γύρισα τὸ μεσημέρι στὸ σπίτι τὴν βρῆκα νὰ ζυμώνει σὲ μιὰ μεγάλη πήλινη χύτρα.

— Μπᾶ! τῆς εἶπα, ἀλεύρι;

— Ναί, Ρεμῆ μου, μοῦ εἶπε μὲ χαμόγελο, ἀλεύρι! Ὡραῖο ἀλεύρι ἀπὸ σιτάρι, κύττα πόσο εἶναι ἄσπρο, πῶς μυρίζει;

Δὲν τόλμησα νὰ ρωτήσω τί θἄκανε μὲ αὐτὸ τὸ ἀλεύρι, ἂν καὶ εἶχα περιέργεια νὰ μάθω, προπάντων γιὰ νὰ μὴν κάνω τὴ μάννα-Μπαρμπερίνα νὰ λυπηθῆ θυμίζοντάς την τί Κυριακὴ ἦταν σήμερα!

— Καὶ τί κάνουν μὲ τὸ ἀλεύρι; μὲ ρώτησε.

— Μά.... ψωμί!

— Βέβαια ψωμί. Μὰ καὶ τί ἄλλο;

— Κάνουν ἀκόμα καὶ χυλό.

— Ναί, καὶ χυλὸ βέβαια. Μὰ καὶ τί ἄλλο ἀκόμη;

— Τί ἄλλο;... ποῦ νὰ ξέρω;

— Ξέρεις καὶ καλοξέρεις.Μὰ καθὼς εἶσαι καλὸ παιδὶ δὲν θέλεις νὰ τὸ πῆς. Γιατὶ δὲν θὰ ξέχασες ἀσφαλῶς πὼς εἶναι σήμερα ἡ τελευταία Ἀποκρηᾶ, ἡ ἡμέρα ποὺ κάνουν γλυκὰ καὶ τηγανίτες. Ἤξερες ὅμως πὼς δὲν εἴχαμε βούτυρο καὶ γάλα καὶ ἀπέφυγες νὰ κάμης λόγο γι' αὐτά. Ἔτσι δὲν εἶναι, παιδί μου;

— Ἀ! μαμᾶ!...

— Μὴ σὲ νοιάζει ὅμως, καὶ ἔλαβα τὰ μέτρα μου. Τέτοια μέρα δὲν θὰ σ' ἀφήσω κακοκαρδισμένο. Γιὰ κύττα σὲ κείνη τὴν κασέλλα;

Τὴν ἄνοιξα τότε γρήγορα ὅσο μποροῦσα καὶ εἶδα τὸ γάλα, τὸ βούτυρο, λίγα αὐγὰ καὶ δυὸ - τρεῖς πατάτες.

— Τώρα δῶσε μου τὰ αὐγά, εἶπε, καὶ σὺ πάρε τὶς πατάτες νὰ τὶς καθαρίσης.

Τὴν ὥρα ποὺ καθάριζα ἐγὼ καὶ ἔκοβα φέτες τὶς πατάτες, ἐκείνη ἔσπασε τὰ αὐγὰ μέσα στὸ ἀλεύρι καὶ ἄρχισε νὰ τὸ ζυμώνει ρίχνοντας κάπου - κάπου καὶ μιὰ κουταλιὰ γάλα.

Ἔτσι ἀφοῦ ἑτοιμάστηκε ἡ ζύμη, ἡ μάννα - Μπαρμπερίνα ἔβαλε στὴ φωτιὰ τὸ τσουκάλι καὶ εἴμαστε πιὰ ἥσυχοι πὼς τὸ βράδυ στὸ τραπέζι θἄχαμε γλυκὰ καὶ τηγανίτες.

Θέλετε τώρα νὰ μάθετε τὴν ἁμαρτία μου. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη μοῦ φάνηκε ἀτελείωτη καὶ κάθε τόσο ἐπήγαινα καὶ σήκωνα τὸ πανὶ ποὺ σκέπαζε τὴ ζύμη.

— Κάθησε ἥσυχος, γιατὶ θὰ κρυώση καὶ δὲν θ' ἀνέβη καλά, μοῦ φώναξε ἡ μάννα - Μπαρμπερίνα.

Ἡ ζύμη ὅμως ἀνέβαινε μιὰ χαρὰ καὶ ἔβλεπα κάπου - κάπου νὰ κάνη ραγίσματα καὶ φουσκαλίδες. Κι' ἀπὸ ὅλη τὴ ζύμη ἔβγαινε μιὰ ὡραία μυρωδιὰ ἀπὸ τὰ αὐγὰ καὶ τὸ γάλα ποὺ εἶχε.

— Τώρα πιάσε νὰ κόψης μικρὰ ξύλα, εἶπε ἡ μάννα - Μπαρμπερίνα.Ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ καλὴ φωτιὰ ποὺ νὰ μὴ βγάζη καπνό.

Ἐπὶ τέλους ἐβράδυασε καὶ ἀνάψαμε τὸ λύχνο.

— Ρεμῆ, παιδί μου, βάλε ξύλα στὸ τζάκι.

Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ μοῦ τὸ πῆ ξανά, ἀφοῦ περίμενα τόσο. Ἔτσι σὲ λίγο μιὰ μεγάλη φωτιὰ ἀνέβηκε ἀπὸ τὸ τζάκι στὴν καπνοδόχο καὶ ἡ λάμψη της ἐγέμισε φῶς τὸ σπίτι.

Ἡ μάννα - Μπαρμπερίνα ἐπῆρε τὸ τηγάνι καὶ τὄβαλε πάνω στὴ φλόγα.

— Τώρα δῶσε μου τὸ βούτυρο.

Ἐπῆρε τότε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ μαχαιριοῦ λίγο σὰν καρύδι καὶ τὄβαλε στὸ τηγάνι ὅπου ἄρχισε νὰ λυώνη μὲ τσιτσιρίσματα.

Ὤ! τί καλὴ μυρωδιὰ ποὺ τόσο καιρὸ εἴχαμε νὰ νοιώσουμε. Ὤ! τί γλυκειὰ μουσικὴ ποὺ ἔκανε τὸ βούτυρο, καθὼς ἔλυωνε στὸ τηγάνι!

Μὰ ὅσο καὶ ἂν πρόσεχα στὴν ὡραία αὐτὴ μουσική, σὰν νἄκουσα κάποια βήματα στὴν αὐλή.

Ποιὸς νἀρχότανε, ἄραγε, τέτοια ὥρα; Ἀσφαλῶς, ἐσκέφθηκα, κάποια γειτόνισσα θἀρχότανε νὰ ζητήση φωτιά.

Ἐκείνη τὴν ὥρα ἡ μάννα-Μπαρμπερίνα ἐπῆρε μιὰ κουταλιὰ ζύμη καὶ τὴν ἔρριξε στὸ τηγάνι. Καὶ ὁ πρῶτος ἀπὸ τὶς τηγανίτες ἄρχισε νὰ ροδίζη.

Ἕνα μπαστοῦνι χτύπησε στὸ κατώφλι κι' εὐθὺς ἄνοιξε μὲ ὁρμὴ ἡ πόρτα. Χωρὶς νὰ γυρίση ἡ μάννα - Μπαρμπερίνα ρώτησε:

— Ποιὸς εἶναι;

Ἡ φλόγα τότε ἐφώτισεν ἕνα ἄνθρωπο ποὺ ἔμπαινε μέσα. Ἐφοροῦσε μιὰ ἄσπρη μπλοῦζα καὶ στὸ χέρι ἐκρατοῦσε ἕνα μπαστοῦνι χοντρό.

— Ἀ! μὴν ἐνοχληθῆτε! Καλὲς ἀπόκρηες, βλέπω κάνετε ἐσεῖς ἐδῶ μέσα, εἶπε μὲ χοντρὴ καὶ τραχειὰ φωνή.

Ἡ μάννα - Μπαρμπερίνα ἀφίνοντας κάτω τὸ τσουκάλι, ἐφώναξε:

— Παναγία μου! Καλὲ ἐσὺ εἶσαι, Γερώνυμε;

Ἔπειτα πιάνοντάς με ἀπὸ τὸ χέρι μ' ἐπλησίασε μπρὸς στὸν ἄνθρωπο ποὔστεκε ἀκόμη στὸ κατῶφλι καὶ μοῦ εἶπε:

— Ὁ πατέρας σου!

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΑ ΣΟΥ ΠΕΤΥΧΗ!

Ἔτρεξα τότε νὰ τὸν φιλήσω, μὰ μὲ ἐσταμάτησε μὲ τὸ μπαστοῦνι του:

— Ποιὸς εἶναι ἡ ἀφεντιά του; ἐρώτησε.

— Καλὲ εἶναι ὁ Ρεμῆς!

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐρχόμενο)

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

ΚΑΤΑΘΕΣΙΣ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΥΠΟ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν. ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Ἡ ψυχὴ τοῦ Βασιληᾶ μας Κωνσταντίνου, χωρὶς ἄλλο θὰ βρισκόταν τὴν περασμένη Κυριακή, μέσα στὸ χάλκινο Ὁμοίωμά Του καὶ θάνοιωθε τὴν πιὸ μεγάλη ἀνάπαυση.

Εἶχε μπροστά της κι' ἔβλεπε τὰ παιδιὰ ἐκείνων ποὺ μαζύ τους πολέμησε νὰ συνεχίζουν μιὰ παράδοση, παράδοση ὁλότελα ἑλληνική! Τὴν παράδοση τῆς καταβολῆς τοῦ φόρου τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς Ἐκείνους ποὺ ἔπεσαν γιὰ τὴ γλυκειά μας Πατρίδα.

Κι' αὐτῆς τῆς ἱερῆς παραδόσεως, ὅπως καὶ τόσων ἄλλων, τὴν πρωτοπορία στὴν Ἑλληνικὴ Νεότητα ἔχει σήμερα, ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας τῆς Ἑλλάδος.

Πρώτη, ἀπ' ὅλους τοὺς Ἕλληνες, ἦρθε στὰ πόδια Τοῦ Στρατηλάτη καὶ κατέθεσε τὶς δάφνες ποὺ τοῦ ἀνῆκαν!

Πόσοι ἀπ' τοὺς νεαροὺς αὐτοὺς βλαστοὺς μποροῦν νὰ θυμοῦνται, ἔστω κι' ἀμυδρὰ τὸ Βασιληᾶ τους;

Ὡστόσο, κι' αὐτοὶ ἀκόμη ποὺ δὲν εἶχαν γεννηθῆ ὅταν Ἐκεῖνος ἐτράβηξε γιὰ τὸ πικρὸ ταξεῖδι τῆς ξενητιᾶς, γιὰ νὰ μὴ ξαναγυρίσῃ στὴ γλυκειά Του Μάνα Ἑλλάδα, κι' αὐτοὶ ἀκόμη νομίζουν πὼς ἡ ἀγαπημένη Αὐτὴ φυσιογνωμία τοὺς εἶναι πολὺ γνωστή, νομίζουν πὼς τοὺς ἔχει μιλήσει, τοὺς ἔχει χαϊδέψει τὸ κεφάλι τους μὲ τὰ δοξασμένα χέρια Της. Νομίζουν πὼς τὴν ἄκουσαν νὰ τοὺς λέει στὸν καθένα χωριστά:

«Πρόσεχε, παιδί μου, τὴν Ἑλλάδα μας! Ζῆσε καὶ πέθανε γι' Αὐτὴν γιὰ νὰ μὴ σὲ ποῦν ποτὲ Νεκρό....»

Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικο τὰ παιδιὰ αὐτά! Τοὺς μίλησε, τὰ χάϊδεψε, τὰ συνεβούλευσε καὶ τὰ κάλεσε κοντά τους. Ὄχι ὅμως μὲ γραφή, οὔτε μὲ λόγο! Τοὺς μίλησε μὲ τὴ φωνὴ ἐκείνη ποὺ δὲν τὴν ἀκοῦν ὅλοι μαζύ, μὰ ἕνας - ἕνας. Τὴ φωνὴ τοῦ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΥΤΟΘΥΣΙΑΣ!...

Χρόνια ἡ Φωνὴ αὐτὴ ἐρχόταν στ' αὐτιά μας, μὰ τόσος ἦταν ὁ θόρυβος καὶ ὁ σάλος στὴν Πατρίδα μας, ποὺ ἀκουγόταν μπερδεμένη.

Μὰ ὁ Θεὸς ποὺ ἀγαπᾷ τὴν χώρα μας περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη χώρα τοῦ κόσμου, θέλησε νὰ τὴν ἀκούσωμε τὴ φωνὴ αὐτὴ ποὺ μᾶς καλοῦσε, κι' ἔστειλε νὰ ἡσυχάσουν τὸν θόρυβο δυὸ ἀνθρώπους.

Τὸ Γυιὸ τῆς Φωνῆς, τὸ Βασιληᾶ μας Γεώργιο καὶ τὸν ἀχώριστο σύντροφό Της στὶς μάχες καὶ τοὺς πολέμους, τὸν Ἀρχηγό μας.

Οἱ δυὸ Αὐτοὶ ἄνδρες, μεγάλοι ὅπως κι' Ἐκεῖνος, πειθάρχησαν στὴν προσταγὴ τοῦ Θεοῦ, ἡσύχασαν τὸν τόπο, ἔκλεισαν τὰ θορυβοποιὰ στόματα, διέλυσαν τὰ βρωμερὰ χνῶτα τους, ποὺ εἶχαν σχηματίσει πυκνὸ καὶ βαρὺ σύννεφο κι' ἔτσι τώρα πιὰ ἀκοῦμε καὶ βλέπουμε καθαρὰ τὸ βάθος τῆς ψυχῆς μας καὶ κάνουμε μιὰ ὑπέροχη διαπίστωσι «ΟΤΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΛΛΗΝΕΣ ΑΝΤΑΞΙΟΙ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΜΑΣ».

Κι' αὐτὴ τὴ διαπίστωσι θὰ τὴν ἔκανε κι' ὁ πιὸ δύσπιστος, ἂν ὑπάρχῃ, τὴν περασμένη Κυριακή, ὅταν ἔβλεπε μπροστὰ στὸ ἄγαλμα τοῦ Βασιληᾶ τὴν Ἑλληνικὴ Νεότητα νὰ καταθέτῃ τὸ στεφάνι της.

Ἀπὸ ἐνωρὶς εἶχαν παραταχθῆ τὰ δημοτικὰ σχολεῖα τῆς Γ' Περιφερείας Ἀθηνῶν. Στὶς 11 ἔφθασαν οἱ βαθμοφόροι τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Κυβερνητικὸ Ἐπίτροπο κ. Ἀλέξανδρο Κανελλόπουλο καὶ μὲ τὴ Μουσικὴ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων. Εἶχε ἔρθει κι' ἀπὸ τὴν Κόρινθο τὸ Γυμνάσιο μὲ τὴν Σημαία ὅπως κι' ἄλλα.

Τὸ ἄγαλμα ἦταν περιτριγυρισμένο ἀπὸ Μεταξωτὲς Γαλανόλευκες, ποὺ νόμιζε κανεὶς πὼς ὁλόκληρο ἀκουμποῦσε ἀνάλαφρα ἀπάνω σ' Αὐτές.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος, πρῶτος κατέθεσε τὸ στεφάνι τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας τῆς Ἑλλάδος. Τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου μὲ τὰ σχολεῖα, ἐνῷ ἡ Μουσικὴ ἀνέκρουε τὸν Ἐθνικὸ Ὕμνο καὶ τὸν Ὕμνο τῆς Νεολαίας.

Σὲ λίγα λεπτὰ τὸ Ἄγαλμα τοῦ Καβαλλάρη ξεφάντωνε μέσ' ἀπὸ Δάφνες καὶ μυρτιὲς χαρισμένες σ' Αὐτὸν ἀπὸ ἀνώτατες ἑλληνικὲς ψυχές.

Ὁ Κωνσταντῖνος τὴν περασμένη Κυριακὴ κοιμήθηκε στὸ πιὸ ἔμορφο κρεββάτι.

Μ. Δ.

ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΟΥ κ. Α. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐπὶ τῇ ἐπικειμένῃ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων τῶν Ἀνωτάτων Ἐκπαιδευτηρίων τῆς χώρας, ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Ἀλέξανδρος Κανελλόπουλος ὡμίλησεν πρὸ ἡμερῶν πρὸς τοὺς σπουδαστὰς τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος διέγραψε μὲ ἁδρᾶς γραμμὰς τὴν θέσιν τῆς ἐννοίας τοῦ ἐπιστήμονος, τὴν ὁποίον ἔδιδε τὸ παλαιὸν καθεστὼς καὶ τὴν τοιαύτην τὴν ὁποίαν δίδει τὸ σημερινὸν κράτος.

«Οἱ ἐπιστήμονες, εἶπεν, δὲν ἀποτελοῦν ἁπλῶς μίαν ἐπαγγελματικὴν τάξιν, ἀλλὰ τὴν ἡγέτιδα μερίδα τοῦ Ἔθνους. Ὁ ἐπιστήμων εἶναι λειτουργός, λειτουργίας, ἥτις ἀσκεῖται καὶ ὑπάρχει διὰ τὸ σύνολον. Τὴν ἐκμετάλλευσιν καὶ τὴν ἐπιστημονικὴν συμφεροντολογίαν, τὴν θέτει ἄκρως ἀντίθετον πρὸς τὴν βαθυτέραν ἔννοιαν τῆς Ἐπιστήμης, τὴν ὁποίαν δίδει τὸ σημερινὸν καθεστώς.

»Ἡ ἀντίληψις τοῦ Νέου Κράτους, εἶπεν ἐν συνεχείᾳ ὁ κ. Κανελλόπουλος, εἶναι ὅτι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ τὰ Ἀνώτατα Ἐκπαιδευτήρια θὰ καταστοῦν μονοπώλιον τῶν κατὰ τύχην οἰκονομικῶς ἰσχυρῶν μελῶν τῆς κοινωνίας.

»Ἡ ἑλληνικὴ Ἐπιστήμη ἀνήκει εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας. Τὸ Καθεστὼς τῆς 4ης Αὐγούστου, Καθεστὼς κατ' ἐξοχὴν Κοινωνικῆς Δικαιοσύνης δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀσκήσῃ διαφορετικὴν πολιτικὴν εἰς τὰ Ἀνώτατα Ἐκπαιδευτήριά του, χωρὶς ν' ἀνοίξῃ τὰς πύλας των δι' ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς νέους, ἀνεξαρτήτως ὑλικῆς ἰσχύος».

Περὶ τὸν ἄξονα αὐτόν, περιεστράφη τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ λόγου τοῦ κ. Ἐπιτρόπου, ὅστις εἶπεν, ὅτι ἡ προσπάθεια τοῦ Κράτους, εἶναι νὰ ἐκλείψουν μῦσται τῆς Ἐπιστήμης, οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται καὶ ροζιάζουν τὰ χέρια των διὰ νὰ ἐξοικονομήσουν τὰ διὰ τὴν σπουδὴν των ὑλικὰ μέσα.

Διὰ τὴν ὁλοκλήρωσιν ὅμως αὐτοῦ τοῦ ἐθνικοῦ πόθου, ἐκάλεσε τοὺς σπουδαστὰς τῆς Δ. Α. Σ ν' ἀποτελέσουν τὸ προπύργιον καὶ νὰ ἐξορμήσουν, πατάσσοντες πᾶσαν ἀντίδρασιν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ προστάτου τῶν δικαίων τοῦ φοιτητικοῦ κόσμου, οὐδὲν ἄλλο ἐπιδιώκουν, εἰ μὴ τὴν διασάλευσιν τῆς ἑνότητος τῶν σπουδαστῶν.

Τοὺς ἐμπνευσμένους λόγους τοῦ κ. Κανελλοπούλου ἐκάλυψαν παρατεταμένα χειροκροτήματα.

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Τὸ προπερασμένο Σάββατο 1 Ὀκτωβρίου εἰς τὴν αἴθουσαν συνεδριάσεων τῆς Δ. Α. Σ. ἐγένετο συγκέντρωσις τῶν φαλαγγιτῶν τῆς Ὑποδ)σεως Προσηρτημένων Σχολῶν τοῦ Πανεπιστημίου. Ὡμίλησε διὰ μακρῶν ὁ Ὑποδιοικητὴς τους ἐπὶ τῶν πεπραγμένων τοῦ παρελθόντος ἔτους καὶ ἀκολούθως ἀνέπτυξε ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὸ πρόγραμμα ἐργασίας τοῦ νέου ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους.

— Συμφώνως πρὸς τὴν ἐκδοθεῖσαν διαταγὴν τοῦ Διοικητοῦ τῆς Δ. Α. Σ., ἅπαντες οἱ δόκιμοι βαθμοφόροι ὑποχρεοῦνται νὰ παρακολουθήσουν μαθήματα σκοποβολῆς. Ἤδη μὲ τὴν παρατηρουμένην ἀθρόαν προσέλευσιν τῶν δοκίμων εἰς τὸ Σκοπευτήριον Ὑμηττοῦ Δ. Α. Σ. εἶναι εἰς θέσιν νὰ παρουσιάσῃ ἀρίστην ὁμάδα.

— Κατόπιν τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἐκδρομῆς τῆς Δ. Α. Σ. εἰς Πεντέλην, προετοιμάζεται ἀπὸ τὸ Τμῆμα Φυσικῆς Ἀγωγῆς καὶ Ψυχαγωγίας καὶ ἑτέρα ἐκδρομὴ εἰς παραθαλάσσιον μέρος. Ἡμερομηνία, ὡς καὶ τόπος μεταβάσεως θὰ ἀναγγελθοῦν ἐν καιρῷ.

— Τὸ γραφεῖον Προνοίας τῆς Δ. Α. Σ κατακλύζεται

καθημερινῶς ἀπὸ ὑποψηφίους διὰ τὸν οἶκον τοῦ φοιτητοῦ. Ἐννοεῖται ὅτι λαμβάνεται πρόνοια νὰ στεγασθοῦν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι πράγματι ἔχουν ἐπιτακτικωτέραν ἀνάγκην.

— Τὴν παραμονὴν τῶν ἀποκαλυπτηρίων ἐγένετο εἰς τὴν Δ. Α. Σ συγκέντρωσις τῶν φαλαγγιτῶν τῆς Διοικήσεως, πρὸς τοὺς ὁποίους ὡμίλησεν ὁ ὑπεύθυνος τῆς Ἰδεολογικῆς διαφωτίσεως, ἀναπτύξας τὴν Ζωὴν καὶ τὸ Ἔργον τοῦ Στρατηλάτου Βασιλέως.

Ἐν τέλει, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς συναδέλφους του, εἶπε:

«Ὅταν ὁρκισθῶμεν ἐνδομύχως εἰς τὴν Ἱερὰν Αὐτοῦ Μνήμην ὅτι θὰ ἀκολουθήσωμεν πιστῶς τὸ μέγα Του παράδειγμα.

»Ὅταν θὰ ἀποδυθῶμεν στὸν ἀγῶνα μὲ πίστιν καὶ βεβαιότητα εἰς τὴν νίκην.

»Ὅταν θυσιάσωμεν εἰς κρίσιμον στιγμὴν πᾶν ἀγαθὸν χάριν τῆς πατρίδος.

»Τότε μόνον μὲ τὴν συνείδησιν ἐλαφρὰν καὶ μὲ ἱλαρὸν τὸ βλέμμα θὰ ἔχωμεν ἀπόλυτον τὸ δικαίωμα νὰ ἀτενίσωμεν τὸν ἀνδριάντα Του καὶ εὐλαβῶς ἱστάμενοι ἐνώπιόν Του, νὰ ψιθυρίσωμεν:

»Αἰωνία Σου ἡ Μνήμη. Τροπαιοῦχε καὶ Νικητά!»

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ κίνησις τῆς Υ. Θ. Α. ζωηρά, ὅπως πάντα, τόσον εἰς τὰ νέα γραφεῖα της, ὅσον καὶ εἰς τοὺς ὑποτομεῖς της.

Εἰς τὸν 10ον ὑποτομέα ὡμίλησεν ἡ ὑποτομεάρχις μὲ θέμα «τὴν ἐξωσχολικὴν μόρφωσιν τοῦ ἀτόμου».

Τὴν δὲ Κυριακήν, ἡμέραν τῶν ἀποκαλυπτηρίων ἐξεφωνήθη ὁ πανηγυρικὸς καὶ ἀνεγνώσθη ἡ ἡμερησία διαταγὴ τῆς Διοικητρίας τῆς Υ. Θ. Α.

Αἱ φαλαγγίτισσαι τοῦ 14ου ὑποτομέως ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῆς ὑποτομεάρχου των ἐβοήθησαν εἰς τὴν λαχειοφόρον ἀγορὰν τοῦ ἐνοριακοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου μὲ θαυμαστὴν προθυμίαν καὶ ἐνεργητικότητα.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΝΟΤΟΥ

Ἡ Ὑποδιοίκησις Θηλέων Νότου, συνεχίζει ἐντατικὰ τὰ μαθήματα γυμναστικῆς, τὰ ἀθλήματα στίβου καὶ τὰ διάφορα παιχνίδια. Αἱ φαλαγγίτισσες καὶ σκαπάνισσες εἶναι ἐνθουσιασμέναι, ἡ τάξις δὲ καὶ ἡ ὅλη ἐμφάνισίς των ἐθαυμάσθη κατὰ τὴν εἰς τὴν πλατεῖαν Βασιλίσσης Σοφίας γενομένην ἑορτὴν τῶν ἀποκαλυπτηρίων.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΒΟΡΡΑ

Ἡ κίνησις τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Βορρᾶ ὑπῆρξε καὶ κατὰ τὸν μῆνα Ὀκτώβριον πολὺ ζωηρά. Τὴν Κυριακὴν 2 Ὀκτωβρίου, ὁ ὑποτομεὺς Χολαργοῦ μετὰ τὸ ἐκκλησίασμα, παρηκολούθησε τὸ μάθημα παθητικῆς ἀεραμύνης τῆς ἰατροῦ καὶ διοικητρίας τῆς Υ. Βορρᾶ κυρίας Σαλιγγάρου.

— Ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τῆς ὁμαδάρχου Γ. Λιτσιάρδου ἐγένετο ψυχαγωγικὴ πορεία μὲ ᾄσματα καὶ χορούς.

— Ὁ Ὑποτομεὺς Κηφισιᾶς παρηκολούθησε τὴν ἐν τῷ Ἱερῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Θείαν Λειτουργίαν καὶ τὸ ἐν αὐτῷ γενόμενον κήρυγμα. Μετὰ ταῦτα τὸ ΙΙΙ καὶ IV ὑποδιαμερίσματα, συνοδευόμενα ὑπὸ τῆς λοχίου Παναγοπούλου, παρηκολούθησαν τὴν ἐν τῷ γυμναστηρίῳ Ζηρίνη, γενομένην διάλεξιν «περὶ τῆς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων προστασίας καὶ ἀγάπης τῶν ζώων».

— Τὴν Κυριακὴν 9-10-38 ἅπαντες οἱ ὑποτομεῖς ἔλαβον μέρος εἰς τὴν γενομένην ἑορτὴν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Διοικήσεως ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἀποκαλυπτηρίων τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου, εἰς τὴν ὁποίαν παρέστησαν αἱ τοπικαὶ ἀρχαὶ καὶ μέγα μέρος ἐκ τῶν κατοίκων.

Ὁ πανηγυρικὸς τῆς ἡμέρας ἐξεφωνήθη ὑπὸ τῆς κυρίας Κατσιμήτρη καὶ ἡ λοχίτης Παναγοπούλου ὡμίλησε περὶ τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Ἔργου τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου. Ἀνεγνώσθη ἡ ἡμερησία διαταγὴ τοῦ κ. Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου καὶ ἐγένετο ἑνὸς λεπτοῦ σιγή. Ἀπηγγέλθησαν ποιήματα καὶ ᾄσματα καὶ ὡραία Ἐθνικὴ ἑορτὴ ἔληξε μὲ τὸν Ἐθνικὸν Ὕμνον καὶ τὸν Ὕμνον τῆς Νεολαίας.

Ἐπίσης ἡ Ὑποδιοίκησις Θηλέων Βορρᾶ, προσθέτει εἰς τὸ ἐνεργητικόν της μίαν ἀκόμη σοβαρὰν καὶ κοινωφελῆ ἐργασίαν, μὲ τὴν ἵδρυσιν τῆς οἰκοκυρικῆς Σχολῆς. Κατωτέρω παραθέτομεν τὴν σχετικὴν ἀνακοίνωσιν.

«Ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας πρὸς ὁλοκλήρωσιν τοῦ προγράμματός της ἱδρύει εἰς τὴν ὑποδιοίκησιν Θηλέων Βορρᾶ (ἀριθ. διατ. 196 Περ. Διοικ. κ. Λουκίας Μαντζούφα) τὴν πρὸ πολλοῦ ἀναγγελθεῖσαν Σχολὴν Οἰκοκυρικῆς (ραπτική, κοπτική, ἐργόχειρα, μαγειρικὴ κλπ.), εἰς τὴν ὁποίαν θὰ λειτουργήσῃ ἐπίσης καὶ παιδονομικὸν τμῆμα.

Ἡ Σχολὴ θὰ λειτουργήσῃ εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ὀργανώσεως Χολαργοῦ (κάτωθι γραφείων Κοινότητος Χολαργοῦ).

Εἰδοποιοῦνται οἱ γονεῖς καὶ κηδεμόνες τῆς περιφερείας μας ὅτι αἱ ἐγγραφαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ. καθ' ἑκάστην 5 - 6 μ.μ. εἰς τὰ γραφεῖα μας καὶ παρακαλοῦμεν ὅπως ἀποστέλλωσι τὰ τέκνα των πρὸς ἐγγραφήν.

Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι τὰ μέλη τῆς Ὀργανώσεως μετὰ τὴν ἐκμάθησιν θὰ πληρώνωνται ἀναλόγως τῆς ἀποδόσεώς των».

Ὑποδιοίκησις Θηλέων Βορρᾶ

Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΩΝ

— Ἡ Διοικήτρια τῶν φοιτητριῶν καὶ σπουδαστριῶν Δὶς Α. Λουκίδου, ἔκαμε τὴν ἔναρξιν τῶν ἐκπαιδευτικῶν μαθημάτων πρὸς τὰς βαθμοφόρους τῆς Ὑποδιοικήσεως.

— Πρὸ ἡμερῶν ἐπεσκέφθη τὰ νέα γραφεῖα τῆς Ὑποδιοικήσεως ἡ Διοικήτρια κυρία Λουκία Μαντζούφα, ἡ ὁποία ἐξέφρασε τὴν ἀπόλυτον εὐαρέσκειάν της πρὸς τὴν Διοικήτριαν Δίδα Λουκίδου.

— Αἱ ἐνέργειαι διὰ τὴν ἵδρυσιν Οἴκου Φοιτητρίας συνεχίζονται ἐντατικά, καὶ προβλέπεται ὅτι θὰ στεφθοῦν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας, κατόπιν τῆς πατριωτικῆς στοργῆς καὶ μερίμνης, τὴν ὁποίαν ἐπιδεικνύει ὁ Ἀρχηγός μας διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο.

— Μὲ μεγάλη σεμνότητα ἐγένετο ἡ ἑορτὴ τῶν ἀποκαλυπτηρίων τοῦ Ἀειμνήστου Βασιλέως Κωνσταντίνου εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Πανεπιστημίου.

Μὲ μεγάλην συγκίνησιν ὁ φοιτητικὸς κόσμος ἤκουσε τὸν ἐμπνευσμένον λόγον τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Βολωνάκη, τονίσαντος τὴν δρᾶσιν τοῦ Βασιλέως ὡς Ἀρχιστρατήγου. Ἀπευθυνόμενος δὲ ἐν τέλει πρὸς τὴν σπουδάζουσαν Νεολαίαν εἶπεν ὅτι: «Ἡ Νεολαία ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ δρᾶσιν τοῦ Βασιλέως πρέπει ν' ἀτλῇ δύναμιν καὶ καρτερικότητα ἵνα φανῇ ἀξία τοῦ ἐθνικοῦ της προορισμοῦ».

ΕΠΑΡΧΙΑΙ

Ε. Ο. Ν. ΛΑΚΩΝΙΑΣ

Τὴν 25ην παρελθόντος μηνὸς ἡμέραν Κυριακὴν ὁ κ. Νομάρχης Λακωνίας καὶ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε. Ο. Ν. μετὰ τοῦ κ. Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ Ε. Ο. Ν. Λακωνίας καὶ ἐπιτελείου τῆς Διοικήσεως μετέβησαν εἰς τὸ χωρίον Ἀναβρυτή.

Περὶ τὴν 11ην π. μ. εὑρισκόμενοι εἰς διακοσίων μέτρων ἀπόστασιν ἔξωθεν τοῦ χωρίου τοὺς σταματοῦν τοὺς ἐπισκέπτας ἐλθόντες εἰς προϋπάντησίν των πέντε φουστανελοφόροι - φαλαγγίται τοῦ Σχηματισμοῦ τοῦ ὡς ἄνω χωρίου, ἔνθα ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τούτων προσφωνήσας ηὐχήθη τὸ καλῶς ἤρθαν στὸ χωριό τους. Εἶτα προχωρήσαντες ὅλοι ὁμοῦ εἰσῆλθον εἰς τὸ χωρίον. Ἅμα τῇ εἰσόδῳ των οἱ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ χωρίου τούτου κτυποῦσαν χαρμόσυνα. Σ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ χωρίου μιὰ μικρὴ Σκαπάνισσα ἀκτινοβολοῦσα ἀπὸ χαρὰν καὶ συγκίνησιν προσέφερεν εἰς τὸν κ. Νομάρχην καὶ Γενικὸν Ἐπόπτην Ε. Ο. Ν. Λακωνίας ἀνθοδέσμην ἀπὸ λουλούδια τοῦ ἀγροῦ ἀσπασθεῖσα τὴν χεῖρά του. Προχωρεῖ ὁ κ. Νομάρχης πρὸς τὸ κέντρον ἐν μέσῳ τῶν παραληρούντων ἀπὸ ἐνθουσιασμὸν καὶ ζητωκραυγῶν τῶν κατοίκων, οἵτινες σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις εἶχον ἐξέλθει γιὰ νὰ βροντοφωνήσουν τὴν Πίστιν τους στὸ Βασιλῆᾶ μας καὶ στὸν Ἐθνικό μας Κυβερνήτη. Ἐκεῖ ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος προσεφώνησε τὸν κ. Νομάρχην, εἰπὼν μεταξὺ τῶν τόσων ἄλλων συγκινητικῶν του λόγων, ὅτι διὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου τοὺς ἐπισκέπτεται ἀντιπρόσωπος τοῦ Κράτους καὶ ὡς ἐκ τούτου δικαιολογημένη εἶναι ἡ χαρὰ καὶ ἡ συγκίνησις ὁλοκλήρου τοῦ χωρίου των. Ἡ συγκίνησις καὶ ἡ χαρὰ τοῦ πλήθους δὲν παύει ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκδηλοῦται ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν διὰ νέων ζητωκραυγῶν καὶ ἐπευφημιῶν ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ μας Κυβερνήτου.

Εἶτα ὁμιλεῖ ὁ κ. Νομάρχης εἰπὼν κατ' ἀρχὴν ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Ἐθνικός μας Κυβερνήτης διδάσκει ὅτι τὸ πρῶτον μέλημα τοῦ Κυβερνήτου εἶναι νὰ ἐπικοινωνῇ ἀμέσως μὲ τὸν λαόν του, νὰ ἐξετάζῃ τὰ ζητήματά του καὶ θεραπεύῃ ταῦτα. (Οὐρανομήκεις ζητωκραυγαὶ ἐκάλυψαν αὐτά του τὰ λόγια ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ μας Κυβερνήτου). Εἶτα ὁ κ. Νομάρχης ὁμιλεῖ διὰ μακρῶν διὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, ζητωκραυγάσας τέλος ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Κυβερνήτου Ἀρχηγοῦ. Τὰ τελευταῖα του λόγια καλύπτουν νέας οὐρανομήκεις καὶ βροντώδεις ζητωκραυγαί.

Ἀκολούθως λαμβάνει χώραν ἡ ὁρκωμοσία τῶν φαλαγγιτῶν καὶ φαλαγγιτισσῶν τοῦ Σχηματισμοῦ τοῦ χωρίου. Στιγμὲς ἱερὲς γιὰ τοὺς γεροντοτέρους, οἵτινες δακρύζουν ἀπὸ χαρὰ καὶ συγκίνησι, ἱερώτερες ἀκόμα πιὸ πολὺ γιὰ τοὺς ὁρκιζομένους νέους ποὺ στὰ μάτια των εἶναι ζωγραφισμένα ἡ Πίστις, ἡ ὑπόσχεσις, ὁ σκοπός.

Εἶτα ὁ κ. Νομάρχης παραδίδει τὴν Σημαίαν τοῦ Σχηματισμοῦ εἰπὼν ὅτι καθῆκον στοὺς νέους εἶναι νὰ τὴν παραδώσουν πιὸ τιμημένη κι' ἔνδοξη στὰ παιδιά τους.

Ἐπακολουθεῖ παρέλασις τῶν φαλαγγιτῶν καὶ φαλαγγιτισσῶν.

Παρελαύνει ἡ Νεολαία, ἡ ἁγνὴ Νεολαία ἑνὸς χωρίου τοῦ Ταϋγέτου, παρελαύνει περήφανη, καμαρωτὴ καὶ χαρωπή. Ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν κάμνουν αἱ φαλαγγίτισσαι αἵτινες ἦσαν ἐνδεδυμέναι μὲ ἀρχαίαν στολὴν Ἀμαλίας.

Εἶτα προσφέρονται ἀναψυκτικὰ καὶ ἀκολουθεῖ ἐπίσκεψις ὑπὸ τοῦ κ. Νομάρχου τῶν ἀρχαιοτήτων καὶ ἐργοστασίων τινῶν τοῦ χωρίου.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας καὶ εἰς τὸ μνημεῖον τῶν πεσόντων ὁ κ. Νομάρχης καταθέτει στέφανον. Εἶτα ἐπακολουθεῖ χορὸς εἰς τὴν κεντρικὴν πλατεῖαν τοῦ χωρίου πρωτοστατούντων τῶν φαλαγγιτισσῶν καὶ φαλαγγιτῶν καὶ ὁλοκλήρου τοῦ χωρίου μέχρι τῶν ἑσπερινῶν ὡρῶν, ὁπότε καὶ ἀνεχώρησαν ὁ κ. Νομάρχης μετὰ τῶν λοιπῶν, συνοδευόμενοι ἕως ἔξωθεν τοῦ χωρίου ὑπὸ τοῦ παραληροῦντος ἀπὸ ἐνθουσιασμὸν πλήθους τῶν κατοίκων, φαλαγγιτισῶν καὶ φαλαγγιτῶν.

Ἡ ἡμέρα αὐτὴ θὰ μείνῃ ἀξέχαστη στοὺς ἐπισκέπτας, ἀκόμη δὲ περισσότερον στοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου τούτου.

ΑΞΙΟΥΠΟΛΙΣ.— Μεγαλοπρεπέστατα ἑωρτάσθη ἐν τῇ κωμοπόλει μας ἡ τελετὴ τῶν ἀποκαλυπτηρίων τοῦ ἀνεγερθέντος ἐν Ἀθήναις ἀνδριάντος τοῦ Στρατηλάτου Βασιλέως Κωνσταντίνου.

Βάσει τοῦ ἐκδοθέντος ὑπὸ τῆς Φαλαγγαρχίας Ἀξιοῦ προγράμματος συνεπείᾳ ἐγκυκλίου διαταγῆς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Κιλκὶς εἰς τὴν δύναμιν τῆς ὁποίας ἀνήκει, ἅμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου σαλπιγκταὶ φαλαγγῖται ἀπὸ τοῦ ὑψώματος Παπαγιάννη ἐσήμαναν ἐγερτήριον, τὴν δὲ 9ην ὥραν π. μ. τμήματα τῶν ἐνταῦθα λόχων τῆς Ε. Ο. Ν. παρετάχθησαν πρὸ τῆς ἐκκλησίας διὰ τὴν ἀπόδοσιν τιμῶν εἰς τοὺς ἐπισήμους.

Τὴν 10.30' μετὰ τὴν δοξολογίαν εἰς ἣν παρέστησαν ἅπασαι αἱ ἑδρεύουσαι ἐνταῦθα στρατιωτικαὶ καὶ πολιτικαὶ ἀρχαὶ ὡς καὶ αἱ ὀργανώσεις, ἐνώπιον τῆς συγκεντρωθείσης πρὸ τοῦ Κοινοτικοῦ καταστήματος Ἐθνικῆς Νεολαίας, τῶν Παλαιῶν Πολεμιστῶν, τῶν μαθητῶν τοῦ Σχολείου καὶ τοῦ πλήθους, ὡμίλησε διὰ τὸ ἔργον τοῦ Στρατηλάτου Βασιλέως ὁ Λοχίτης κ. Χ. Βρέντας, ἐξάρας διὰ μεστῶν πατριωτισμοῦ φράσεων τὴν σημασίαν τὴν ὁποίαν ἔχει διὰ τοὺς Ἕλληνας ἡ ἑορτὴ καὶ κατέληξε παρορμήσας τὸ κοινὸν νὰ ἐργασθῇ διὰ τὸ καλὸν τῆς φιλτάτης μας Ἑλλάδος. Τὸν λόγον τοῦ ἀγορητοῦ ἐπηκολούθησε σιγὴ ἑνὸς λεπτοῦ εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν ἀείμνηστον ἐλευθερωτὴν Βασιλέα.

Εἶτα πρὸ τῶν ἐπισήμων παρήλασαν συντεταγμένοι οἱ εὐσταλεῖς φαλαγγῖται τῶν δύο λόχων Ἀξιουπόλεως, ἡ ἀνεξάρτητος ὁμὰς φαλαγγιτισσῶν, οἱ μαθηταὶ τῶν Σχολείων καὶ τμῆμα Στρατοῦ.

Γενικῶς ἡ Ἀξιούπολις χάρις εἰς τὴν Ὀργάνωσιν τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας, ἥτις ἀπὸ ἔτους καὶ ἐντεῦθεν πρωτοστατεῖ εἰς πᾶσαν Ἐθνικὴν κίνησιν, ἔλαβε πανηγυρικὴν ὄψιν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς, ἀπὸ πολὺ πρωῒ δὲ ἦτο πλημμυρισμένη εἰς τὴν κυανόλευκον.

Ὁ αὐτὸς ἐνθουσιασμὸς παρετηρήθη καὶ εἰς τὰς ἕδρας τῶν λοιπῶν λόχων τῆς Φαλαγγαρχίας Ἀξιοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἀποκαλυπτηρίων τοῦ ἀνδριάντος τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Κωνσταντίνου, οἱ Διοικηταὶ τῶν ὁποίων ἀνέπτυξαν τὸ ἔργον τοῦ Ἐλευθερωτοῦ.

ΝΕΑΠΟΛΙΣ, 10.— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν 9ην τρέχοντος τμῆμα τῆς δυνάμεως τῆς Διοικήσεως Ε. Ο. Ν. Νεαπόλεως μετὰ τμήματος τῆς μουσικῆς Νεαπόλεως, ἀπαρτιζομένου ἐκ φαλαγγιτῶν καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ μουσικοῦ κ. Γεωργίου Σερέπετση ἐξέδραμεν εἰς τὸ γειτονικὸν χωρίον Χουμεριάκο. Τὴν ἐκδρομὴν παρηκολούθησαν καὶ οἱ κ. κ. Εὐάγγελος Τερζάκης, Διοικητὴς τῆς Διοικήσεως, Γεώργιος Φούσκης Ὑποδιοικητής, Γεώργιος Καφετζάκης Λοχίτης καὶ Ἐμμανουὴλ Γιούργος Ὁμαδάρχης, ὅστις καὶ ὡδήγει τὸ τμῆμα. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς παραμονῆς εἰς τὸ ἀνωτέρω χωρίον οἱ φαλαγγῖται ἔψαλλον διάφορα Ἐθνικὰ ᾄσματα, τὸ δὲ τμῆμα τῆς μουσικῆς ἐπαιάνισε διάφορα τεμάχια εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ ἀνωτέρω χωρίου. Τὴν 6ην ἀπογευματινὴν παραταχθὲν τὸ ἀνωτέρω τμῆμα ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ χωρίου, φθάσαν δὲ ἐνταῦθα, διέσχισε τὰ κεντρικώτερα σημεῖα τῆς κωμοπόλεως, προπορευομένης τῆς μουσικῆς καὶ παιανιζούσης τὸν Ὕμνον τῆς Νεολαίας.

Ἡ ἀνωτέρω ἐκδρομὴ σκοπὸν εἶχε τὴν ἐπίσκεψιν τῆς ἐν τῷ ἀνωτέρω χωρίῳ ἑδρευούσης ὁμάδος φαλαγγιτῶν, ὑπαγομένης εἰς τὴν Διοίκησιν Νεαπόλεως.

ΚΩΝΣΤ. ΣΑΡΡΗΣ

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ.— Ἡ Νεολαία τῆς πόλεώς μας συγκεντρωμένη ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τῆς Ε. Ο. Ν. ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῆς κοινωνίας τοῦ Μεσολογγίου εἰς τὰς ὡραίας καὶ ἐπιβλητικὰς ἑορτὰς ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἀποκαλυπτηρίων τοῦ ἀνδριάντος Ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ὡδήγησε τὸν Ἑλληνικὸν λαὸ εἰς τοὺς θριάμβους καὶ τὰς δόξας τῶν Βαλκανικῶν ἀγώνων.

Τὴν πρωῒαν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἡ φιλαρμονικὴ τῆς Ε. Ο. Ν. περιελθοῦσα τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεώς μας ἐπαιάνισε τὸ ἑωθινόν, χαιρετίσασα τὴν ἡμέραν ποὺ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐξέλεξε διὰ νὰ ἀποτίσῃ ἐλάχιστον τοῦ ὀφειλομένου φόρου τιμῆς εἰς τὸν Ἥρωα Βασιλέα.

Τὴν 10ην ὥραν τῆς ἰδίας τμήματα σκαπανέων, φαλαγγιτῶν καὶ φαλαγγιτισσῶν σκαπανισσῶν, καλλιτεχνικὸν τμῆμα καὶ τμῆμα ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας ὡς καὶ ἀθλητικόν, παρετάχθησαν εἰς τὴν πλατεῖαν ὅπου ὡμίλησεν ὁ κ. Δήμαρχος.

Μετὰ τὴν ὁμιλίαν καὶ ἀφοῦ αἱ χορῳδίαι τοῦ Γυμνασίου καὶ τῆς ἐξωσχολικῆς Ε. Ο. Ν. ἔψαλλον τοὺς ὕμνους τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τῆς Νεολαίας, ἤρχισεν ἡ παρέλασις πρὸ τῶν ἐπισήμων. Τὴν παρέλασιν διέκρινε τάξις καὶ πειθαρχία.

Γενικῶς ἡ Νεολαία προσέδωσε διὰ τῆς συμμετοχῆς της ἰδιαίτερον χαρακτῆρα καὶ ἐξαιρετικὴν αἴγλην εἰς τὰς ὡραίας ἑορτάς.

ΗΛ - ΑΛ.

ΕΛΑΦΟΤΟΠΟΣ ΑΝΩ ΚΑΙ ΚΑΤΩ ΠΕΔΙΝΩΝ.— Ὁ Ἐλαφότοπος, ὅστις διακρίνεται γιὰ τὰ πατριωτικά του αἰσθήματα δὲν ὑστέρησεν εἰς τὴν ἐν γένει κίνησιν διὰ τὴν ὀργάνωσιν τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας· ἐγένετο λοιπὸν καὶ ἐδῶ ἵδρυσις λόχου Ἐλαφοτόπου Ἄνω καὶ Κάτω Πεδινῶν μὲ ἕδραν τὸν Ἐλαφότοπον.

Κατὰ τὸ διαρρεῦσαν διάστημα τῶν τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς του ἐγένετο συγκέντρωσις τῶν Ὁμάδων τοῦ λόχου δὶς τῆς ἑβδομάδος καὶ ἄλλοτε μὲν ἀνεπτύσσοντο θέματα ἐθνικοθρησκευτικοῦ περιεχομένου, ἄλλοτε δὲ ἐγένετο στρατιωτικὴ προπαίδευσις τοῦ λόχου.

Ἡ πρωτοβουλία τῶν φαλαγγιτῶν καὶ σκαπανέων ὑπῆρξεν ἀξιέπαινος εἰς πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὸν εὐπρεπισμὸν τῆς Κοινότητος. Αἱ ὁμάδες Ἐλαφοτόπου προέβησαν εἰς τὸν καθαρισμὸν τῶν πλατειῶν καὶ τῶν ὁδῶν παρόμοια ἔργα ἔπραξαν καὶ αἱ ὁμάδες Ἄνω καὶ Κάτω Πεδινῶν.

Τὴν πρωῒαν τῆς 24ης Ἰουλίου ἐγένετο προαιρετικὸς ἔρανος μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς Κοινότητος Ἐλαφοτόπου. Τὸ προϊὸν τοῦ ἐράνου ὑπῆρξε λίαν ἱκανοποιητικόν, διατεθὲν ἐξ ὁλοκλήρου διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν στολῶν τοῦ λόχου. Ἔρανον ἐπίσης διενήργησε καὶ ἡ ὁμὰς Κάτω Πεδινῶν διὰ τὸν αὐτὸν ὡς ἄνω σκοπόν.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐγένετο πανηγυρικὴ συγκέντρωσις τῶν ὁμάδων τοῦ λόχου ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Σχολείου, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὡμίλησεν ὁ Ὑποφαλαγγάρχης κ.

Ἐμμανουήλ. Ἀκολούθως ἐγένετο παρέλασις καὶ ἐπιθεώρησις τοῦ λόχου.

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ λόχου ἦτο καθ' ὅλα ἀρίστη, δι' ὃ καὶ ὁ Ὑποφαλαγγάρχης ἐξέφρασε καὶ δημοσίᾳ τὴν εὐαρέσκειάν του.

Τὴν συγκέντρωσιν τοῦ λόχου καθὼς καὶ τὴν ὁμιλίαν τοῦ κ. Ἐμμανουὴλ παρηκολούθησεν ἡ Ὁμὰς Θηλέων τῆς Λαμπριαδείου Σχολῆς Ἄνω - Πεδινῶν ὡς καὶ τὸ κοινὸν τοῦ χωρίου.

Ἤδη αἱ ὁμάδες Ἐλαφοτόπου ἀσχολοῦνται μὲ τὴν διάνοιξιν ἁμαξιτῆς ὁδοῦ ἀπὸ τοῦ χωρίου μέχρι τῆς βρύσεως Πέρα Πηγάδι καὶ μὲ τὴν ἰσοπέδωσιν τῆς πλατείας «Ἁγίου Ἀθανασίου».

Θερμόταται εὐχαριστίαι ἀνήκουν εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς Κοινότητος κ. Παῦλον Βλαστὸν ὡς καὶ εἰς τὸ Κοινοτικὸν Συμβούλιον, καθ' ὅτι ὑποβοηθοῦν καὶ συντρέχουν τὸ ἔργον τοῦ λόχου Ε. Ο. Ν. Ἐλαφοτόπου.

ΦΡΙΞΟΣ ΧΡΟΝΗΣ

ΤΡΙΠΟΛΙΣ, 23. — Μιὰ μέρα ποὺ θὰ μείνῃ ἀλησμόνητη γιὰ τὸ Ἑλληνικὸ Ἔθνος, μέρα ἱστορική, μέρα ποὺ ἔπαιξε τόσο μεγάλο ρόλο στὴν κατόπιν ἐξέλιξιν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως.

Τὴν ἡμέρα αὐτὴ δὲν μποροῦσε, παρὰ νὰ ἑορτάσῃ ἰδιαιτέρως ἡ Φάλαγξ Τριπόλεως.

Τὴν 6ην ἀπογευματινὴν τῆς 22 Σεπτεμβρίου ὁ 2ος λόχος τῆς Φάλαγγος μαζὶ μὲ τὴν μπάνταν τῆς Φιλαρμονικῆς Ἑταιρείας περιῆλθε τὴν πόλιν ἀναγγέλοντας τὸ ἱστορικὸν νεγονός, τὴν ἐπέλευσιν τῆς μεγάλης κι' ἱστορικῆς ἡμέρας.

Μὲ τὸ γλυκοχάραγμα τῆς 23 ψηλὰ ἀπ' τὸν ἱστορικὸ λόφο τῆς Δεξαμενῆς, ἀπ' ἐκεῖ ποὺ τὴν 23 Σεπτεμβρίου 1821 ἔμπαινε ἐλευθερωτὴς ὁ Γέρος τοῦ Μωριᾶ, ἀκούσθηκαν 21 κανονιοβολισμοὶ ἀναγγέλοντες τὴν ἔναρξιν τῶν ἑρτῶν. Τὴν αὐτὴν ὥρα φαλαγγῖται σαλπιγκταὶ ἤρχισαν παίζοντες τὸ ἑωθινὸν ἀνὰ τὴν πόλιν.

Στὶς 10 π. μ. ἡ Φάλαγξ παρετάχθη ἔξωθεν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ γιὰ τὴν δοξολογία, τὴν δὲ 11ην ἔλαβε χώραν παρέλασις ἐνώπιον τῶν ἐπισήμων, ἀφήσασα τὶς πιὸ καλὲς ἐντυπώσεις, τόσον στὸ κόσμο τῆς πόλεώς μας, ὅσον καὶ στοὺς πολυπληθεῖς ξένους ποὺ ἦρθαν γιὰ τὴν γιορτὴ ἀπὸ τὴν λοιπὴ Πελοπόννησο κι' ἀπ' τὴν Ἀθήνα.

Τὸ ἀπόγευμα, μετὰ ἀπὸ σχετικὴν ὁμιλίαν περὶ τῆς Ἁλώσεως, εἰς τοὺς φαλαγγίτας ὑπὸ τοῦ κ. Διοικητοῦ, παρευρέθησαν ὅλα τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. στὴν αἴθουσα τοῦ Μαντζουνείου, ὅπου ἐξεφώνησε τὸν πανηγυρικὸν ὁ κ. Θ. Συναδινὸς ἐπὶ τούτῳ ἀφιχθεὶς ἐξ Ἀθηνῶν.

Τέλος περὶ τὴν 8ην νυκτερινὴν οἱ φαλαγγῖται καὶ σκαπανεῖς ἔλαβον μέρος στὴν λαμπαδηφορία μαζὶ μὲ τὸ Σύνταγμα.

Ἡ ἐμφάνισις τῆς Νεολαίας ἔδωσεν ἰδιαίτερον τόνον ἐνθουσιασμοῦ καὶ μεγαλοπρεπείας στὴν Ἐθνικὴν αὐτὴν ἑορτή.

(,Εκ τοῦ Γραφείου Τύπου)

ΨΥΧΑΓΩΓΙΑ — ΕΚΔΡΟΜΑΙ

Ἡ Διεύθυνσις Ψυχαγωγίας ἐν τῇ μερίμνῃ της νὰ ὁλοκληρώσῃ βαθμιαίως πρόγραμμα ψυχαγωγίας τῆς περιφερείας Πρωτευούσης, πλὴν τοῦ ὁρισθέντος ἤδη ποδηλατικοῦ Γύρου τῶν Ἀθηνῶν, ὀργανώνει τὰς κάτωθι ἐκδρομάς:

1ον) 26 Ὀκτωβρίου (Ἑορτὴ Ἁγίου Δημητρίου) εἰς ΤΟΥΡΚΟΒΟΥΝΙΑ — ΩΜΟΡΦΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

2ον) 30 Ὀκτωβρίου (Κυριακὴ) εἰς ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΚΟΥΤΟΥΚΙ (Ὑμηττοῦ).

3ον) 13 Νοεμβρίου (Κυριακὴ) εἰς ΔΑΦΝΙ — ΟΡΟΣ ΑΙΓΑΛΕΩ ὕψ. 468.

Ἐκ τούτων αἱ ἐκδρομαὶ τῆς 26ης Ὀκτωβρίου καὶ 13ης Νοεμβρίου εἶναι γενικαὶ καὶ θὰ λάβωσι μέρος ὅλαι αἱ ὡς ἄνω Ὑποδιοικήσεις καὶ ἡ Δ. Α. Σ., καταβαλλομένης προσπαθείας ὅπως συμμετάσχωσι διὰ δυνάμεως ἑνὸς τοὐλάχιστον πλήρους λόχου.

Ἀναλυτικώτερον τὸ πρόγραμμα τῶν ὡς ἄνω ἐκδρομῶν εἶναι τὸ κάτωθι:

Α. Τετάρτην 26 Ὀκτωβρίου. ΤΟΥΡΚΟΒΟΥΝΙΑ — ΩΜΟΡΦΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

Συγκέντρωσις τῶν ἐκδρομικῶν ὁμάδων τῶν Ὑποδιοικήσεων καὶ Δ. Α. Σ. ἐν στολῇ τὴν 7.30 π.μ. εἰς τὴν Λεωφόρον Ἡρώων (Πεδίον Ἄρεως).

Ἐκκίνησις τὴν 8 π. μ. ἀκριβῶς. Ἄφιξις εἰς πρόποδας Τουρκοβουνίων καὶ καθορισμὸς θέσεως μονάδων διὰ τὴν ἀναρρίχησιν εἰς τὸ ὀροπέδιον Τουρκοβουνίων.

Ἐπὶ τοῦ ὀροπεδίου: ἐλαφρὰ ἄσκησις Γυμναστικῆς — ἀνάπαυσις — πρόγευμα.

Ὁμιλία ἐπὶ τῆς σημασίας τῆς καταλήψεως τῆς Θεσσαλονίκης.

Ὀργάνωσις ἀνιχνευτικῆς παιδιᾶς. Μία ἐνωμοτία ἐξ ἑκάστης Ὑποδιοικήσεως θὰ διαταχθῇ νὰ μεταβῇ πρὸς ἀνεύρεσιν ἐμπιστευτικοῦ ἐγγράφου κεκρυμμένου εἰς ἕνα τῶν πλησίον λόφων, ἐνῷ ἡ λοιπὴ δύναμις θὰ μεταβῇ εἰς Ὤμορφην Ἐκκλησιὰν πρὸς ἀνάπαυσιν καὶ ψυχαγωγίαν.

Ἐπιστροφὴ καὶ διάλυσις περὶ τὴν 1 μ. μ. εἰς τέρμα Πατησίων.

Αἱ Ὑποδιοικήσεις δέον νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν των ὅτι τὰ ἐνδεχόμενα ἔξοδα μεταβάσεως τῶν φαλαγγιτῶν των εἰς τὸν τόπον συγκεντρώσεως ὡς καὶ τὰ ἔξοδα ἐπιστροφῆς εἰς τὰς ἕδρας των βαρύνουσι τοὺς ἐκδρομεῖς.

Συγκεκριμμένως θὰ ἀπαιτηθῶσιν: α) Ὑποδιοίκησις Πειραιῶς δρχ. 12. β) Νότου Δρχ. 8.50.

Β. Κυριακὴ 30 Ὀκτωβρίου. ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΚΟΥΤΟΥΚΙ (Ὑμηττοῦ).

Δεδομένων τῶν δυσχερειῶν τὰς ὁποίας παρουσιάζει ἡ ἐξόχως ἐνδιαφέρουσα ἐκδρομὴ αὕτη καὶ τοῦ χρόνου ὁ ὁποῖος θὰ ἀπαιτηθῇ διὰ τὴν ἐκτέλεσίν της, ἐκρίθη ἀπαραίτητον ὅπως ἡ συμμετοχὴ περιορισθῇ εἰς τὸ ἐλάχιστον ὅριον τῶν 30 ἐκδρομέων. Ἡ ἐκδρομὴ αὕτη, ἐπαναλαμβανομένη περιοδικῶς, θὰ διευκολύνῃ τὴν ἐπίσκεψιν σημαντικοῦ ἀριθμοῦ φαλαγγιτῶν. Αἱ Ὑποδιοικήσεις δέον ὅθεν νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν των ὅτι διὰ τὴν ἐκδρομὴν τῆς 30ῆς τρέχοντος θὰ ὁρίσωσιν ἕνα βαθμοφόρον ἡλικίας ἄνω τῶν 18 ἐτῶν κατὰ ὑποτομέα, ἐν ἀδυναμίᾳ αὐτοπροσώπου συμμετοχῆς τῶν Ὑποτομεαρχῶν.

Συγκέντρωσις εἰς στάσιν αὐτοκινήτων Λιόπεσι (ὁδὸς Ἀθηνᾶς, Πλατεῖα Καραμάνου) ὥρα 6.30 π. μ. Ἀναχώρησις 6.15 π. μ. ἀκριβῶς διὰ Λιόπεσι. Ἐκεῖθεν πορεία μέχρι τοῦ Σπηλαίου Κουτοῦκι.

Ἔναρξις καταβάσεως εἰς Σπήλαιον ὥραν 9 π. μ. Διάρκεια καταβάσεως τῶν ἐκδρομέων δίωρος. Παραμονὴ ἐντὸς σπηλαίου δύο ὧραι. Ἔναρξις ἀναβάσεως περὶ τὴν 1.30 μ. μ. Διάρκεια ἀναβάσεως ὧραι 4.

Ἐπιστροφὴ εἰς Ἀθήνας δι' αὐτοκινήτων μέσῳ Λιόπεσι ὥρα 7.30 μ. μ.

Οἱ ἐκδρομεῖς δέον νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψει των α) νὰ χρησιμοποιήσωσιν ἐνδύματα παλαιά, β) νὰ ὦσιν ἐφωδιασμένοι μὲ ἠλεκτρικοὺς φανοὺς ἢ μὲ κηρία καὶ σπίρτα, γ) νὰ ἀκολουθῶσι μὲ ἀπόλυτον πειθαρχίαν τὰς ὁδηγίας τῶν ὁδηγῶν, δ) νὰ φέρωσι μεθ' ἑαυτῶν τροφὴν διὰ τὸ μεσημβρινὸν των γεῦμα.

Ἔξοδα ἐκδρομῆς. Τὸ εἰσιτήριον μέχρι Λιόπεσι καὶ τἀνάπαλιν, ἤτοι Δραχμαὶ 25.

Γ. Κυριακὴ 13 Νοεμβρίου. ΔΑΦΝΙ — ΟΡΟΣ ΑΙΓΑΛΕΩ ΥΨΟΥΣ 468.

Συγκέντρωσις εἰς Δημαρχίαν Ἀθηνῶν ὥρα 6.30 π. μ. Ἄφιξις εἰς Πυριτιδοποιεῖον. Ἐκεῖθεν οἱ μὲν Σκαπανεῖς θὰ κατευθυνθῶσιν εἰς Δαφνί, ἔνθα θὰ κατασκηνώσωσιν, οἱ δὲ Φαλαγγῖται θὰ βαδίσωσι πρὸς Αἰγάλεω.

Ἀνάβασις ἐπὶ τοῦ ὄρους εἰς φάλαγγα κατὰ Φαλαγγίτην. Κατόπιν ἀναπαύσεως κάθοδος πρὸς Δαφνὶ κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν.

Κατασκήνωσις εἰς Δαφνὶ — Ἀνάπαυσις — Γεῦμα — Παιδιαὶ — Ψυχαγωγία. Ὁμιλία σχετικὴ μὲ τὴν ἱστορικὴν σημασίαν τοῦ τόπου.

Ἐπιστροφὴ εἰς Ἀθήνας περὶ ὥραν 7.30 μ. μ.

Ἔξοδα συμμετοχῆς: α) Διὰ τὴν Ὑποδιοίκησιν Ἀθηνῶν Δραχ. 7, β) διὰ τὴν Ὑποδιοίκησιν Βορρᾶ Δραχ. 7, γ) διὰ τὴν Ὑποδιοίκησιν Πειραιῶς Δραχ. 11, δ) διὰ τὴν Ὑποδιοίκησιν Νότου Δραχ. 13.

Οἱ ἐκδρομεῖς ἐν στολῇ δέον νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν των ὅτι θὰ φέρωσι μεθ' ἑαυτῶν τὴν τροφὴν των καθ' ὅλας τὰς ἐκδρομάς.

Ἐφ. ΧΡΟΝΟΣ, 17 - 10 - 8. — Ἀπὸ τὴν ὕποπτον «παρέαν» πρέπει οἱ μαθηταὶ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ σχολεῖον. Ἔγινε πρὸς τοῦτο ἡ ἀρχὴ μὲ τὴν Ὀργάνωσιν τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας.

ΤΟ ΙΔΑΝΙΚΟ ΤΩΝ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΩΝ ΜΑΣ

Είναι γνωστόν ότι κατά τὴν ἀρχαιότητα ἀπηγορεύετο ἡ εἴσοδος εἰς τὸ Στάδιον τῶν γυναικῶν. Ἡ παράδοσις ὅμως φέρει ὅτι ἡ Ροδίτισσα, μάννα Ὀλυμπιονικῶν, ἐζήτησεν ἀπὸ τοὺς Ἑλλανοδίκας δικαιωματικὰ νὰ μπῆ γιατὶ δὲν ἦταν σὰν τὶς ἄλλες γυναῖκες. Αὐτὴ ἦταν γυναῖκα ποὺ γέννησε Ὀλυμπιονίκας. Τὴν παράδοσι αὐτὴ ὁ ποιητὴς Μαβίλης ἀπέδωσε στὸ κατωτέρω ποίημα ποὖνε ἕνας ὕμνος τοῦ Ἀθλητισμοῦ καὶ ἰδανικὸ τῶν Φαλαγγιτισσῶν μας.

ΚΑΛΛΙΠΑΤΕΙΡΑ

Ἀρχόντισα, Ροδίτισσα, πῶς μπῆκες;
Γυναῖκες διώχνει μιὰ συνήθεια ἀρχαία
Ἐδῶθε. Ἔχω ἕνα ἀνίψι, τὸν Εὐκλέα,
Τρία ἀδέρφια, γυιό, πατέρα Ὀλυμπιονίκες.
Νὰ μὲ ἀφίσετε πρέπει, Ἑλλανοδίκες,
Καὶ γὼ νὰ καμαρώσω μέσ' τὰ ὡραῖα,
Κορμιά, ποὺ γιὰ τ' ἀγρίλι τοῦ Ἡρακλέα
Παλεύουν θυμιαστὲς ψυχὲς ἀντρίκιες.
Μὲ τὶς ἄλλες γυναῖκες δὲν εἶμαι ὅμοια·
Στὸν αἰῶνα τὸ σόϊ μου φαντάζει
Μὲ τῆς ἀντριᾶς τ' ἀμάραντα προνόμια.
Μὲ μάλαμα γραμμένες τὸ δοξάζει
Σὲ ἀστραφτερὸ κατεβατὸ μαρμάρου
Ὕμνος χρυσὸς τοῦ ἀθάνατου Πινδάρου.

Νοέμβριος 1895.

Λ. ΜΑΒΙΛΗΣ

ΤΑ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΑ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑΤΑ

Ἡ δευτέρα ἡμέρα τοῦ Ἀθηναϊκοῦ πρωταθλήματος, ἡ παρελθοῦσα Κυριακή, παρουσίασε μίαν ἔκπληξιν: Ὁ «Ἀστὴρ», ὕστερα ἀπὸ ἕνα δραματικὸν καὶ ἀγωνιώδη ἀγῶνα, ἐπεβλήθη τῆς περυσινῆς πρωταθλητρίας ὁμάδος τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ «Ἀπόλλωνος», μὲ τέρματα 3 - 2.

Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτό, τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει ὅτι καὶ αἱ μικραὶ λεγόμεναι ὁμάδες παρουσιάζουν σημεῖα ἐξελίξεως, εἶναι εὐχάριστον ἀπὸ τῆς πλευρᾶς ὅτι ἡ διεκδίκησις τοῦ πρωταθλήματος τῶν Ἀθηνῶν δὲν θὰ περιορισθῆ, ὅπως ἐγένετο μέχρι τοῦδε μεταξὺ τῶν ὁμάδων τοῦ «Παναθηναϊκοῦ», τῆς «Α. Ε. Κ.» καὶ τοῦ «Ἀπόλλωνος». Σήμερον ὁ «Ἀστὴρ» καὶ εἰς τὸ μέλλον πιθανὸν καὶ αἱ ἄλλαι ὁμάδες, θὰ ἀποτελέσουν ὑπολογισίμους ἀντιπάλους διὰ τὰς ἰσχυρὰς ὁμάδας. Καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν συναγωνισμόν, ἀσφαλῶς κάτι καλὸν θὰ προκύψη διὰ τὸ Ἑλληνικὸν ποδόσφαιρον.

Πρῶτος ἐπέτυχε τέρμα ὁ «Ἀστὴρ» ἀλλὰ κατόπιν ὁ «Ἀπόλλων» ἰσοφάρισε. Καὶ πρὸς στιγμὴν προηγεῖτο, σημειώσας καὶ δεύτερον τέρμα. Ἀλλὰ οἱ νέοι παῖκται τοῦ «Ἀστέρος» ἠγωνίσθησαν μὲ ψυχραιμίαν καὶ κατώρθωσαν νὰ ἀλλάξουν καὶ πάλιν τὸ ἀποτέλεσμα, ἐπιτυχόντες δύο τέρματα.

Ἡ ὡραία νίκη τοῦ «Ἀστέρος» μὲ τέρματα 3 - 2, ἀποδεικνύει ὅτι ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν νέων, ἡ ἐπιμονὴ καὶ ἡ πίστις πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν, εἶναι στοιχεῖα θαυματουργά.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀγώνων ἐγένοντο καὶ λυπηρὰ ἐπεισόδια μὲ ἥρωα τὸν ὀπισθοφύλακα τοῦ «Ἀπόλλωνος» Γκιζώρην, ὁ ὁποῖος ἐπετέθη καὶ διὰ λακτισμάτων ἐτραυμάτισε σοβαρῶς ἀντίπαλόν του. Εἰς τὸν ἀθλητισμὸν ἡ νίκη δημιουργεῖ βεβαίως χαράν, ἀλλὰ βεβαίως ἕνας καλὸς ἀθλητὴς πρέπει νὰ γνωρίζη νὰ ὑποδέχεται μὲ ἀξιοπρέπειαν καὶ ψυχραιμίαν καὶ τὴν ἀποτυχίαν. Αὐτὸ ἀποτελεῖ μίαν ἔξοχον ἀθλητικὴν ἀρετήν. Ἂς τὴν ἔχουν ὑπ' ὄψιν των οἱ νέοι μας. Ἡ πρᾶξις τοῦ Γκιζώρη πρέπει νὰ καταδικασθῆ εἰς τὴν συνείδησίν των.

— Εἰς τὸ γήπεδον τῆς Νέας Φιλαδελφείας, ἐξ ἄλλου, τὸ ὁποῖον χάρις εἰς τὸ φίλαθλον ἐνδιαφέρον τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου ἔγινε ἕνα ὡραῖον στάδιον ποὺ πρόκειται νὰ τελειοποιηθῆ συντόμως, ἡ «Α. Ε. Κ.», ἐνίκησε τὸν «Ἀτρόμητον» μὲ 8 - 3. Ὁ «Παναθηναϊκὸς» τέλος ἐπεβλήθη τῆς «Δάφνης» μὲ τέρματα 5 - 0.

— Διὰ τὸ πρωτάθλημα τοῦ Πειραιῶς, ὁ «Ὀλυμπιακὸς» συνηντήθη εἰς τὸ γήπεδον Καραϊσκάκη (Ποδηλατοδρόμιον) μὲ τὸν «Ἄρην» Πειραιῶς, τὸν ὁποῖον ἐνίκησε μὲ τέρματα 5 - 2.

— Εἰς τὴν Θεσσαλονίκην τέλος, ὁ «Π.Α.Ο.Κ.» ἐνίκησε τὸν «Ἡρακλέα» μὲ 3 - 7, ὁ «Ἄρης» τὸν «Μακεδονικὸν» μὲ 3 - 1 καὶ ἡ «Μ.Ε.Ν.Τ.» τὸν «Ἀετὸν» μὲ 6 - 2.

ΟΙ ΑΥΡΙΑΝΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Αὔριον εἰς τὰ διάφορα γήπεδα θὰ συνεχισθοῦν οἱ ἀγῶνες πρωταθλημάτων, μὲ τὰς ἑξῆς συναντήσεις:

Ἀθῆναι: «Παναθηναϊκὸς» - «Ἀστὴρ», «Α.Ε.Κ.» - «Ἀπόλλων», «Δάφνη - «Ἀτρόμητος».

Πειραιεύς: «Ἐθνικὸς» - «Ἄρης».

Θεσσαλονίκη: «Ἡρακλῆς» - «Ἄρης», «Προσφυγικὴ Ἕνωσις» - «Νεολαία Τούμπας», «Π.Α.Ο.Κ.» - «Ἀετός».

ΤΟ ΚΥΠΕΛΛΟΝ

Τὴν 26ην καὶ 30ὴν τρέχοντος μηνὸς θὰ τελεσθοῦν εἰς Ἀθήνας, Πειραιᾶ, Μακεδονίαν, Θεσσαλίαν, Θράκην, Πάτρας καὶ Κρήτην οἱ ἀγῶνες τοῦ ποδοσφαιρικοῦ κυπέλλου τῆς Ἑλλάδος.

ΝΕΑΙ ΕΠΙΔΟΣΕΙΣ

Κατὰ τοὺς «εἰδικοὺς» ἀγῶνας τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ὁ Ραγάζος κατέρριψε τὸ πανελλήνιον ρεκὸρ τῆς μιᾶς ὥρας, καλύψας κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς ἀπόστασιν 17.727 μέτρα. Τὸ παλαιὸν ρεκὸρ ἀνῆκεν εἰς τὸν ἴδιον, ἦτο δὲ 17.662 μ.

Ὁ Ραγάζος εἰς τὴν προσπάθειάν του τῆς μιᾶς ὥρας κατέρριψε καὶ ἄλλα ρεκόρ. Τῶν 15.000 μ. μὲ 50'48'' (παλαιὰ ἐπίδοσις τοῦ ἰδίου 52' καὶ τῶν 10 ἀγγλικῶν μιλίων μὲ 54'32'' (παλαιὰ τοῦ ἰδίου 54'45'').

Ἐξ ἄλλου ὁ Φλῶρος εἰς τὴν σφαιροβολίαν δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν ἐβελτίωσε τὴν παλαιὰν ἐπίδοσιν τοῦ Στεφανάκη κατὰ 1 ½ μ., ἐπιτυχὼν ἄθροισμα βολῶν 26 μ. 67 (14 μ. 01 διὰ τῆς δεξιᾶς καὶ 12 μ. 66 διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρός).

78 Μ. 70 ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΚΟΝΤΙΣΜΟΝ

Κατὰ πληροφορίας ἐξ Ἕλσιγκφορς, ὁ πρωταθλητὴς ὁ πρωταθλητὴς τῆς Φινλανδίας Νικάνεν κατέρριψε τὸ παγκόσμιον ρεκὸρ τοῦ ἀκοντισμοῦ μὲ βολὴν 78 μ. 70. Ἡ προηγουμένη ἐπίδοσις — 77 μ. 87 — ἀνῆκεν εἰς τὸν ἴδιον.

ΜΕΡΙΚΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΟΥ ΚΗΠΟΥ ΠΟΥΝΑΙ ΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

I

Νὰ μερικὰ παιχνίδια ποὺ εἶναι συγχρόνως ἀσκήσεις φυσικῆς ἀγωγῆς καὶ τὰ ὁποῖα θὰ κάνετε ἐπάνω στὸ χέρσο τοῦ δημοσίου κήπου. Ἀλλοίμονο! Ὁ καιρὸς τῶν λουτροπόλεων παρῆλθε.

Νὰ πρῶτα ἕνα παιχνίδι σφαίρας ποὺ παίζεται ἀπὸ δυὸ παίκτριες.

Οἱ δύο παίκτριες κάθονται ἡ μιὰ ἀντίκρυ ἀπὸ τὴν ἄλ-

Ἡ συνεργασία ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Ἄρθρα - Ἀνταποκρίσεις - Ποιήματα

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ & ΔΗΛΩΣΙΣ

Θερμότατα παρακαλοῦμεν ἵνα ἡ ἀποστελλομένη συνεργασία, τῶν ἀναγνωστῶν καὶ συνδρομητῶν μας, οἱασδήποτε φύσεως, εἶναι σύντομος. Αἱ ἀποστελλόμεναι ἐπίσης φωτογραφίαι δέον νὰ εἶναι ἀπολύτως ἐπιτυχεῖς.

Ἅπασα ἡ ἀποστελλομένη συνεργασία ὑποβάλλεται ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ τοῦ Περιοδικοῦ, μόνης ἁρμοδίας πρὸς κρίσιν ταύτης. Ἡ συνεργασία θὰ δημοσιεύεται ἢ ὁλόκληρος ἢ κατ' ἀποσπάσματα ἢ περιλήψεις, ἢ ἐφ' ὅσον δὲν ἐπαρκεῖ ὁ χῶρος θὰ ἀναφέρεται τοῦτο εἰς τὴν οἰκείαν στήλην τῆς ἀλληλογραφίας.

«Η ΝΕΟΛΑΙΑ»

**

ΟΙ «ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΑΙ» ΤΗΣ ΣΦΑΓΗΣ

Τώρα, ὅτε τὸ κῦμα τῆς φρίκης, ποὺ ἐσκόρπισε ὁ κίνδυνος τοῦ πολέμου, παρῆλθε καὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὑποψήφιοι νεκροὶ καὶ τραυματίαι, πανηγυρίζουν τὴν σωτηρίαν των, ἂς ἐξετάσωμεν μὲ εἰλικρίνειαν καὶ χωρὶς προκαταλήψεις, τὰς ἀντιδράσεις ποὺ ἔφερεν εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς Κοινωνίας τὸ περιστατικὸν αὐτό.

Εἶναι ἀπίστευτον καὶ ὅμως ἀληθὲς τοῦτο: Ὅτι ὑπῆρξαν «ἄνθρωποι», οἱ ὁποῖοι εἶδαν τὸν κίνδυνον τοῦ πολέμου μέ.... ἀνακούφισιν καὶ εἶδαν ἕνα παγκόσμιον πόλεμον ὡς λύσιν. Καὶ τὸ ἀκόμη περιεργότερον εἶναι τὸ ἑξῆς: Ὅτι οἱ «ἄνθρωποι» αὐτοὶ διεκδικοῦν τὸν τίτλο τοῦ «εἰρηνοφίλου», τοῦ «ἀνθρωπιστοῦ». Ἀλλοίμονον! Πόσον αἱ λέξεις ἔχασαν τὴν ἀξίαν των... Ποῖοι εἶναι αὐτοί; Τοὺς ἀπεκάλυψεν ὁ κ. Μουσσολίνι εἰς ἕναν ἀπὸ τοὺς προσφάτους λόγους του. «Ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι νομίζουν ὅτι ἔφθασεν ὁ καιρὸς νὰ λογαριασθοῦν μὲ τὰ ὁλοκληρωτικὰ καθεστῶτα». Εἶναι λοιπὸν οἱ ἀντίπαλοι τῶν ἐθνικῶν καθεστώτων! Οἱ «ἀντιφασισταί» καὶ εἰς τὴν στενωτέραν των ἔννοιαν: οἱ κομμουνισταί....

Διὰ τοὺς παλαιοτέρους, οἱ ὁποῖοι ἔζησαν τὴν τυμπανοκρουσίαν τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας, ἡ στάσις τῶν κομμουνιστῶν ἔναντι τοῦ κινδύνου ἑνὸς νέου πολέμου ὑπῆρξε παταγώδης ἀποκάλυψις. Καὶ θὰ ἔφθανε τοῦτο μόνον, διὰ νὰ σκοτώσῃ μέσα τους, κάθε ὑπόλειμμα συμπαθείας πρὸς τὰς ἀρχάς των. Ὁ κομμουνισμὸς ὑπῆρξε κυρίως ἄνθος τοῦ παγκοσμίου πολέμου! Δὲν εἶναι τυχαῖον τὸ γεγονὸς αὐτό. Ἡ αἱμάσσουσα ἀνθρωπότης εἰς τὰ ὦτα τῆς ὁποίας ἀντηχοῦσεν ὁ κρότος τοῦ κανονιοῦ καὶ τοῦ πολυβόλου, ἡ ἀνθρωπότης μὲ τὰ δάση τῶν νεκροταφείων καὶ τὸν πόνον ἑκατομμυρίων χηρῶν καὶ ὀρφανῶν, ἤκουσε μὲ συμπάθειαν μίαν μεγάλην ὑπόσχεσιν: Ἐ λ ά τ ε μ α ζ ί μ α ς κ α ὶ δ ὲ ν θ ὰ ξ α ν α γ ί ν ῃ π ό λ ε μ ο ς....

Τὸ λάϊτ μοτίβ τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας μετὰ τὸν πόλεμον ὑπῆρξε ἡ καταδίκη τοῦ πολέμου! Πληθωρικὴ ἀντιπολεμικὴ φιλολογία εἰς τὰ γράμματα, τὸ θέατρον, τὸν κινηματογράφον, ὀργανώσεις ἀντιπολεμικαὶ καὶ δῆθεν εἰρηνόφιλοι ἐκδηλώσεις καὶ διαδηλώσεις, κατὰ τοῦ πολέμου, παντὸς εἴδους! Ὁ πόλεμος «ἀπεκαλύφθη» ἀπὸ τοὺς Κένσορας τῆς «μελλούσης» κοινωνίας, ὡς ἀναπότρεπτος ἀνάγκη τοῦ ἀστικοῦ καθεστῶτος, ἡ ἐξαφάνισις τοῦ ὁποίου ἦτο ἐκ τῶν οὐκ ἄνευ, ὅρος πρὸς ἀποσόβησίν του εἰς τὸ μέλλον.

Ἡ προπαγάνδα γύρω ἀπὸ τὸ σύνθημα αὐτό, ἔκαμε θαύματα. Ἐκμεταλλευομένη τὴν φυσικὴν ἀπέχθειαν τῶν μαζῶν κατὰ τοῦ πολέμου, ἠθέλησε νὰ τὴν ἀποκρυσταλλώσῃ εἰς πίστιν πρὸς τὸν κομμουνισμόν. Καὶ ἐν μέρει ἐπέτυχε. Ἀθρόοι προσέτρεξαν σὲ καλῆς πίστεως ἀφελεῖς, διὰ νὰ προσφέρουν, τὰς δυνάμεις των. Καὶ ὁ κομμουνισμὸς ἐπροχώρει...

Ἐν τῷ μεταξὺ καὶ διὰ νὰ διατηρῆται προφανῶς ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν ὀπαδῶν, οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ τονίζεται ἐπιτηδείως ὁ κίνδυνος τοῦ πολέμου. Ἤρκει τὸ παραμικρὸν νέφος εἰς τὸν ὁρίζοντα, διὰ νὰ ἀκουσθῇ ἡ ἀπαισία κραυγή: Ὁ πόλεμος ἔρχεται...

Καὶ κάποτε, ὁ κίνδυνος ἐπῆλθε πραγματικῶς. Ἦτο ἡ τελευταία περίοδος ἐξ ἀφορμῆς τοῦ Τσεχοσλοβακικοῦ, ὅτε ἐπρόκειτο νὰ τεθῇ εἰς ἐφαρμογὴν ἡ δημοκρατικὴ ἀρχὴ τῆς αὐτοδιαθέσεως τῶν λαῶν, ὑπὲρ τριῶν καὶ ἡμίσεος ἑκατομμυρίων Γερμανῶν.... Καὶ ἡ καταχθονία μηχανὴ ἐτέθη πάλιν εἰς κίνησιν. Ὁ πανικὸς ἐξαπελύθη. Καὶ κατεβλήθησαν ἀπεγνωσμέναι προσπάθειαι, ὅπου τοῦτο ἦτο δυνατόν, διὰ νὰ ματαιωθοῦν αἱ φιλειρηνικαὶ προσπάθειαι τῶν ὑπευθύνων κυβερνητῶν, διὰ τῆς βοῆς τοῦ ὄχλου! Ἡ προπαγάνδα, ἡ ὁποία ἐρρίζωσε μὲ τὰ ἀντιπολεμικὰ συνθήματα, ἐκίνει τὰ θύματά της τώρα ὑπὲρ τοῦ πολέμου! Ὄχι ἀπροκαλύπτως. Κεκαλυμμένως πάντοτε σύμφωνα μὲ τὴν κομμουνιστικὴν τακτικήν, ἀλλὰ μὲ πράξεις, αἱ ὁποῖαι ἔτεινον, εἰς τὸ αὐτό: νὰ προκληθῇ ὁ πόλεμος. Καὶ τί δὲν ὡραματίσθη ὁ πολιτικὸς φανατισμὸς τῶν ἀνθρωποφάγων ἀνθρωπιστῶν! Σφαγὰς εἰς τὰ μέτωπα. Σφαγὰς εἰς τὸ ἐσωτερικόν. Καὶ ἐπάνω ἀπὸ τὴν θάλασσαν τοῦ αἵματος, τὸν κομμουνισμὸν σύροντα τὸ δρεπάνι του διὰ νὰ θερίσῃ τὸν καρπὸν τῆς ἐξουσίας! Εἶναι ἐντροπή! Εἶναι ἔγκλημα!

Τὰ ἐθνικὰ καθεστῶτα ἀνεδείχθησαν ἀπὸ τὴν δοκιμασίαν, βαθύτατα ἀνθρωπιστικά. Ἀπεδείχθησαν ὅτι σέβονται τὴν ἀνθρωπίνην ζωήν! Καὶ ἰδού! Τὸ ἀπαίσιον φάσμα τοῦ πολέμου ἔφυγε! Τὸ ὅραμα τῆς εἰρήνης προχωρεῖ, εἰς ἔργα πολιτισμοῦ, ἔργα ἀγάπης, ἔργα ἀνθρωπισμοῦ! Ἀνόρθωσις εἰς τὸ ἐσωτερικόν. Καλαὶ σχέσεις εἰς τὸ ἐξωτερικόν...

Τὸ ἅρμα τῆς εἰρήνης προχωρεῖ...

Ἀπὸ τὴν μικρὰν αὐτὴν γωνίαν τῆς Εὐρώπης, ἀπὸ τὴν νέαν Ἑλλάδα τῆς 4ης Αὐγούστου, τὸ ἀκολουθοῦμεν μὲ πίστιν καὶ πάθος εἰς τὸ τριαδικὸν σύμβολον τοῦ πολιτισμοῦ: Τῆς Πατρίδος, τῆς Θρησκείας καὶ τῆς Οἰκογενείας. Τὰ κοράκια, ποὺ ὀνειρεύθησαν πτώματα γιὰ νὰ ζήσουν, θὰ βροῦν μίαν ἀνθισμένην ζωήν. Μιὰ ζωή, ποὺ προχωρεῖ μὲ θρίαμβον, ὑπὸ τὰς κραυγὰς τῆς ἀπελπισίας των.

Ν. ΚΑΤΗΦΟΡΗΣ

λην, σὲ ἀπόστασι 4 ἢ πέντε μέτρων, μὲ τὰ πόδια σὲ σχῆμα Υ πολὺ ἀνοικτόν.

Ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς δύο κρατεῖ στὰ χέρια της μιὰ σφαῖρα ποδοσφαίρου (ἢ μιὰ οἱαδήποτε μεγάλη σφαῖρα). Αὐτὴ ἡ παίκτρια ὑψώνει τὴν σφαῖρα ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της καὶ κάνοντας αὐτὸ ξαπλώνεται ἐπάνω στὴν ράχη. (Τὰ μπράτσα πρέπει νὰ ἐγγίζουν τὴν γῆ μόνον πολὺ ἐλαφρά).

Μόλις φθάσῃ σ' αὐτὴν τὴν θέσι ἡ παίκτρια αὐτὴ ξανασηκώνεται. Ὅσω τὸ δυνατὸν πιὸ γρήγορα καὶ μόλις φθάσῃ στὴν ἀρχική της θέσι πετᾷ τὴν σφαῖρα στὴν συμπαίκτριά της.

Αὐτὴ ἡ ὁποία εἶναι καθισμένη πιάνει τὴν σφαῖρα γέρνοντας πρὸς τὰ πίσω, κατόπιν ξαναπαίρνει τὴν στάσι ἐπάνω στὴν ράχη (ποὺ περιγράψαμε πιὸ ἐπάνω), ἀνασηκώνεται καὶ πετᾷ τὴν σφαῖρα στὴν ἀντικρυνή της.

Καὶ τὸ παιγνίδι ἐξακολουθεῖ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο.

ΜΕΡΙΚΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Η ΜΑΧΗ

Γιά νά παιχθῆ τό παιχνίδι αὐτό, ὅπως ἄλλωστε καί στή μάχη, πρέπει νά ὑπάρχουν δύο ἀντίπαλοι.

Οἱ δύο παῖκται τοποθετοῦνται ἀντιμέτωποι, εἰς ἀπόστασιν ἑνός μέτρου ὁ ἕνας ἀπό τόν ἄλλον. Σταυρώνουν τούς βραχίονας, καί τούς φέρουν εἰς τό ἐπίπεδον τῶν ὤμων των, μέ τούς ἀγκῶνας πολύ ὑψηλά.

Ἔπειτα, στηριζόμενοι εἰς τό ἕνα πόδι — τό ἄλλο εἶναι στόν ἀέρα — πλησιάζουν σιγά-σιγά καί ἀφοῦ ἔλθουν εἰς ἐπαφήν ὠθοῦνται μέ τούς σταυρωμένους βραχίονάς των καί ὁ καθένας προσπαθεῖ νά κάνῃ τόν ἄλλον νά χάσῃ τήν ἰσορροπίαν του.

Ὅποιος πατήσῃ πρῶτος τό πόδι πού εἶναι στόν ἀέρα, χάνει.

Τό παιχνίδι θέλει προσοχή. Ἡ βιαιότης ἀποκλείεται, ἐφ' ὅσον εἶναι ζήτημα ἰσορροπίας καί ὄχι δυνάμεως.

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΝ ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟΝ

Σχηματίζουμε δύο «περιοχές» ἐπάνω εἰς ἕνα ὀρθογώνιο τραπέζι, τραβῶντας μία γραμμή, παράλληλα πρός τίς μικρές πλευρές τοῦ τραπεζιοῦ. Καταρτίζουμε δυό ὁμάδες (ἀπό 3, 4, 5 ἤ 6 παίκτας ἡ κάθε μία), αἱ ὁποῖαι τοποθετοῦνται ὅπως περίπου εἰς τό ποδόσφαιρον, μέ τερματοφύλακα, ὀπισθοφύλακας, κυνηγούς κλπ. Κάθε παίκτης κρατᾷ μιά βεντάγια ἤ ἕνα ἀνάλογο καρτόνι. Δύο ἀντικείμενα τοποθετοῦνται εἰς τά δύο ἄκρα τοῦ τραπεζιοῦ καί ἀφίνοντας ἄνοιγμα 10 - 25 ἑκατοστῶν, ἀποτελοῦν τήν ἑστίαν, τό γκόλ-πόστ. Ὡς μπάλλα χρησιμοποιεῖται ἡ μπαλλίτσα τοῦ Πίγκ-Πόγκ.

Μέ τό σφύριγμα τοῦ διαιτητοῦ, οἱ παῖκται κουνοῦν τίς βεντάγιες τους κοντά στή μπαλλίτσα, δημιουργῶντας ἔτσι ἀέρα, καί προσπαθοῦν νά τήν περάσουν ἀπ' τήν ἀντίπαλον ἑστίαν. Ἀπαγορεύεται ἀπολύτως νά ἐγγίσουν τήν μπαλλίτσα μέ τήν βεντάγια, διότι τότε σημειοῦται σφάλμα καί ἕνας παίκτης τῆς ἄλλης ὁμάδος μέ τρεῖς συνεχεῖς κινήσεις τῆς βεντάγιας — χωρίς νά ἐνοχληθῇ — μπορεῖ νά σημειώσῃ τέρμα. Οἱ λεπτομέρειες τοῦ παιγνιδιοῦ κανονίζονται ἀπό τούς δύο ἀρχηγούς τῶν ὁμάδων.

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ

Σέ μιά δεξίωση ὁ σπιτονοικοκύρης πρός τήν ἡλικιωμένη κυρία. — Τί θαυμάσια μαλλιά πού ἔχετε στήν ἡλικία σας, κυρία.

Τά ἐγγονάκια τῆς ἡλικιωμένης κυρίας. — Ἡ γιαγιά φροντίζει πολύ τά μαλλιά της· τά φοράει μόνον ὅταν τρώγει καί ὅταν πηγαίνει νά κάνῃ ἐπισκέψεις.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

— Τί γίνεται ὁ φίλος μας... Ἀκόμη δέν τόν εἶδες;

— Ὑποφέρει ἀπό τό ξύλινο πόδι.

— Εἶναι δυνατόν αὐτό;

— Ὅταν πηγαίνει σπίτι του ἡ γυναίκα του μεταχειρίζεται ξύλινο πόδι γιά νά τοῦ τίς βρέχῃ!

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ
ΠΟΥ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΥΝ ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ

Θέλετε νά κερδίσετε ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς ἕνα στοίχημα;

Ἀπευθυνθεῖτε εἰς ἕνα γνωστό σας κύριο. Καί πῆτε του τά ἑξῆς:

— Στοιχηματίζω ὅτι εἶμαι εἰς θέσιν νά βρῶ ἐκ τῶν προτέρων τό ἄθροισμα τεσσάρων ἀριθμῶν οἱ ὁποῖοι μοῦ εἶναι ἐντελῶς ἄγνωστοι.

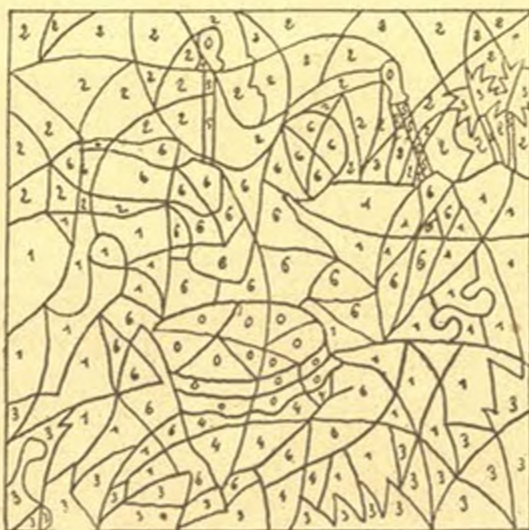
Μετά τήν δήλωσι βυθίζεσθε δῆθεν σέ σκέψεις καί ἀκολούθως βγάζετε τό μολύβι σας καί σημειώνετε σ' ἕνα χαρτί τόν ἀριθμό «3.876». Ἀκολούθως καλεῖτε τόν κύριο μέ τόν ὁποῖον στοιχηματίσατε νά γράψῃ σέ ἕνα χαρτί ἀριθμητικῶς τά ἑξῆς: Τό ἔτος κατά τό ὁποῖον πανδρεύθηκε, τήν ἡλικίαν του, τό ἔτος τῆς γεννήσεώς του καί τέλος πόσα χρόνια εἶναι παντρεμένος. Τοῦ λέτε ἀκολούθως νά προσθέσῃ τούς ἀριθμούς αὐτούς καί ἐκεῖνος ἔκπληκτος βλέπει ὅτι τό ἄθροισμα εἶναι πράγματι «3.876».

Ἕνα παράδειγμα. Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ γνωστός σας κύριος θά σᾶς δώσῃ τούς ἑξῆς ἀριθμούς:

Ἔτος πού πανδρεύθηκε	1935
Ἡλικία	28
Ἔτος γεννήσεως	1910
Ἔτη ἐγγάμου βίου	3
Ἄθροισμα	3876

Ἡ ἐξήγησις εἶναι ἁπλουστάτη, δεδομένου ὅτι μέ τούς τέσσαρας αὐτούς ἀριθμούς, σχηματίζεται δύο φορές ὁ ἀριθμός 1938. Ἄν κάνετε τό πείραμα τό 1939, τό ἄθροισμα θά εἶναι «3.878», τό 1940 θά εἶναι «3.880» κ. ο. κ.

ΕΥΚΟΛΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Ἐάν χρωματίσετε τά μέρη τοῦ σχεδίου τά φέροντα, τόν ἀριθμόν 1 διά κιτρίνου χρώματος, τόν ἀριθμόν 2 διά κυανοῦ (μπλέ), τόν ἀριθμόν 3 διά πρασίνου, τόν ἀριθμόν 4 δι' ἐρυθροῦ, τόν ἀριθμόν 5 διά καφέ καί τόν ἀριθμόν 6 διά μαύρου, θά σχηματισθῇ μία εἰκών.

Τά μέρη πού σημειοῦνται μέ μηδέν θά μείνουν λευκά.

Η ΚΟΥΝΙΑ

Εἶναι ἕνα ὡραῖο παιχνίδι γυμναστικῆς, κατάλληλο ἰδίως γιά κορίτσια.

Οἱ δύο παίκτριες στέκονται πρόσωπο μέ πρόσωπο, ὀρθιες, μέ τά πόδια τους ἀντικρυστά καί κρατοῦνται στερεά ἀπό τά χέρια.

Ἔπειτα ἡ μία κάθεται, ἐνῷ ἡ ἄλλη παραμένει ὀρθή. Αὐτή ἡ φάσις τοῦ παιχνιδιοῦ γίνεται ἀργά, γιά νά κρατηθῇ ἡ ἰσορροπία, ὁ κορμός δέ ἐκείνης πού κάθεται πρέπει νά ἀποτελῇ γωνίαν μέ τά πόδια της (ὅπως φαίνεται εἰς τό σχέδιον ἀριστερά).

Ἀκολούθως κάθεται μέ τήν σειράν της ἐκείνη πού ἦτο ὀρθή, ἐνῷ ἡ ἄλλη, συρομένη ἀπό τό βάρος τῆς συμπαικτρίας της, σηκώνεται.

Τό παιχνίδι συνεχίζεται κατ' αὐτόν τόν τρόπον, σάν τήν κούνια. Πρέπει νά παίζεται ὅμως σέ μέρος καθαρό, σέ ἀμμουδιά ἤ πρασινάδα.

ΚΑΙ ΟΛΙΓΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Οἱ παῖκται δένουν καλά τά μάτια τους μέ ἕνα μαντῆλι. Εἰς τόν τοῖχον ἀναρτᾶται ἕνας μεγάλος χάρτης, τῆς Εὐρώπης λ. χ. Ὁρίζεται ἐκ τῶν προτέρων μία πόλις, λ. χ. ἡ Βουδαπέστη καί ἕνας κριτής τοῦ ἀγῶνος. Ἕνας-ἕνας οἱ παῖκται, μέ δεμένα τά μάτια, προχωροῦν σιγά πρός τόν χάρτην. Ὅταν φθάσουν εἰς ἀπόστασιν 1 μ. ἀπό αὐτόν, εἰδοποιοῦνται ὑπό τοῦ κριτοῦ, διά νά προσέξουν καί νά μή κτυπήσουν ἐπάνω στόν τοῖχον. Ἐκτείνουν τό χέρι τους καί ἀκουμβοῦν, στήν τύχη, τόν δείκτη ἐπάνω εἰς τόν χάρτη. Ὁ Κριτής μετρᾷ ἀμέσως μέ ἕνα μέτρο τήν ἀπόστασιν τῆς ὁρισθείσης πόλεως, ἀπό τό σημεῖον ὅπου ἤγγισεν ὁ δείκτης καί τήν καταγράφει. Αὐτό γίνεται εἰς ὅλους.

Ὅσοι μετέχουν εἰς τό ἀγώνισμα, διαβαθμίζονται ἀναλόγως τῆς σημειωθείσης ὑπό τοῦ κριτοῦ ἀποστάσεως. Κερδίζει ἐκεῖνος πού ἐπλησίασεν περισσότερον πρός τήν Βουδαπέστην καί χάνει ὅποιος ἀπεμακρύνθη περισσότερον. Οἱ ἄλλοι βαθμολογοῦνται κατ' ἀναλογίαν, τό εἶδος δέ τοῦ κέρδους καί τῆς τιμωρίας κανονίζονται ἐκ τῶν προτέρων κατόπιν κοινῆς συμφωνίας.

Η ΜΥΓΙΕΣ

— Γκαρσόν, εἶναι μιά μυῖγα μέσα στό ζουμί.

— Ἀλήθεια! Μέ συγχωρεῖτε, νόμιζα ὅτι τίς εἶχα βγάλει ὅλες.

Ο ΕΞΥΠΝΟΣ

Μιά συνοδεία ἀπό παραθεριστές συναντᾷ ἕνα κάτοικο τοῦ βουνοῦ, ὁ ὁποῖος βγάζοντας ταπεινά τό καπέλλο του ἐρωτᾷ ἄν τυχόν εἶχανε δῆ τό γαϊδουράκι του.

— Τό εἶδα, ἀπήντησε ἕνας μικρός πού ἤθελε νά κοροϊδέψῃ τόν ἄνθρωπο. Καί μάλιστα μέ ρώτησε γιά σᾶς.

— Ἀλήθεια;!

— Σᾶς κάνει ἐντύπωση πού μπόρεσε νά μιλήσῃ;

— Πολύ ὀλίγο, ἦταν ἡ ἀπάντηση τοῦ χωρικοῦ. Τά ζῶα μιλοῦν. Ἀπόδειξη ἐσεῖς.

Καὶ μία Εὔθυμη Σελὶς

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Τηλεγραφοῦν ἐκ Καρχηδόνος ὅτι ἡφαίστειον ἐκραγὲν εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Βερολίνου, ἐγένετο ἀφορμὴ τρομερῶν διαπληκτισμῶν μεταξὺ Σουηδίας καὶ Καναδᾶ. Ἡ λάβα τοῦ ἡφαιστείου, τραπεῖσα πρὸς βορρᾶν, ἀνερριχήθη ἀκιζομένη ἐπὶ τοῦ Λυκαβηττοῦ, ἀνετίναξεν ἓν ἀρνίον, κατῆλθεν εἰς τὸν Ὄλυμπον καὶ μέσω Ἀλμυροῦ κατέληξεν εἰς ἓν Παγοποιεῖον, ὅπου ἐξ αἰσθημάτων φιλανθρωπίας ἐξερεθιζομένη, μετεβλήθη εἰς κολῶνα πάγου, ἀκολούθως εἰς μεταξοσκώληκα. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Καναδᾶς καὶ ἡ Σουηδία ἔπαυσαν τοὺς διαπληκτισμούς των, φημολογεῖται δὲ καὶ πιθανὸς γάμος αὐτῶν.

— Ἀγγέλλεται ἐκ Ταϊτῆς ὅτι στὰς φιλοπροόδους πόλεις Βοῦδαν καὶ Πέστκυ, ἀνεκαλύφθησαν θειοῦχοι πηγαὶ μανδολίνων. Δώδεκα γενίτσαροι ἔφθασαν δρομαίως ἐπὶ τόπου καὶ ἐξήγησαν ἐπιστημονικῶς τὸ φαινόμενον, κραυγάσαντες ἀπνευστί: «Πρὰ - πρά, ὀρέ»! Εἶτα ἐπαιάνισαν τὴν ἐνάτην συμφωνίαν τοῦ Μπετόβεν καὶ ἐπανῆλθον μὲ βῆμα σημειωτὸν εἰς τὴν Ὀλλανδίαν.

— Μεταδίδεται ἐκ Τόκιο ὅτι ὁ γενναῖος ναυτικὸς Ἰάκωβος, λαβὼν ἐκ κινδυνεύοντος ἀτμοπλοίου τὸ σῆμα S. O. S., ἐπέβη ρυμουλκοῦ, ἔφθασεν εἰς τὸν τόπον τοῦ ναυαγίου καὶ μετὰ δεινὸν ἀγῶνα πρὸς τὰ κύματα τῆς θαλάσσης, κατώρθωσε μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του νὰ ρυμουλκήσῃ τὴν κόμην του εἰς τὴν ξηράν. Ἐν συνεχείᾳ παρέταξε πολυκατοικίας καὶ εἰσελθὼν ἐντὸς αὐτῶν ἀπήγξατο. Τέλος, ἐνεγράφη εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον καὶ ἐγένετο εὐτυχής.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ ἱπποκόμος τῆς Βραζελώνης, διὰ νὰ προστατευθῇ ἀπὸ τῶν ἀεροπορικῶν ἐπιθέσεων, ἐμειδία καὶ ἐλούετο, ἐκ περιτροπῆς. Ὅταν δὲ ἤθελε νὰ φανῇ εὔχαρις ἐθωράκιζε τὰς παρειάς του καὶ ἐνέδυε τοὺς πόδας του, δι' ἀντιασφυξιογόνου προσωπίδος.

ΡΕΚΟΡ ΦΙΛΑΡΓΥΡΙΑΣ

Τρεῖς τερατολόγοι συζητοῦν ποιὸς εἶδε τὸν πιὸ τσιγκούνη ἄνθρωπο.

— Ἐγώ, εἶπε ὁ πρῶτος, γνώρισα κάποιον ποὺ ἦταν τόσο τσιγκούνης, ὥστε κάθε φορὰ ποὺ βουτοῦσε τὴν πέννα του στὸ καλαμάρι, ἐβούλωνε πάλι ἀμέσως τὸ καλαμάρι γιὰ νὰ μὴν ἐξατμίζεται τὸ μελάνι.

— Κι' ἐγώ, εἶπε ὁ δεύτερος, γνώρισα κάποιον, ποὺ κάθε βράδυ σταματοῦσε τὸ ρολόϊ του, γιὰ νὰ μὴν τρίβεται ὁ μηχανισμός του τὴ νύχτα ποὺ δὲν τὸ χρειαζότανε.

— Ἐγώ, εἶπε ὁ τρίτος, γνώρισα τὸν μεγαλείτερο τσιγκούνη τῆς γῆς. Ἦταν ἕνας γέρος Ἑβραῖος, τόσο τσιγκούνης, ποὺ ἀπέφευγε νὰ διαβάσῃ κι' αὐτὴ τὴν ἐφημερίδα, ποὺ δανειζότανε ἀπὸ τὸ γείτονα, γιὰ νὰ μὴ φθείρῃ τὰ γυαλιά του.

Η ΜΑΜΑ

— Ἔκανες τὴ μαμᾶ ἐνόσῳ ἔλειπα στὸν ἀδελφό σου;

— Βέβαια, μητέρα, τοῦ ἔδωσα τρεῖς μπάτσους καὶ δυὸ κλωτσιές.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ...

...Κι' ἔτσι γιὰ νὰ μὴ ξοδέψω λεφτά, χάλασα τὸ φωνόγραφο καὶ τὴ ραπτομηχανή μας καὶ μὲ τὰ ἐξαρτήματά τους ἔφτιαξα μόνη μου μιὰ μηχανὴ αὐτομάτου κλεισίματος τοῦ φωταερίου...

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Ἕνας πανοῦργος κληρωτὸς εἰς τὴν Γαλλίαν, ποὺ ἔκανε τὸ μουγγὸ γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ στρατό, ἔπεσε σὲ παγίδα κατὰ ἕνα τρόπο διασκεδαστικὸ ἀλλὰ ὀδυνηρὸ γι' αὐτόν. Ὁ κληρωτὸς αὐτὸς εἶχε ἀποδείξει τὴν πάθησί του, παρ' ὅλας τὰς δοκιμασίας ποὺ ὑποβλήθη ἀπὸ τοὺς γιατρούς. Τὸν φοβέρισαν μὲ χίλιους δυὸ τρόπους χωρὶς ὅμως νὰ μπορέσουν νὰ τοῦ πάρουν ἕνα φθόγγο.

Ἐπὶ τέλους, ἐκλήθη νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ τῆς στρατολογίας, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐπρόσφερε μιὰ καρέκλα καὶ τοῦ εἶπε νὰ καθήσῃ.

Ὁ μουγγὸς κληρωτὸς ὑπήκουσεν, κάθησε, ἀλλὰ ἀνεπήδησε ἀμέσως ἀφίνοντας μιὰ διαπεραστικὴ κραυγή.

Ἡ καρέκλα ἦταν γεμάτη καρφίτσες!

Η ΓΚΑΦΑ ΤΟΥ ΚΑΡΝΕΡΑ

Ὁ διάσημος πρωτοπυγμάχος Καρνέρα, εἰς ἕνα ταξεῖδι του στὴν Ἀμερική, μπῆκε κάποια μέρα σ' ἕνα μικρὸ κουρεῖο.

Ἦταν προσκεκλημένος σὲ μιὰ ἀπογευματινὴ συγκέντρωση καὶ μόλις τὴν τελευταία στιγμὴ παρατήρησε ὅτι τὰ μαλλιά του ἤθελαν κόψιμο. Κάθισε λοιπὸν σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ εἶπε σ' ἕναν μὲ ἄσπρη μπλοῦζα ποὺ στεκόταν στὴ μέση τοῦ μαγαζιοῦ.

— Νὰ μοῦ κόψετε τὰ μαλλιὰ γρήγορα γιατὶ εἶμαι βιαστικός. Καὶ ὄχι πολλὲς κουβέντες γιατί... καὶ ἔδειξε τὴ γροθιά του.

— Ἐγὼ δέν... διακινδύνευσε νὰ πῇ ὁ ἄνθρωπος.

— Οὔτε μιὰ λέξι. Γρήγορα, τὰ μαλλιά. Εἶπα ὅτι εἶμαι βιαστικός.

Ὁ ἄνθρωπος βλέποντας τὸ παράστημα καὶ τὶς γροθιές τοῦ Καρνέρα δὲν μπόρεσε νὰ κάνῃ ἀλλοιῶς καὶ ὑπήκουσε στὴ διαταγὴ τοῦ πυγμάχου. Ὅταν τελείωσε, ὁ Καρνέρα κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη καὶ κατακόκκινος ἀπ' τὸν θυμό του ἐκραύγασε:

— Μὰ ἐσὺ δὲν κάνεις γιὰ μπαρμπέρης!... Ἐσὺ εἶσαι ἀλμπάνης!

— Ὄχι, κύριε, διεμαρτυρήθη ὁ ἄλλος. Εἶμαι παγοτατζῆς καὶ περίμενα τὸν κουρέα νὰ μὲ ξυρίσῃ...

ΟΡΙΣΜΟΣ

Ὁ καθηγητής: Καὶ τὸ ὄργανον μὲ τὸ ὁποῖον μετρῶμεν τὸ βάρος τῶν σωμάτων, πῶς λέγεται;

Ὁ μαθητής: Βαρόμετρον, κύριε καθηγητά.

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

— Θυμᾶσαι Γιῶργο, τὸν παληό μας φίλο, τὸν Μαυριάδη, ποὺ πηγαίναμε μαζὶ σχολεῖο;

— Δὲν τὸν θυμᾶμαι.

— Τὸν Μαυριάδη, καλέ. Εἶναι ἕνας κοντός, μὲ μεγάλα μουστάκια.

— Δὲν θυμᾶμαι νὰ εἴχαμε κανένα συμμαθητὴ μὲ μεγάλα μουστάκια...

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

— Ξέρεις ἂν εἶναι ἀλήθεια πὼς ὁ πιὸ δυνατὸς βρυχηθμὸς εἶναι τοῦ λιονταριοῦ;

— Φαίνεται πὼς ποτὲ δὲν ἄκουσες τὸν πατέρα ὅταν δὲν βρίσκει στὸ τραπέζι ἕτοιμο τὸ γεῦμα.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Γεννιέμαι πρὶν νὰ στοχασθῇς καὶ
μόλις γεννηθῶ πεθαίνω εὐθύς, κι' αὐτὸς
ποὺ ὕστερα ἀπὸ μένα φθάνει
πάντοτε θόρυβο μεγάλο κάνει.

(τί εἶναι;)

Στέκομαι ὅταν στέκεσαι, κινοῦμαι
ὅταν κινεῖσαι, ἀδύνατο νὰ εἶμαι
ἐκεῖ, ὅπου καὶ σὺ δὲν εἶσαι.

(τί εἶναι;)

Αἰωνίως σιωπῶ, κι' αἰωνίως ὁμιλῶ
μὲ τὴν γλῶσσαν μου σιγῶ
τὰς ἐννοίας μου λαλῶ.

(τί εἶναι;)

Ὁ στιγματισμένος ναύτης ἢ ἕνα περίεργο κάδρο... Ἱστορία χωρὶς λόγια.

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΗΝ ΑΝΤΙΛΗΨΗ ΣΑΣ

Σὲ μιὰ ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας ἐφημερίδας τῶν Ἀθηνῶν παρουσιάσθηκε μιὰ μέρα ἕνας νεαρός. Ἦταν καλοντυμένος, εὐγενικὸς καὶ μὲ δειλία ρώτησε τὸν κλητῆρα ποιὸ ἦταν τὸ γραφεῖο τοῦ ἀρχισυντάκτου.

— Νὰ προχωρήσετε εἰς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου. Ἐκεῖ εἶναι.

Ὁ νέος πραγματικὰ ἔφθασε σὲ λίγο ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, χτύπησε καὶ μόλις ἄκουσε «ἐμπρός», μπῆκε μέσα.

— Τί θέλετε; τὸν ρώτησε ὁ ἀρχισυντάκτης.

— Ἔρχομαι ἐκ μέρους τοῦ κ. Ζῆτα, εἶπεν ὁ νέος. Ἔχω νὰ σᾶς δώσω καὶ ἕνα συστατικὸ γράμμα.

Ὁ ἀρχισυντάκτης πῆρε τὸ γράμμα, τὸ διάβασε μὲ προσοχὴ καὶ ρώτησε:

— Θέλετε νὰ γίνετε δημοσιογράφος; Ἔτσι τοὐλάχιστον μοῦ γράφει ὁ φίλος μου κ. Ζῆτα.

— Μάλιστα, κύριε, ἔχω μεγάλη ἐπιθυμία νὰ ἐπιδοθῶ στὴν δημοσιογραφία.

— Θὰ τὰ καταφέρετε; Εἶναι, ξέρετε, λίγο δύσκολο. Χρειάζεται ἐπιμονὴ καὶ ὑπομονὴ καὶ ἀντίληψις.

— Ἐλπίζω κ. ἀρχισυντάκτα.

Ἐκεῖνος χαμογέλασε. Κύτταξε τὸν νέον μὲ προσοχὴ καὶ τοῦ εἶπε:

— Σύμφωνοι. Κατὰ σύμπτωσιν χρειάζομαι ἕνα συντάκτη αὐτὴ τὴν στιγμή, γιατὶ λείπουν ὅλοι. Προσέξτε τί θὰ σᾶς πῶ καὶ ἐνεργῆστε καταλλήλως. Θὰ πᾶτε νὰ βρῆτε τώρα ἀμέσως — εἶναι ἐπεῖγον — τὸν πρεσβευτὴ τῆς Ἑλλάδος. Θὰ τοῦ πάρετε μιὰ συνέντευξι, μὲ θέμα: Τί γνώμη ἔχει ἐπὶ τοῦ Ἰαπωνο-Κινεζικοῦ πολέμου. Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι.

— Ὡραῖα. Γρήγορα ὅμως.

Ὁ νέος, συγκινημένος ἀπὸ τὴν πρώτη ἐντολὴ ποὺ πῆρε ὡς δημοσιογράφος, ἔφυγε γρήγορα. «Πρέπει νὰ βρῶ τὴν πρεσβευτὴ» σκέφθηκε. Στενοχωρήθηκε λίγο, ἀλλὰ εὐθὺς ἀμέσως σκέφθηκε νὰ ρωτήση ἕνα ἀστυφύλακα.

Ὁ ἀστυφύλακας τὸν κύτταξε περίεργα καὶ τοῦ εἶπε:

— Δυστυχῶς, δὲν γνωρίζω, κύριε!

Ὁ νέος ἄρχισε νὰ δυσφορῇ. Τότε....

Μὲ ἐπιμονὴ ὡστόσο συνέχισε τὰς ἐρεύνας του. Ρώτησε παντοῦ. Γύρισε τὴ μισὴ πόλι. Κανεὶς ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ τὸν πληροφορήση.

Κουρασμένος, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ ὧρες, γύρισε στὴν ἐφημερίδα.

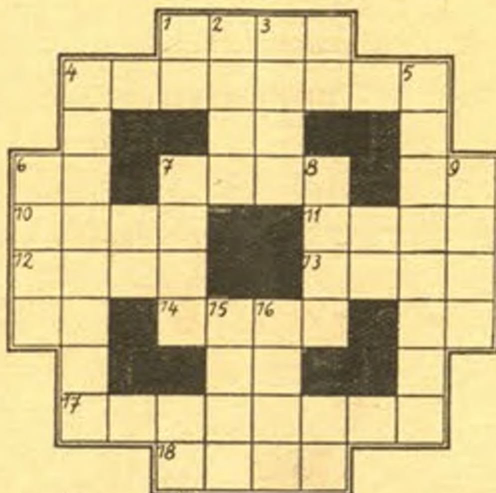
— Πήρατε τὴν συνέντευξι; ρώτησε ὁ ἀρχισυντάκτης.

— Δυστυχῶς ὄχι. Δὲν μπόρεσα νὰ βρῶ τὴν διεύθυνσι τοῦ πρεσβευτοῦ.

— Ἀποτύχατε, κύριε, τοῦ εἶπεν ὁ ἄλλος. Δὲν κάνετε γιὰ δημοσιογράφος, γιατὶ δὲν ἔχετε στοιχειώδη ἀντίληψι.

Γιατί ἔβγαλε ὁ ἀρχισυντάκτης τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ νέος δὲν εἶχε ἀντίληψι;

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΜΑΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Ἡρωϊκὴ περιφέρεια τῆς Πελοποννήσου.
4) Πόλις τῆς Πελοποννήσου.
6) Νότα.
7) Κλωστάς (αἰτ. πληθ.).
10) Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.
11) Ἡ κυριωτέρα νῆσος τῶν Ὀλλανδικῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν.
12) Τὰ δεχόμεθα καὶ τὰ προσφέρομεν κατὰ τὰς ἑορτάς.
13) Εἶδος μεγάλου ὄφεως.
14) Μὲ αὐτὰ ὁδηγοῦν τοὺς ἵππους τῶν ἁμαξῶν.
17) Φιλέλλην αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης.
18) Ὄνομα τῆς μητρὸς τῆς Παναγίας.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Νότα.
2) Ὅλον.
3) Ἐκείνη ποὺ μᾶς βαπτίζει.
4) Θεατρικὸν εἶδος, γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα.
5) Κάτοικος χώρας τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης, τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ τὸ δεύτερον ἥμισυ ὀνομασίας Κράτους.
6) Ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα προϊόντα τῆς χώρας μας.
7) Ἀκριβῶς ὅμοιαι, εἰς μέγεθος.
8) Θεὸς τῶν Ἰνδῶν.
9) Ἐξάρτυμα τῆς φωτογραφικῆς μηχανῆς.
15) Ὄχι, γερμανιστί.
16) Ὄνομα παλαιοῦ τρομεροῦ αὐτοκράτορος τῆς Ρωσίας.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Σταυρολέξου: Ὁριζοντίως: 1, Ἀχαιούς, 2, Ἐλα - Πόε, 3, ἄρσις - Πνύκα. 4, Διάνα - πόνος. 5, Ἀστὲ - Σινέ. 7, ἀγάπη - Μανόν. 8, σὰ - Ἧρῷον - Ρᾶ. 9, Λύρα - Νάζι. 10, ἀνὰ - μία. Καθέτως: 1, ἀδάμας. 2, ἔρις - γάλα. 3, Ἀλσατία. 4, Χάϊνε - πῆρα. 5, σὰ - Ἥρα. 6, ἴα - Γῆ. 7, Μόν. 8, ὕπνος - Ἀνάμ. 9, Σούνιον. 10, ἑκὸν - ὄρια. 11, ἄσεμνα.

Συλλαβόγριφος: 1, Αἴγιον (αἰ - γῆ - ὄν). 2, Φακὸς (φὰ - Κῶς). Φακὸς - Φανός.

Μεσοστιχίς: ΚΑΝΑΡΗΣ (ΚέρΚυρα, ἘρΑτώ, ἸωΝᾶς, ΟὐρΑνός, ΒύΡων, ΠίθΗκος, ΠερΣεύς).

Αἰνίγματα: Ὁ ἡμεροδείκτης. — Χρόνος.

Πῶς τὸ ἐγνώριζε; Ὁ γηραιὸς δημοσιογράφος ἀντελήφθη ὅτι τὸ τηλεφώνημα ἦτο φάρσα, ἐπειδὴ ἐσκέφθη ὅτι τὸ ἕλκηθρον δὲν μποροῦσε νὰ τρέχῃ μέσα στὸ τοῦνελ, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ὑπάρχει ποτὲ χιόνι.

Κρυπτογραφικόν: Λεοπάρδαλις, ἔρις, ὀπαδός, Πάρος, ἅρπα, Ρόδος, Δάλια, ἵππος, Σάρδεις.

Μεταγραμματισμός: 1, πόνος - Πόρος. 2, κρανίου - θρανίου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Κρυπτογραφικὸν

Διὰ νὰ διευκολυνθῆτε εἰς τὴν λύσιν του, προσέξατε τὸ κρυπτογραφικὸν ποὺ εἴχομεν δημοσιεύσει εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον καὶ τὴν λύσιν ποὺ δημοσιεύομεν σήμερον. Μετ' ὀλίγην σκέψιν θὰ ὁδηγηθῆτε θαυμάσια.

1234567890 = Μυθικὸν τέρας
26043 = Ἀρχαῖος ἥρως
39590 = Ἄνεμος
48243 = Ἀστερισμὸς
5256390 = Ὀρυκτὸν
68243 = Μουσικὸς
76236 = Θηρίον
8926 = Δένδρον
9865290 = Ποιητὴς
0657890 = Ἀκόλουθος ἀρχαίου Θεοῦ

Λεξίγριφος

1.

Σὲ πρόθεσιν ἓν ἄρθρο
Ἁπλούστατα κολλᾶς
Καὶ στὴν κοινὴ τὴ γλῶσσα
Μᾶς ἀποχαιρετᾶς.

2.

Δύο νότες κι' ἕνα γράμμα
Κάνουν πόλιν ἐν τῷ ἅμα.

Συλλαβόγριφος

Ἀντωνυμία κτητικὴ
Καὶ μέλος τοῦ προσώπου
Παίρνω καὶ κάνω ποιητὴ
Ἀμέσως κι' ἐπὶ τόπου.

Μεταγραμματισμὸς

Κάποια νῆσος τοῦ Αἰγαίου
Βγάζει Ρῶ καὶ παίρνει Ταῦ
Καὶ νά, ἡ ἄμοιρη στοιχεῖο
Τοῦ ἀλφαβήτου καταντᾶ.

Αἴνιγμα

Τροφὴ πολὺ κοινὴ τ' ἀρσενικό μου
Πόλις ἑλληνικὴ τὸ θηλυκό μου.

Ποικίλη ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, τὸ τέταρτον γράμμα τῆς τετάρτης λέξεως καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν Ὁμηρικὴν Ἡρωΐδα.

1, ἀρχαῖος λυρικός. 2, εἶδος μεγάλου θαλασσίου ζώου. 3, ὄρος ἱερόν. 4, ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 5, κτήτωρ ἰταλικῆς πόλεως. 6, ἀρχαῖος ποιητής. 7, στρατηγὸς Ἀθηναῖος. 8, περίφημος ἀρχαῖος μαθηματικός.

Ἐρώτησις

Εἰς ἕνα σπίτι ζοῦν: δύο μητέρες, δύο πατέρες, ἕνας γαμπρός, ἕνας πεθερός, μιὰ πεθερά, ἕνας παπποῦς, μιὰ γιαγιά, τέσσαρα τέκνα καὶ τρεῖς ἔγγονοι. Πόσοι ἐν ὅλῳ;

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Κον Γ. Κ. — Τὸ ἀποσταλὲν ὑπὸ τὸν τίτλον «ἱστορικὴ δικαίωσις» πολὺ καλόν, δὲν δύναται ὅμως νὰ δημοσιευθῇ καὶ λόγῳ μήκους μεγάλου καὶ διότι εἶναι ἀνυπόγραφον.

Κον ΑΘΑΝ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΝ. — Τὸ σταυρόλεξόν σας δὲν δύναται, δυστυχῶς, νὰ δημοσιευθῇ. Ἀποστείλατε ἕνα καλλίτερον.

Κον ΙΩ ΑΚΚΙΝΙΔΗΝ, Πειραιᾶ. — Παρακαλοῦμεν ὅπως τὸ ἄρθρον σας ἀποσταλῇ ἐκ νέου συντομευμένον.

Κον Υ. ΓΚΟΡΤΣΟΛΟΝ, Σπάρτην. — Δημοσιεύεται μία τῶν ἀποσταλεισῶν φωτογραφιῶν.

Κον ΕΥΑΓΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, μαθητὴν Διδ)λείου, Βελλᾶ. — Ἡ περὶ Λορέντζου Μαβίλλη συνεργασία σας ἀρκετὰ καλή, λυπούμεθα διότι εἶναι ἐξαιρετικῶς μακρὰ καὶ δὲν δύναται νὰ δημοσιευθῇ. Στείλετε κάτι ἄλλο συντομώτερον.

ον ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΝ, φαλαγγίτην, Πειραιᾶ. — Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς καλάς σας κρίσεις τῆς νέας ἐκδόσεως. Τὸ ποιηματάκι σας καλῆς ἐμπνεύσεως, ἀλλὰ χρήζει τεχνικῆς ἐπεξεργασίας.

Κον ΠΕΤΡΟΝ ΤΟΛΛΙΔΗΝ. — Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰ καλὰ καὶ ἐνθουσιώδη λόγια σας. Τὰ διὰ δημοσίευσιν ἀποστελλόμενα δέον νὰ γράφωνται εἰς ἰδιαίτερον φύλλον χάρτου καὶ νὰ εἶναι σύντομα.

Κον ΚΩΝΣΤ. ΚΑΡΑΜΕΡΗΝ, Λαμίαν. — Ἐλήφθησαν αἱ δύο ἐπιστολαί σας καὶ ὁ λόγος τοῦ πατρός σας, λίαν ἐνθουσιώδης πράγματι.

Κον ΕΜΜ. ΠΡΕΚΑΝ, ἐνωμοτάρχην 6ου ὑποτ. — Τὸ διήγημά σας χρήζει ἐπεξεργασίας, πρὸς δὲ νὰ γράφετε μόνον ἐπὶ τῆς μιᾶς σελίδος. Διὰ τὸν βαθμόν σας ἐν τῷ Στρατοπέδῳ θὰ ἀπευθυνθῆτε εἰς τὴν Κεντρικὴν Δ)σιν.

Κον Κ. ΜΠΕΝΟΝ, Ἀργοστόλιον. — Θαυμασία ἡ μελέτη σας «Ἡ Ἐθνικὴ Νεολαία καὶ ὁ Κωνσταντῖνος ΙΒ΄», ἀλλὰ ἐξαιρετικῶς μακρά. Δυνάμεθα νὰ δημοσιεύσωμεν ἀπόσπασμα ταύτης ἢ περίληψιν, τὴν ὁποίαν καὶ περιμένομεν.

Κον Γ. ΜΕΝΕΓΑΚΗΝ, Νεάπολιν - Κρήτης. — Τὸ ποίημά σας ἐνθουσιωδέστατον πράγματι, ἀλλὰ πολὺ μακρόν, χρήζει δὲ καὶ τεχνικῆς ἐπεξεργασίας, εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ γράψετε κάτι καλὸ ἐὰν προσέξετε καὶ ἐργασθῆτε περισσότερον.

Κους Κους ΘΕΟΦ. ΓΙΩΡΓΑΚΗΝ καὶ Δ. ΒΛΑΧΟΝ, Λευκάδα. — Εἴμεθα εὐτυχεῖς διὰ τοὺς ἐπαίνους σας πρὸς τὸ περιοδικόν. Παρακολουθῆτε το καὶ διαδίδετέ το εἰς τοὺς φίλους σας.

Κον ΠΑΝ. ΔΗΜΟΥΛΕΑΝ, Τραχήλα Λακωνίας. — Εὐχαριστοῦμεν θερμότατα διὰ τὰς καλάς κρίσεις. Καθῆκον παντὸς μέλους μας εἶναι ἡ προσπάθεια τῆς διαδόσεως τοῦ περιοδικοῦ εἰς τὴν περιοχήν του.

Δδα ΑΙΚ. ΣΒΟΡΩΝΟΥ, ἐνταῦθα. — Τὸ διηγηματάκι σας, τὸ ὁποῖον διακρίνει ἕνα λεπτότατο αἴσθημα ἀρκετὰ καλό. Προτιμᾶτε ὅμως θέματα ἀπὸ τὴν Ζωὴν καὶ Κίνησίν μας. Ἔχετε τόσον ἄφθονα καὶ τόσον πλούσια, τὰ ὁποῖα εὐχαρίστως θὰ σᾶς δημοσιεύωμεν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΚΡΑΨΗΣ, Ἰωάννινα. — Εὐχαριστοῦμεν. Ἐνεγράψαμεν τὸ Σχολεῖον σας συνδρομητὴν καὶ ἀναμένομεν ἐμβάσετε συνδρομήν σας.

Κους Κους ΗΛ. ΚΑΠΡΟΝ, ὑπαρχηγὸν Ε.Ο.Ν., Θεσπιαὶ - Θῆβαι, ΖΑΧΑΡ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΝ, φαλαγγίτην, Φλώριναν. ΣΠΥΡ. ΚΟΣΜΑΝ, μαθητήν, Φλώριναν, ΑΝΑΣΤ. ΤΣΙΠΗΡΑΝ, Κέντρον Πηνειῶν, Ἠλείαν. — Σᾶς ἐνεγράψαμεν συνδρομητάς μας καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Περιμένομεν τὴν συνδρομήν σας, φροντίστε νὰ ἐγγράψητε καὶ ἄλλους.

Κον Σ. Κ. ΧΟΝΤΑΛΑΝ, Ναύπλιον. — Γιὰ τὰ ὡραῖα σας λόγια καὶ τὶς εὐχές σας, σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Σᾶς ἐγράψαμεν συνδρομητὴν καὶ ἀναμένομεν τὴν συνδρομήν σας. Γράφετέ μας ἐλεύθερα τὶς ἀνταποκρίσεις σας.

ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΑΠΕΙΡΑΝΘΟΥ. — Ἀπεστείλαμεν ζητηθέντα τεύχη.

Δδα ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΝ ΡΑΙΣΗ, Καρδιάν - Κοζάνην. — Ἔχει καλῶς.

Κον ΕΛΕΥΘ. ΠΑΡΙΑΝΟΝ, Σάμον. — Συνδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν καὶ διὰ τὰ καλά σας γιὰ τὸ περιοδικὸν λόγια.

10ον, 17ον καὶ 19ον ΥΠΟΤΟΜΕΑ. — Ἀποσταλεῖσα ἀνταπόκρισις κινήσεώς σας ἐλήφθη.

Κον Ν. ΠΙΣΤΟΛΗΝ, γυμναστήν. — Ἡ περὶ ἀθλητισμοῦ μελέτη σας ἐλήφθη ἐπίσης.

ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΑΓΟΡΑΣ ΔΡΑΜΑΣ. — Ἐλήφθη ἔγγραφόν σας.

Ι. ΚΑΤΣΑΡΟΝ, φαλαγγίτην. — Τὰ χειρόγραφά σας ἐλήφθησαν καὶ ἐτέθησαν ὑπ' ὄψιν τῆς Ἐπιτροπῆς.

Π. ΔΑΡΑΚΛΗΝ, ἐνταῦθα. — Ὁμοίως.

ΧΡ. ΚΟΥΛΟΥΡΗΝ, Πειραιᾶ. — Ὁμοίως καὶ τὰ ἰδικά σας.

Σ. ΚΑΛΟΓΕΡΑΤΟΝ, Ἀργοστόλι. — Θερμότατα εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς τόσον συγκινητικὰς ἐκφράσεις σας γιὰ τὸ περιοδικόν. Ἀποσταλέντα ὑπεβλήθησαν εἰς τὴν ἐπιτροπὴν πρὸς κρίσιν.

«ΙΒΥΚΟΝ», ἐνταῦθα. — Ὁμοίως τὸ ποίημά σας ὑπεβλήθη στὴν Ἐπιτροπήν.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΟΥΝΤΑΣ

Διὰ νὰ λάβουμε ὑπ' ὄψιν ἐπιστολὴ πρὸς τὴ «Νεολαία» συνδρομητοῦ ἢ ἀναγνώστου μας πρέπει νὰ συνοδεύεται μὲ τὸ ἔναντι Δελτίο, τὸ ὁποῖον θὰ ἀποκόπτεται ἀπ' ἐδῶ καὶ θὰ συμπληρώνεται μὲ τὸ ὄνομά σας καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα. Ἐπιστολὴ ποὺ δὲν θὰ ἔχῃ τὸ Δελτίο δὲν θὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν οὔτε θὰ διαβάζεται. Παρακαλοῦνται ἐπίσης οἱ ἀλληλογραφοῦντες μὲ τὸ περιοδικόν: α) νὰ εἶναι σύντομοι καὶ β) νὰ καθαρογράφουν τὰς ὑπογραφάς των.

(Ἡ «Νεολαία»)

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ἐκ τοῦ Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας Ὑφυπ. Ἐργασίας (ὁδ. Βουκουρεστίου)

ΕΤΑΙΡΙΑ ΔΕΡΜΑΤΩΝ ΕΛΣΑ ζητεῖ 2 ἐργατρίας 15 - 16 ἐτῶν.

ΥΦΑΝΤΟΥΡΓΙΚΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ Ἰακωβάτων 58, ζητοῦν 10 ἐργατρίας Ἀνέμης.

ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΟΣ, Πραξιτέλους 24, ζητεῖ ἐργατρίας Μασουριστρίας.

ΣΥΡΙΓΟΣ, Κερατσινίου 19 (Ξυλουργεῖον), ζητεῖ ἕνα τεχνίτην.

ΒΙΚΤΩΡΑΤΟΣ, Ἀλαμάνας 5, ζητεῖ 1 ἐργάτη Βαφείου.

ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ, Αὐλῶνος 5, ζητεῖ 5 σανδαλοποιούς.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΠΑΡΚΕΤΙΝΗΣ, Ἀβέρωφ 17, ζητεῖ δύο νέους ἡλικίας 16 - 17 ἐτῶν.

ΔΡΑΓΩΝΑΣ, Σοφοκλέους καὶ Αἰόλου, ζητεῖ 2 πωλητρίας.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΠΑΥΛΙΔΟΥ, Πειραιῶς 145, ζητεῖ 4 βοηθοὺς Καραμελοποιούς.

Π. ΣΙΔΕΡΙΔΗΣ, Ἁγίου Κωνσταντίνου 34, ζητεῖ 1 ἐργάτην Βαφέα.

ΜΠΑΛΤΟΥΜΗΣ, Ἀβέρωφ 17, ζητεῖ νέον 18 ἐτῶν, γνώστην ποδηλάτου.

++++++++

Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Εἶναι πράγματι συγκινητικαὶ αἱ ἐκδηλώσεις ἐνθουσιασμοῦ τῶν Νέων μας, τὰς ὁποίας ἐπροκάλεσεν ἡ νέα καλαισθητικὴ εἰς ἐμφάνισιν καὶ μὲ ἐξαιρετικὴν ὕλην ἔκδοσις τοῦ 1ου Τεύχους.

Ἡ ἀθρόα ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ζήτησις, ἡ ἐξάντλησις εὐθὺς ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς κυκλοφορίας τῶν χιλιάδων ἀντιτύπων, ἅτινα δὲν ἤρκεσαν καὶ αἱ κατακλύζουσαι τὰ γραφεῖα μας συγχαρητήριοι ἐπιστολαὶ καὶ λοιπαὶ ἐκδηλώσεις δεικνύουν πόσην ἀνάγκην εἶχον οἱ Νέοι ἑνὸς ἐκλεκτοῦ περιοδικοῦ, τὸ ὁποῖον καὶ χρησίμους γνώσεις νὰ παρέχῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ ψυχαγωγῇ.

Ἡ «Νεολαία» δὲν ἀποτελεῖ ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν, εἶναι ἁπλῶς ὄργανον ἀγωγῆς καὶ ψυχαγωγίας τῶν Νέων καὶ ὡς τοιοῦτον ἐπιθυμεῖ νὰ κυκλοφορῇ ἁπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος, μὲ τιμὴν προσιτὴν εἰς τὸ φτωχότερο παιδὶ καὶ εἰς τὴν ἀπορωτέραν οἰκογένειαν καὶ αὐτὸ καὶ μόνον ἐπιθυμεῖ νὰ ἀποκομίσῃ ὡς κέρδος.

Αἱ εἰσπραττόμεναι μικραὶ συνδρομαί του θὰ χρησιμοποιοῦνται διὰ τὴν κάλυψιν τῶν σεβαστῶν δαπανῶν τῆς ἐκδόσεώς του, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν διαρκῶς αὔξουσαν βελτίωσίν του εἰς ὕλην καὶ ἐμφάνισιν.

ΔΕΛΤΙΟΝ (Τεύχους 2)

ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ - ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

Ὀνοματεπώνυμον (Γράψατε καθαρὰ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον) ....

Ἐπάγγελμα .... Ἡλικία ....

Διεύθυνσις (Πόλις, ὁδός, ἀριθμὸς ἢ χωρίον, ἐπαρχίας, νομοῦ) ....

Φαλαγγίτης ἢ ὄχι (Σβύσατε τὸ ὄχι ὅσοι εἶσθε φαλαγγῖται καὶ γράψατε εἰς τίνα φάλαγγα ἀνήκετε) ....

Η ΝΕΟΛΑΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ
ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ΕΤΟΣ 1. (1938)
ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ:
Πλατεῖα Συντάγματος, Καραγεώργη 4

ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΚΔΟΣΕΩΣ & ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΕΩΣ:
'Οδὸς Σόλωνος 'Αριθ. 33

'Αριθ. Τεύχους 2
22 'Οκτωβρίου 1938

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΠΙΣΗΜΟΣ:
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ 'Ανωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α.Ε. τοῦ 'Αρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ 'Επιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΤΗΣΙΑ	Δρχ. 100
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	» 50
ΤΡΙΜΗΝΟΣ	» 25

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ 'Ιδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας):

ΕΤΗΣΙΑ	Δρχ. 200

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ - ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ:
Περιοδικὸν «'Η ΝΕΟΛΑΙΑ» Κεντρικὴ Διοίκησις Ε.Ο.Ν. Πλατεῖα Συν/τος, 'Αθῆναι

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΚΑΙ ΤΑΣ ΝΕΑΣ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ τῆς ΕΛΛΑΔΟΣ, πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν τῆς πνευματικῆς, θρησκευτικῆς, ἠθικῆς, κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν ΝΕΩΝ τοῦ τόπου μας, ἀπεφάσισε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν ἀνακαίνισιν τῆς ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ, ὥστε νὰ καταστῇ «Η ΝΕΟΛΑΙΑ» ὁ μοναδικὸς καὶ ἀχώριστος σύντροφος καὶ ὁδηγὸς κάθε ΝΕΟΥ καὶ κάθε ΝΕΑΣ τοῦ τόπου μας.

Πρὸς τοῦτο ἀνέθεσε τὴν Διεύθυνσιν - Σύνταξιν εἰς ἐκλεκτὸν ἐπιτελεῖον.

'Υπὸ τὴν νέαν Διεύθυνσιν τὸ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «Η ΝΕΟΛΑΙΑ» παρουσιάζεται μὲ ΝΕΑΝ ΕΜΦΑΝΙΣΙΝ εἰς ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ καὶ ΝΕΑΣ τῆς ΕΛΛΑΔΟΣ τοῦ 'Εσωτερικοῦ καὶ τοῦ 'Εξωτερικοῦ.

Τὸ ἐκδοθὲν 1ον Τεῦχος εἰς 50 χιλιάδας ἀντίτυπα ἐξηντλήθη ἐντὸς τῶν πρώτων 2 ἡμερῶν.

'Ο ἐνθουσιασμὸς τῶν Νέων ὑπῆρξε ἀπερίγραπτος καὶ συγκινητικός.

Τοῦτο δημιουργεῖ ὑποχρέωσιν διὰ τὴν Ἔκδοσιν, ἡ ὁποία ὑπόσχεται νὰ καταβάλῃ πᾶσαν προσπάθειαν ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἀναγνωστικοῦ της κοινοῦ.

Εἰς τὴν προσπάθειάν της ὅμως αὐτήν:

ΠΡΟΣΚΑΛΕΙ τοὺς ΝΕΟΥΣ καὶ ΝΕΑΣ τῆς ΕΛΛΑΔΟΣ:

Νὰ γράφουν ὅ,τι θέλουν διὰ νὰ δημοσιευθῇ (διηγήματα, ποιήματα, ἀνέκδοτα, περιγραφὰς καὶ ἀνταποκρίσεις) καὶ νὰ τὰ στέλλουν στὰ γραφεῖα.

Νὰ μᾶς γράφουν τί ἄλλο θέλουν νὰ δημοσιεύωνται ἐκτὸς ἐκείνων, ποὺ θὰ περιέχῃ τὸ τεῦχος τοῦ 'Οκτωβρίου.

Νὰ στέλλουν ὅ,τι φωτογραφίες ἔχουν μὲ συντροφιὲς ἄλλων Φαλαγγιτῶν Νέων, γιὰ νὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὴν Πολυτελῆ Πινακοθήκη.

Νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν του κάθε ΝΕΟΣ καὶ ΝΕΑ ὅτι εἶναι δικό τους Περιοδικὸ «Η ΝΕΟΛΑΙΑ» καὶ ὅτι κάθε ΝΕΟΝ καὶ ΝΕΑΝ, ὑπαγόμενον στὴν Ε.Ο.Ν., ποὺ θὰ τὸ διαβάζῃ, θὰ τὸν θεωρῇ ἀνταποκριτήν της καὶ θὰ δέχεται νὰ τῆς στέλλῃ ἀνταποκρίσεις καὶ περιγραφὰς ἀπὸ τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία τῆς 'Ελλάδος γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν κίνησι τῶν ΝΕΩΝ καὶ γιὰ τὶς ἀνάγκες των.

Θὰ δύναται κάθε ΝΕΟΣ καὶ ΝΕΑ τῆς Ε.Ο.Ν. νὰ γράφῃ καὶ νὰ ζητῇ κάθε πληροφορία γιὰ ὁποιοδήποτε ζήτημα καὶ τὸ δικό του περιοδικὸ «Η ΝΕΟΛΑΙΑ» θὰ φροντίζῃ νὰ τοῦ ἀπαντᾷ γιὰ ὅλα.

Θὰ δέχεται στὰ γραφεῖα της κάθε Φαλαγγίτη καὶ ἀπὸ τὸ Κέντρο καὶ ἀπὸ τὰς 'Επαρχίας καὶ θὰ τοῦ παρέχῃ κάθε πληροφορία.

Κάθε ἐργαζόμενος πνευματικῶς ἢ σωματικῶς ΝΕΟΣ ἢ ΝΕΑ ἀνήκων εἰς τὴν δύναμιν τῆς Ε.Ο.Ν. θὰ δύναται νὰ δημοσιεύῃ πᾶσαν αἴτησιν ἐργασίας (χωρὶς νὰ φανερώνῃ τὸ ὄνομά του, ἂν δὲν θέλῃ) καὶ θὰ εὑρίσκῃ στὶς στῆλες τῆς «ΝΕΟΛΑΙΑΣ» κάθε προσφορὰ ἐργασίας, γιατὶ τὸ περιοδικὸ «Η ΝΕΟΛΑΙΑ» θὰ συνεργάζεται μὲ τὰ Γραφεῖα Εὑρέσεως 'Εργασίας τοῦ 'Υφυπουργείου 'Εργασίας καὶ 'Οργανισμῶν καὶ θὰ δημοσιεύῃ ὅλας τὰς αἰτήσεις ἐργασίας.

ΑΙ ΝΕΑΙ θὰ βρίσκουν σὲ ἰδιαιτέρας σελίδας πᾶν ὅ,τι τὰς ἐνδιαφέρει ὡς δεσποινίδας καὶ μελλούσας Μητέρας 'Ελληνοπαίδων.

Ὅλα αὐτὰ γιὰ τοὺς 'Αναγνώστας καὶ Συνδρομητὰς τοῦ Περιοδικοῦ «Η ΝΕΟΛΑΙΑ», διότι θέλουμε νὰ γίνῃ δικό τους περιοδικό, νὰ γίνῃ τὸ ὄργανο μὲ τὸ ὁποῖον θὰ ἐπικοινωνῇ κάθε ΝΕΟΣ μὲ τοὺς ἄλλους ΝΕΟΥΣ τῆς 'Ελλάδος, νὰ γίνῃ ὁ πνευματικὸς ὁδηγός, ὁ φίλος καὶ σύντροφος ὅλων τῶν ΝΕΩΝ τοῦ τόπου μας.

Στὸ Περιοδικὸ καὶ στὴ ΣΤΗΛΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ θὰ βρῆτε ἕνα δελτίον Συνδρομητοῦ - 'Αναγνώστου.

Γιὰ νὰ ξεύρωμε δὲ ὅτι μᾶς γράφει 'Αναγνώστης μας ἢ Συνδρομητής μας καὶ νὰ λάβουμε ὑπ' ὄψιν τὴν ἐπιστολήν του, συμπληρώσατε μὲ τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσίν σας τὸ Δελτίον 'Αναγνώστου, κόψατέ το καὶ βάλετε τὸ ἀπόκομμα στὴν ἐπιστολὴν καὶ γράψετέ μας.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ, ὅσοι θέλετε νὰ σᾶς γράψουμε Συνδρομητὰς καὶ νὰ σᾶς στέλλουμε στὸ σπίτι σας τὰ τεύχη.

Τὴν Συνδρομὴν ὡρίσαμεν γιὰ τοὺς ΝΕΟΥΣ καὶ ΝΕΑΣ Δραχμὰς 25 κατὰ τριμηνίαν ἢ 100 τὸ ἔτος. Καί, ἂν δὲν ἔχετε νὰ μᾶς στείλετε ὅλο τὸ ποσὸν τῶν 25 Δραχμῶν ἀμέσως, δεχόμεθα νὰ στείλετε 10 δραχμὰς σὲ γραμματόσημα ἂν φροντίσετε νὰ γράψετε καὶ ἄλλους 10 φίλους σας Συνδρομητὰς καὶ νὰ μᾶς στείλετε κατάστασι μὲ τὰ ὀνόματά των καὶ τὴν Συνδρομὴν ἢ μέρος της. Τὸ ὑπόλοιπον τὸ στέλνετε ἀργότερα.

Τὰ ὀνόματα καὶ αἱ διευθύνσεις νὰ γράφωνται καθαρά.

Τὸ Περιοδικὸ «Η ΝΕΟΛΑΙΑ» εἶναι δικό σας περιοδικό, ἀνήκει σὲ κάθε ἕναν ἀπὸ σᾶς. Πρέπει νὰ τὸ ἀγαπᾶτε καὶ νὰ φροντίζετε γι' αὐτό, ὅπως καὶ αὐτὸ θὰ ἀναλάβῃ νὰ φροντίζῃ γιὰ σᾶς καὶ θὰ σᾶς δίδῃ τὴν καλύτερη ἀπὸ ὅλα τὰ περιοδικὰ ὕλη.

Η ΕΘΝ. ΟΡΓ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ

ΑΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΑΙ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν. ΣΑΝ ΑΛΛΕΣ ΣΠΑΡΤΙΑΤΙΣΕΣ
ΓΥΜΝΑΖΟΝΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΚΟΝΤΙΣΜΟ ΣΤΟ ΣΤΑΔΙΟ